

Uitnodiging tot Ahmadiyyat

*Uitnodiging
tot Ahmadiyyat*

Hazrat Mirza Bashiruddin

Mahmud Ahmad

KHALIFATUL MASIH II

CIP GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Uitnodiging tot Ahmadiyyat; Ahmad, Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud – (aut.); XXXXXXXXXX (vert.); Ahmadiyya Moslim Djamaat Nederland (uitg.); oorspr. uitgave in Perzisch, *Dawat al-Amir* (1926)

ISBN XXXXXXXXXX

NUGI XXX

Trefw: Islam, Ahmadiyya, Eindtijd, Apocalyps, Messias

Uitgever: Ahmadiyya Moslim Djamaat

Mobarak Moskee | Oostduinlaan 79 2596 JJ Den Haag |

info@islamnu.nl

Vertaling:

Vormgeving en zetwerk: Abdul Haq Compier, MD, BA

Eerste uitgave

© 2012 Ahmadiyya Moslim Djamaat

Behoudens ingeval beperkingen door de wet van toepassing zijn, en onder gehoudenheid aan de daarbij gestelde voorwaarden te voldoen, mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of anderszins, hetgeen ook van toepassing is op gehele of gedeeltelijke bewerking.

Inhoud

Voorwoord bij de Nederlandse uitgave.....	11
Opmerkingen van de vertalers.....	13
Over de auteur.....	15
Voorwoord bij de Engelse uitgave	19
DEEL I : INLEIDING.....	21
De naam Ahmadiyya.....	21
De naam Islam in de Heilige Koran en in Jesaja.....	21
Ahmadiyya Geloof.....	22
Bezwaren.....	29
Is Jezus ^{as} dood of levend in de hemel?.....	29
Een volgeling van de Heilige Profeet zou de Beloofde Messias worden.....	38
Messias en Mahdi, één persoon niet twee.....	40
De betekenis van Nazul	42
Waarom wordt de Beloofde, Jezus zoon van Maria genoemd?	43
Waarom moeten openbaringen en voorspel-lingen voortbestaan?.....	45
De betekenis van Khatam al-Nabiyyin.....	48
De vraag betreffende Jihad	54
De aanspraken van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad ^{as}	58
Argumenten voor de aanspraak	60
DEEL II: ARGUMENTEN.....	63
Argument 1: De behoefte van nu.....	63
Verzen uit de Heilige Koran.....	63
Hadith.....	65
Het geloof van de tegenwoordige Moslims.....	67
Weglaten of opheffing.....	67
Islam in de praktijk.....	68
De Soefies.....	69

In tegenspraak met volmaaktheid	73
Gezond verstand.....	73
Argument 2: Tekenen van de vastgestelde tijd	75
De getuigenis van de Heilige Profeet ^{sa} zelf	75
Godsdienstige tekenen	80
Toestand van de Moslims	81
Zedelijk gedrag	84
Godsdienstige geleerden	87
Sociale omstandigheden	88
Vrouwen	89
Verandering in mode.....	90
Dodelijke epidemieën	91
Verhoudingen van het aantal vrouwen en mannen	92
Het verdwijnen van de kameel.....	93
Economische situatie	93
Politieke veranderingen	94
Andere interessante tekenen	96
Aardbevingen	97
Twee verduisteringen	98
Aanhangsel bij argument 2	100
Een aantekening betreffende de Dadjal.....	100
Argument 3: Persoonlijke zuiverheid	106
Het bewijs van de zon is de zon zelf	106
Het bewijs van persoonlijke zuiverheid	107
Hazrat Mirza Ghulam Ahmad ^{as}	108
Argument 4: De overwinning van de Islam	114
Braahin-e-Ahmadiyya.....	116
Aanval op het Christendom.....	117
Islam en andere godsdiensten	120
Islam en de Sikh-religie.....	122
Stichters van andere godsdiensten.....	124
Godsdienstige debatten.....	128

Kenmerk van een levende godsdienst.....	130
Argument 5: Verjonging opnieuw geformuleerd.....	134
On-Islamitische ideeën onder de Moslims.....	137
Argument 6: Goddelijke hulp	162
Mogelijke oorzaken van succes	163
Geen natuurlijke voordelen.....	166
Vijf hoofdzaken	170
Argument 7: Het lot van zijn vijanden	172
Maulvi Muhammad Husain	173
Chiragh Din van Jammu	175
Ghulam Dastgir van Kasur.....	176
Fagir Mirza van Dulmiyal.....	176
Maulvi Sanaullah.....	177
Abdul Hakim van Patiala.....	177
Argument 8: Engelen werpen zich voor hem neer ..	180
De slag bij Badr	180
De Slag van de Loopgraaf.....	180
Een dak stortte in.....	181
Genezing geopenbaard.....	182
Het teken van de Pest	182
Argument 9: Wonderbaarlijke kennis	185
De Heilige Koran, een intellectueel wonder.....	186
Een wonderbaarlijke beheersing van het Arabisch	188
Relatieve en absolute verdienste.....	189
Het Arabisch, moeder van alle talen	191
Natuurlijke en geestelijke kennis	192
Wonderen van geestelijke kennis.....	193
Even oneindig als de natuur.....	193
Beschrijvende aanwijzingen	195
Meer speciale ontdekkingen.....	197
Argument 10: Voorspellingen.....	203
I Twee martelaren.....	206

II	Revolutie in Iran.....	212
III	De christelijke tegenstander: Abdullah Atham.....	213
V	Een Aria Samajist: Lekh Ram.....	223
VI	Prins Dalip Singh.....	226
VII	De pest.....	227
VIII	Een grote aardbeving.....	230
XI	Wereldoorlog I (1914-1918).....	231
X	De uitbreiding van Qadian.....	242
XI	Financiële verlichting.....	243
XII	De uitbreiding van de Gemeenschap.....	247
	Argument 11: De liefde van God en Zijn Profeet....	251
	De Heilige Koran over de liefde voor God.....	251
	Het opgaan in God.....	254
	Hazrat schrijft aan zijn vader.....	255
	Ulema verspillen hun tijd.....	257
	Argument 12: Verrijzenis van de doden.....	258
	Leven voor de geestelijke doden.....	259
	Tekenen van leven.....	263
DEEL III	UITNODIGING.....	265
	De aanspraken zijn bewezen.....	265
	Muren die veiligheid bieden.....	268
	Als lasten geen lasten zijn.....	271
	Uitnodiging.....	272

Afbeeldingen:

Omslag: Internationale Jalsa Salana (Jaarlijkse vergadering) van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap 2006, gehouden in Engeland

Pagina 19: Facsimile van de oorspronkelijke uitgave in het Perzisch, gedrukt voor de koning van Afghanistan.

Voorwoord bij de Nederlandse uitgave

Dit boek beschrijft de weg naar de Ark van Redding; de geestestoestand waarmee men zich kan redden van vernietiging in deze latere dagen.

Eerder werden delen van het boek in het Nederlands vertaald en in 1978 gepubliceerd onder de titel 'Onze Leer'.

Hazrat KhalifatulMasih V, moge Allah hem met Zijn Machtige Hulp bijstaan, heeft onlangs in een boodschap aan de paus geschreven: 'De wereld zou godsdiensten op hun ware leer moeten beoordelen en niet op grond van wat enkele misleidde individuen of groepen doen.'

Dit boek geeft een helder beeld van de essentie van de islam, beschrijft de relatie van de mens tot god en van mens tot mens. Moge Allah ons in staat stellen volgens de islam die hier wordt beschreven te leven.

Met dank aan allen die hebben bijgedragen aan de totstandkoming van deze vertaling.

Hibatunnoer Verhagen

Mei 2012

Voorzitter,
Ahmadiyya Moslim Gemeenschap Nederland

Opmerkingen van de vertalers

Wij hebben ons best gedaan om zo correct mogelijk te vertalen. Eventuele suggesties voor verbetering kunt u sturen naar de Mobarak Moskee te Den Haag.

De Koranverzen zijn genummerd met inbegrip van het eerste vers van de Soera, 'In naam van Allah ...'. Dit betekent dat de verzen in onze referenties een nummer hoger zijn dan in bepaalde uitgaven van de Koran, die dit eerste vers niet meetellen in de nummering. Vers 2:23 kan dus in sommige Korans genummerd zijn als 2:22.

De volgende afkortingen zijn in de tekst gebruikt:

- sa : *salallāhu ʿalaihi wa sallam*; 'vrede en zegeningen van Allah zij met hem'
- as : *ʿalaihi salām*; 'vrede zij met hem'
- ra : *radhia llāhu anhu/ha*; 'moge Allah welbehagen hebben in hem / haar'
- rh : *rahmatu llāhu ʿalaihi/ha*; 'moge Allah hem / haar genadig zijn'

De vertalers

Over de auteur

Hazrat Mirza Bashir-ud-Din Mahmud Ahmad^{rh} (1889-1965), zoon van de Heilige Stichter van de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} (1835-1908), werd zijn tweede Khalief en opvolger op 25-jarige leeftijd. Hij leidde en bestuurde daarna de gemeenschap. Van hedendaagse zendinggerichte Islam gedurende 52 jaar en bleef toegewijd aan de doelstellingen die de Gemeenschap vertegenwoordigt; namelijk het spreken, schrijven, en uitdagen in naam van de Islam, en het oprichten van instituten en organisaties ter verdediging en verkondiging van de Islam. Zijn onvermoeibare gebeden en plannen deden de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at groeien tot haar huidige grootte, haar invloed en haar belang. De betekenis en omvang van zijn werk voor de Islam kunnen heden gemeten worden, maar het is zonder twijfel dat zijn invloed op deze generatie diep en blijvend is geweest. Hieraan kunnen toegevoegd worden, zijn liefde en het aanzien dat hij opbouwde in de harten van miljoenen volgelingen, vrienden, familie, geleerden, politici, studenten enz.

Hij produceerde veel: een lijst van zijn toespraken, preken en geschriften zal nog met veel zorg gemaakt worden, maar gezegd kan worden dat zijn belangrijke werken de twee commentaren van de Heilige Koran zijn:

Het uitvoerige commentaar 'Tafsir Kabir' geheten en de verkorte versie 'Tafsir Saghir', ongeveer 7.000 pagina's van helder religieus proza. Onder zijn auspiciën werd de 5-delige Engelse vertaling van de Heilige Koran met uitleg uitgebracht,

waarvoor hij een uitgebreide introductie schreef die sindsdien apart wordt uitgegeven als 'An Introduction to the Study of the Holy Koran (London 1949)'.

تحفة الملوك،

دعوت الامیر (فارسی)

یعنی

امیران اللدخال سابق شاہ افغانستان رادعوت حق

منجانب

شیخنا حضرت صاحبزادہ نواب الشیرالدین محمود صاحب امیر المومنین خلیفۃ المسیح الثانی

ایده اللہ تبارک و تعالیٰ امام جماعت اہل حق و عدل

در ۱۹۲۷ء

سرمدی شائع کردہ: عبدالمجید اعظمی پبلسر ایڈیٹور صاحبزادہ سجاد پوٹو قادیان الزامان

ہدیہ دو روپے پچاس سنتے ہے

جلدین روپے

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

Voorwoord bij de Engelse uitgave

'Uitnodiging tot Ahmadiyyat' is een beknopt overzicht van *Dawat al-Amir*, geschreven door wijlen Hazrat Mirza Bashir-ud-Din Mahmud Ahmad, tweede opvolger van de Beloofde Messias en Mahdi die de Stichter van de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at is. Algemeen bekend bij zijn geopenbaarde naam *Fazl-i-Omar* (Genade of Navalgving van Omar, de tweede Khalief uit het begin van de Islam), was Mirza Bashir-ud-Din Mahmud Ahmad het hoofd van de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at van 1914 tot 1965. *Dawat al-Amir*, één van zijn meest voortreffelijke boeken is in het Urdu geschreven en – omdat het geschreven was als een epistel aan de toenmalige Heerser van Afghanistan – is het ook in het Perzisch vertaald en gepubliceerd in 1926.

Dawat al-Amir heeft bewezen een succesvolle introductie te zijn tot het Ahmadiyya geloof, de methode, de doelstellingen en programma's voor de verjonging van de Islam in onze tijd. Een Engelse vertaling van *Dawat* volgde enige tijd later.

Het huidige Engelse overzicht, gemaakt door Qazi Muhammad, is bedoeld om de Engelse lezers uit

Pakistan, India en andere delen van de wereld te interesseren die een korte beschrijving van de Gemeenschap verkiezen. Uitnodiging tot Ahmadiyyat geeft de inhoud en misschien iets van de stijl en geest weer van de originele *Dawat al-Amir*.

Ahmadiyyat wordt terecht beschreven als de hedendaagse zendingsgerichte Islam.

*In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.
Wij prijzen Hem en roepen Zijn Zegeningen aan voor Zijn nobele
Profeet met de Genade en Barmhartigheid van God.
Hij is onze Helper.*

DEEL I : INLEIDING

De naam Ahmadiyya

De eerste aantekening is dat de namen Ahmadi en Ahmadiyya niet verwijzen naar een nieuwe religie. Ahmadi's zijn Moslims en hun godsdienst is Islam. Het is waar dat Ahmadi's een naam hebben aangenomen. Maar een naam aannemen betekent niet het aannemen van een nieuwe godsdienst. Ahmadiyyat is een herinterpretatie, een uiteenzetting van het geloof van de Heilige Koran en de Heilige Profeet Mohammad (vrede zij met hem). Ahmadi's zijn dan ook Moslims die de Ahmadiyya uitleg van de Islam onderschrijven.

De naam Islam in de Heilige Koran en in Jesaja

De naam Islam is de naam die God Zelf gaf aan de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}. De naam is vastgelegd in de Heilige Koran (22:79) en in de profetieën van eerdere profeten (Jesaja 62:2).

Geen andere naam kan meer gezegd zijn dan deze naam. Het is een naam die God Zelf voor ons heeft

uitgekozen en Hij maakte deze heilig door andere profeten er voorspellingen over te laten doen.

Ahmadiyya Geloof

Wij zijn Moslims. Wij houden vast aan het geloof waarin Moslims moeten geloven en wij ontkennen de geloofspunten die door Moslims ontkend moeten worden. Als we ondanks dit gebrandmerkt worden als Kafirs (ongelovigen), vernieuwers, volgelingen van een nieuwe godsdienst en wat niet meer, zijn we slachtoffer van gebrek aan liefdadigheid. Een persoon mag veroordeeld worden naar wat hij verklaard, maar niet voor datgene wat hij wel of niet in zijn hart of gedachten bewaart. Wie kan zeggen wat in iemands gedachten is? Alleen God weet dit. Alleen Hij kan zeggen wat een persoon werkelijk denkt of gelooft. 'Sommigen onder u spreken beter over zichzelf dan anderen. Als ik aan iemand iets geef dat eigenlijk niet van hem is, dan geef ik hem een deel van het vuur'. Dit is een gezegde van de Heilige Profeet^{sa}. Zelfs hij kon niet de gedachten van iemand binnendringen.

Osama bin Zaid, een Moslim bevelhebber, werd tijdens een gevecht geconfronteerd met een ongelovige. De ongelovige reciteerde de Kalima. Desondanks vermoorde Osama hem. Toen de Heilige Profeet^{sa} hiervan hoorde was hij ontevreden over Osama. 'Profeet van God,' zei Osama, 'het was uit angst dat deze man de Kalima reciteerde.' 'Maar,' zei de Heilige Profeet^{sa} 'heb je zijn hart gespleten om het te zien?'

Inleiding

Wat er in de gedachten om gaat van een mens is niet open voor anderzins mening. Het was niet aan Osama om te oordelen of het geloof van de man uit angst was of uit overtuiging. We kunnen veroordeeld worden voor wat we verklaren, niet voor datgene waarvan gezegd wordt dat het in onze harten ligt.

Dus wanneer wij onszelf tot Moslim verklaren, kan niemand zeggen dat onze belijdenis van de Islam een voorwendsel is.

Maar laten wij onze geloofspunten opsommen:

1. We geloven dat God bestaat en het verklaren van Zijn bestaan is het verklaren van de belangrijkste waarheid.
2. Wij geloven dat God ÉÉN is, zonder een gelijke in de hemel of op aarde. Alles is Zijn schepping, afhankelijk van Hem en Zijn bestaan. Hij is zonder zoon of dochter, of vader of moeder of vrouw of broer. Hij is Enig en Uniek.
3. We geloven dat God Heilig is, vrij van alle onvolkomenheden en bezitter van alle volmaaktheden. Er is geen onvolmaaktheid die in Hem gevonden kan worden en er is geen volmaaktheid die niet in Hem gevonden kan worden. Zijn macht en kennis zijn grenzeloos. Hij omvat alles en er is niets dat Hem omvat. Hij is de Eerste, de Laatste, die Zich openbaar maakt, de Verborgene, de Schepper, de Meester. Hij is de Liefhebbende, de Voortdurende. Gods daden zijn Gods Wil, niet bedwongen of bepaald. Hij regeert vandaag zoals Hij altijd tevoren regeerde. Zijn eigenschappen zijn Eeuwig.

4. We geloven dat engelen een deel zijn van Gods schepping. Zoals de Heilige Koran zegt doen de engelen wat hen bevolen wordt om te doen. Zij zijn geschapen uit Zijn wijsheid om bepaalde plichten uit te voeren. Hun bestaan is werkelijkheid en verwijzingen naar hen in het Heilige Boek zijn niet figuurlijk. Zij zijn afhankelijk van God zoals alle mensen en alle andere schepselen.
5. Wij geloven dat God tot Zijn gekozen dienaren spreekt en aan hen Zijn doel openbaart. Openbaring komt in woorden. De mens leeft door openbaring en komt hierdoor in contact met God. De woorden waarin de openbaring komt zijn uniek in hun macht en hun wijsheid. Hun wijsheid hoeft niet onmiddellijk openbaar te zijn. Een mijn kan uitgeput raken, maar niet de wijsheid van een openbaring. Een openbaring brengt ons goddelijke verordeningen, wetten en vermaningen, het brengt ons ook kennis van het ongeziene en van belangrijke geestelijke waarheden, het brengt zowel de goedkeuring van God, als Zijn afkeuring en ongenoegen aan ons over, Zijn liefde alsook Zijn waarschuwingen. God communiceert met de mens door middel van openbaring. De mededelingen variëren naar gelang de omstandigheden en de ontvangers. Van alle goddelijke mededelingen is de meest volmaakte, de meest complete, de meest omvattende, de Heilige Koran. De Heilige Koran zal eeuwig voortbestaan. Het kan niet overtroffen worden door enige toekomstige openbaring.
6. Wij geloven dat wanneer duisternis zal heersen over de wereld en de mens diep gezonken zal zijn in zonde en kwaad, het moeilijk voor hem wordt om op te staan zonder hulp van God. Dan zal God uit Zijn Genade

Inleiding

en Barmhartigheid een van Zijn eigen liefhebbende, loyale dienaren uitkiezen en hem de plicht opdragen om andere mensen te leiden en te sturen. Zoals de Heilige Koran ons leert: ‘en er is geen volk waaronder zich geen boodschapper heeft bevonden’ (Koran 35:25). God stuurde boodschappers naar alle volkeren. Door middel van hen openbaarde God Zijn Wil en Zijn Doel. Zij die zich van hen afwenden vernietigen zichzelf. Zij die zich tot hen wenden verdienen de liefde en het behagen van God.

7. Wij geloven ook dat goddelijke boodschappers tot verschillende rangen behoren en in verschillende etappes bijdragen tot de vervulling van het uiteindelijke Goddelijke Plan. De grootste van alle boodschappers is de Heilige Profeet Mohammad, op wie de vrede en zegeningen van God zijn. Hij is het hoofd van alle mensen, boodschapper voor iedereen. De openbaring die hij ontving was gericht tot de gehele mensheid. Deze gehele aarde was een moskee voor hem. De tijd kwam dat zijn boodschap zich verspreidde naar landen en klimaten buiten Arabië. Mensen lieten zelf ontworpen goden van hun opvattingen in de steek en begonnen te geloven in de Ene en Enige God, die ze van de Heilige Profeet Mohammad^{sa} geleerd hadden. De komst van de Heilige Profeet^{sa} markeert een onvergelykbare geestelijke revolutie. Gerechtigheid begon te regeren in plaats van wreedheid. Als Mozes^{as} en Jezus^{as} in de tijd van de Heilige Profeet Mohammad,^{sa} hadden geleefd, dan hadden ze in hem moeten geloven en hem moeten volgen.
8. Wij geloven ook dat God onze gebeden hoort en ons uit de moeilijkheden helpt. Hij is een levende God.

Zijn levend karakter is te allen tijde zichtbaar in alle dingen. God zet Zijn weldadige interesse voort voor Zijn dienaren en Zijn schepselen. Als ze Zijn hulp nodig hebben wendt Hij zich tot hen met Zijn hulp. Als ze Hem vergeten, herinnert Hij ze aan Zichzelf en aan Zijn bezorgdheid over hen. 'Ik ben nabij. Ik verhoor het gebed van de smekeling, wanneer hij Mij aanroept. Daarom moeten zij naar Mij luisteren en in Mij geloven, opdat zij geleid zullen worden.' (Koran 2:187)

9. Wij geloven ook dat God van tijd tot tijd de loop van de gebeurtenissen op bijzondere manieren bepaalt en een bestemming geeft. Gebeurtenissen van deze wereld worden niet helemaal bepaald door de onveranderlijke wetten, genaamd de natuurwet. Want naast deze alledaagse wetten zijn er bijzondere wetten waarmee God Zichzelf manifesteert. Het zijn deze bijzondere wetten die ons het bewijs geven van de Wil, de Macht en de Liefde van God. Er zijn teveel mensen die dit ontkennen. Zij willen in niets anders geloven dan de natuurwetten. Maar de natuurwetten zijn niet de enige wetten die we hebben. De natuurwetten zelf worden geregeerd door de ruimere wetten van God. Door middel van deze wetten helpt God Zijn uitverkoren dienaren. Door middel van deze wetten vernietigt Hij Zijn vijanden. Mozes^{as} zou niet hebben kunnen zegevieren over een wrede en machtige vijand zonder de bijzondere wetten van God. De Heilige Profet Mohammad^{sa} zou niet hebben kunnen zegevieren over de Arabieren, die vastbesloten waren hem en zijn missie uit te roeien, zonder de wetten van God die aan zijn zijde meewerkten. God hielp de Heilige Profet^{sa} bij alles wat hij ondernam.

Inleiding

Uiteindelijk keerde hij terug naar de vallei van Mekka met 10.000 volgelingen, waaruit hij tien jaar eerder had moeten vluchten voor zijn leven. Deze gebeurtenissen kunnen niet gerekend worden tot de natuurwetten.

10. Wij geloven ook dat de dood niet het einde van alles is. De mens overleeft de dood. In het hiernamaals moet hij rekenschap afleggen van zijn daden in dit leven. De macht van God garandeert overleving van de mens.
11. Wij geloven dat, tenzij vergeven door Zijn oneindige Genade, ongelovigen naar de hel gaan. Het doel van de hel is niet om de bewoners te pijnigen maar slechts om ze te verbeteren. In de hel brengen de ongelovigen en vijanden van God hun dagen door met weklagen en jammeren en gaan hiermee door totdat de Genade van God de zondaren en hun zonde omringt. Waarachtig zei de Heilige Profeet^{sa}: 'Een tijd zal komen dat de hel gelegd zal worden van alle zondaren.' (Tafsir-ul-Maalam-ut-tanzil)
12. Wij geloven eveneens dat zij die in God geloven en in de profeten, de engelen en de boeken, die de leiding aanvaarden welke van God komt en zich nederig gedragen en alle vormen van buitensporigheid afzweren, allen naar een plaats zullen gaan die Hemel wordt genoemd. Vrede en welbehagen zullen hier heersen en God zal bij allen aanwezig zijn. Lagere begeerte zal verdwijnen. De mens zal het eeuwige leven hebben verkregen en hij wordt het beeld van zijn Schepper.

Als dit onze geloofspunten zijn kan men zich beginnen af te vragen waarom de Ulema van de Islam zo fel tegen ons

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

zijn. Waarom moeten we gebrandmerkt worden als Kafirs?

Om dit te begrijpen moeten we een overzicht geven van de bezwaren, die de Ulema tegen onze geloofspunten hebben gebruikt.

Bezwaren

Is Jezus^{as} dood of levend in de hemel?

Het eerste bezwaar dat de Ulema tegen ons maken heeft betrekking op ons geloof dat Jezus^{as} een natuurlijke dood stierf. Dit geloof blijkt tegenovergesteld te zijn aan het geloof dat de Ulema er in het algemeen op na houden. Volgens de Ulema werd Jezus^{as} niet aan het kruis gehangen, maar werd in plaats hiervan levend in de hemel opgenomen; in zijn plaats werd een geest aan het Kruis gehangen. Het geloof dat Jezus^{as} een natuurlijke dood stierf wordt door de Ulema beschouwd als een ernstige tegenwerping.

Ons geloof wordt beschouwd als een belediging van de Heilige Koran, een afwijking van de leer van de Heilige Profeet^{sa}, een belediging voor Jezus^{as}.

De dood, geen belediging voor Jezus^{as}

Echter, een ogenblik nadenken zal iedereen ervan overtuigen dat de gevolgtrekkingen waarvan wij beschuldigd worden niet voortkomen uit ons geloof. Zij komen eerder voort uit het tegenovergestelde geloof dat Jezus^{as} niet stierf, maar tot op heden levend in de hemel verblijft.

Wij houden Jezus^{as} in ere, omdat hij een profeet van God is, omdat God van hem hield en omdat hij van God hield. Onze eerbied voor hem is vanwege onze eerbied voor God. Kunnen we Jezus^{as} boven God houden en God onteren ter wille van Jezus^{as}? Moeten we de Ulema

behagen en de handen van de Christelijke missionarissen versterken? Moeten we ze laten denken dat Jezus^{as} God was? Als hij geen God was, hoe kan hij dan levend in de hemel zijn? Als hij een mens was, waarom stierf hij dan niet als andere mensen? Kunnen we iets zeggen dat afbreuk doet aan de Eenheid van God? Neen, wij kunnen God niet opgeven ter wille van Jezus^{as}.

Noch kunnen wij begrijpen waarom het geloof in de dood van Jezus^{as} tot belediging van Jezus^{as} leidt. Profeten die hoger in rang waren dan Jezus^{as} zijn gestorven. Hun dood bracht hen niet tot vernedering. We zijn ervan overtuigd dat Jezus^{as} zelf, die van God hield met geheel zijn wezen, hart en ziel, geen houding zou aannemen die zou leiden tot eerbied voor zichzelf, maar oneerbiedigheid voor God. De Heilige Koran leert ons: 'Voorzeker, de Messias zal het nooit versmaden, een dienaar van Allah te zijn.' (Koran 4:173).

Noch is ons geloof, dat Jezus^{as} stierf als andere profeten, een belediging voor de Heilige Koran. Integendeel, het geloof dat Jezus^{as} niet stierf zou de duidelijke betekenis van vele passages in het Heilige Boek beledigen. Deze passages onderwijzen duidelijk dat Jezus^{as} stierf als andere profeten, andere stervelingen.

Passages uit de Heilige Koran

In één passage wordt gezegd dat God Jezus^{as} vermaant en hem vraagt waarom hij zijn volgelingen heeft geleerd om zichzelf en zijn moeder als goden naast Allah aan te nemen. Als antwoord hierop zegt Jezus^{as}:

Bezwaren

‘En ik was getuige van hen, zolang ik in hun midden verbleef, maar nadat U mij deed sterven was U de Bewaker over hen en U zijt Getuige van alle dingen.’ (Koran 5:118).

Het Christelijk geloof werd corrupt na de dood van Jezus^{as}. Toen hij leefde bleef het Christelijke geloof onverdorven. Wanneer we dit in de Heilige Koran lezen en weten dat dit Christelijk geloof al gedurende 2000 jaar onzuiver is, hoe kunnen we dan denken dat Jezus^{as} niet dood is?

In een ander vers zegt God tegen Jezus^{as}:

‘O, Jezus, Ik zal u doen sterven en u tot Mij opheffen en u zuiveren van de ongelovigen en zal uw volgelingen tot de laatste dag over hen doen zegvieren die u niet geloven.’ (Koran 3:56).

Jezus^{as} werd slechts ná zijn dood tot God verheven. We weten dat de Ulema grote problemen maken over de woorden ‘verheffen tot God’. Wat deze woorden ook mogen betekenen, de dood van Jezus^{as} moest plaatsvinden vóór de opheffing. De volgorde van gebeurtenissen, die in de in de Heilige Koran vermeld zijn, vereist dit. Wat als eerste wordt vermeld moet als eerste plaatsvinden. Misschien weten de Ulema het beter dan God. Misschien denken ze dat ‘verheffen tot God’ wat later in het vers gebeurt, in feite ervoor had moeten gebeuren. Maar voorzeker, God weet het beste hoe en in welke volgorde begrippen uitgebeeld moeten worden. Hij is onze Schepper en wij zijn Zijn schepselen. Hoe kunnen we vergissingen vinden in de woorden van God? Hoe

kunnen we aanmerkingen maken op Gods toespraak? De fouten zullen veeleer in ons begrip liggen. In deze passage wordt eerst de dood vermeld en na de dood de verheffing tot God. Wat verheffing ook mag betekenen, volgens de Heilige Koran moet de dood als eerste plaatsvinden.

Het geloof van de Ulema houdt een belediging in voor onze Heilige Profeet^{sa}. Hoe kan het gebeuren dat God Jezus^{as} naar de Hemel ophief bij het geringste teken van gevaar voor zijn leven, maar niet de Heilige Profeet^{sa} ophief toen hij door zijn vijanden werd vervolgd? Als het waar is dat Jezus^{as} in de Hemel leeft en de Heilige Profeet^{sa} dood en begraven is, kunnen we niet gelukkig zijn; we zouden tamelijk nederig en vernederd zijn. Maar Goddank is dit niet waar. God is de Heer van alle Heren. Hij noemde de Heilige Profeet^{sa} het Hoofd van het mensdom, de beste van allemaal. Wanneer de Heilige Profeet^{sa} met zulke verheven namen wordt genoemd kan Hij niet méér geven om Jezus^{as}. God houdt meer van de Heilige Profeet^{sa} dan van wie dan ook. Hij kan hem niet laten sterven en begraven en Jezus^{as} naar de hemel doen opstijgen. Als iemand het verdiende om in leven te blijven, dan was dat onze Heilige Profeet^{sa}. Als hij op normale wijze is gestorven, dan zijn alle andere profeten op dezelfde wijze doodgegaan. We verafschuwen het om te denken dat tijdens de Hijra de Heilige Profeet^{sa} moest vluchten in de grot Thaur en dat God geen engel stuurde om hem te helpen, terwijl God Jezus^{as} tot de vierde hemel ophief toen de Joden hem begonnen vast te grijpen.

De verloochenaars van de Heilige Profeet^{sa} daagden hem uit en vroegen hem of hij naar de hemel kon opstijgen terwijl zij zouden toekijken.

Bezwaren

‘Of tenzij u ten hemel stijgt, maar wij zullen in uw hemelvaart niet geloven tenzij u ons een boek nederzendt dat wij kunnen lezen.’ (Koran 17:94).

Gaf God de Heilige Profeet^{sa} de macht om dit wonder te tonen? Neen, in plaats daarvan laat God de Heilige Profeet^{sa} zeggen:

‘Zeg: Glorie zij mijn Heer: ik ben slechts mens en boodschapper.’ (Koran 17:94).

Ja, zoals de Ulema onderwezen, werd Jezus^{as} onmiddellijk door God opgeheven toen zijn vijanden hem met een soortgelijke uitdaging confronteerden.

Toen de Heilige Profeet^{sa} werd uitgedaagd en gevraagd werd om ten hemel op te stijgen, werd door God verklaard dat de opstijging in tegenstrijd was met de menselijkheid. Maar wanneer Jezus^{as} wordt uitgedaagd wordt hij zonder bezwaar ten hemel opgeheven. Als dit waar zou zijn, volgt hieruit dat Jezus^{as} God was en geen mens, dat hij in de geestelijke hiërarchie boven de Heilige Profeet^{sa} staat en dat hij meer geliefd is bij God. Maar wij kunnen zulke gedachten niet steunen. Het zijn niet alleen de gevoelens die ons dit doen zeggen. De Heilige Profeet^{sa} geloofde dit zelf en onderwees dit: ‘Als Mozes en Jezus in leven waren, zouden ze in mij moeten geloven en mij moeten volgen.’ (*Zurqani*, deel VI, blz. 54).

Hadith over de dood van Jezus^{as}

Er is nog een belangrijke verklaring van de Heilige Profeet^{sa}. Tijdens zijn laatste ziekte zei de Heilige Profeet^{sa} tegen zijn dochter Fatima: ‘Gabriël heeft ieder jaar de Heilige Koran voor mij gereciteerd. Dit jaar reciteerde hij twee keer. Hij vertelde mij ook dat iedere opvolgende profeet de helft van de leeftijd van zijn voorganger heeft geleefd. Hij vertelde mij dat de zoon van Maria 120 jaar leefde. Daarom zal ik ongeveer 60 jaar leven.’

Volgens deze verklaring leefde Jezus^{as} 120 jaar. Volgens het Nieuwe Testament was Jezus^{as} ongeveer 32 jaar toen de gebeurtenis van het kruis plaatsvond, waarvan gezegd wordt dat Jezus^{as} opsteeg naar de hemel. Als Jezus^{as} werkelijk was opgestegen, zou zijn leeftijd in de tijd van de Heilige Profeet^{sa} ongeveer 600 jaar zijn en niet 120. De Heilige Profeet^{sa} zou dan ongeveer 300 jaar geleefd hebben. Maar wij weten uit de geschiedenis dat hij slechts 63 jaar leefde. Deze belangrijke verklaring van de Heilige Profeet^{sa} bewijst dat Jezus^{as} in zijn eigen tijd een natuurlijke dood stierf. Anders denken is in tegenstrijd met datgene wat de Heilige Profeet^{sa} hierover onderwees. Hoe kunnen we overtuigd worden dat Jezus^{as} in de hemel leeft? Hoe kunnen we iets ontkennen wat de Heilige Profeet^{sa} zo duidelijk heeft vermeld?

Eenstemmigheid onder metgezellen

Wat de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa} betreft, moeten we onthouden dat er één formele bevestiging was waarover de heilige groep van metgezellen gezamenlijk vastbesloten waren, namelijk het feit over de dood van Jezus^{as}. Hun eenstemmigheid bezegelde dit. Want het is

opgetekend, dat toen de Heilige Profeet^{sa} stierf de metgezellen verdoofd waren van verdriet. Omar was zo aangedaan dat hij weigerde te geloven dat de Heilige Profeet^{sa} gestorven was. Hij verklaarde dat wie dan ook zou zeggen dat de Heilige Profeet^{sa} dood was, zijn hoofd zou verliezen door zijn zwaard. De Heilige Profeet^{sa}, zei hij, was tijdelijk verdwenen, zoals Mozes^{as} verdween na de roep van God. Mozes^{as} keerde terug na 40 dagen en zo ook de Heilige Profeet^{sa}. Bij zijn terugkomst zou hij afrekenen met iedereen die oneerbiedige gedachten over hem koesterde. Omar was ernstig en vastbesloten. Niemand durfde hem tegen te spreken. Sommigen waren zelfs overtuigd. Ze begonnen te geloven dat de Heilige Profeet^{sa} niet dood was. Anderen waren het er niet mee eens. Ze stuurden iemand erop uit om Abu Bakr te halen. Toen deze boodschapper tegenover Abu Bakr stond en in tranen uitbarstte begreep Abu Bakr wat er was gebeurd. 'Is de Profeet overleden?' vroeg Abu Bakr. Als antwoord bevestigde de boodschapper het slechte nieuws, en vertelde ook aan Abu Bakr wat Omar gezegd had. Abu Bakr ging onmiddellijk naar de plaats waar het lichaam van de Heilige Profeet^{sa} lag. Hij tilde de mantel op die over zijn gezicht lag. De pijn van het afscheid nemen maakte zijn ogen nat. Hij boog voorover en kuste het voorhoofd van de Heilige Profeet^{sa}. Toen bedekte hij het gezicht en ging naar de plaats waar Omar tot de volgelingen sprak. Abu Bakr vroeg Omar te stoppen met praten en om hem in zijn plaats te laten spreken. Maar Omar ging door. Hierop richtte Abu Bakr zich tot enkele van degenen die luisterden en vertelde hen dat de Heilige Profeet^{sa} echt dood was. Anderen draaiden zich naar Abu Bakr en begonnen naar hem te luisteren. Omar werd ook

gedwongen om te luisteren. Abu Bakr reciteerde uit de Heilige Koran:

‘En Mohammad is slechts een boodschapper. Waarlijk, alle boodschappers vóór hem zijn heengegaan.’ (Koran 3:145).

‘Waarlijk u (Mohammad) zult sterven en zij zullen ook sterven.’ (Koran 39:31).

Nadat hij deze Heilige Koran verzen had geciteerd, legde hij een historische verklaring af:

‘O mensen, als er iemand onder u is die Mohammad aanbad, laat hem dan weten dat Mohammad dood is; als er iemand onder u is die Allah aanbad, laat hem dan weten dat Allah levend is, er is geen dood voor Hem.’

De waarheid begon door te dringen bij de metgezellen. De Profeet^{sa} wás dood. Omar^{ra} zelf was overtuigd. Toen de betekenis van de Heilige Koran verzen, geciteerd door Abu Bakr^{ra}, tot Omar^{ra} begon door te dringen leek het alsof de verzen die dag op dat moment werden geopenbaard. Hij wankelde en viel neer.

Dit wonderbaarlijke voorval bewijst dat de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa} alle profeten als menselijke wezens beschouwden, onderworpen aan een natuurlijke dood. Profeten vóór de Heilige Profeet^{sa} waren gestorven. De Heilige Profeet^{sa} was ook dood. De geschiedenis zou dergelijke incidenten niet bewaard hebben. Zij zijn bewaard gebleven dankzij de Genade van God. We

Bezwaren

kunnen vandaag nog zeggen dat de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa} zonder verschillen overeenkwamen dat *alle* profeten, inclusief Jezus^{as}, dood waren. Geloof in de dood van Jezus^{as} is dan ook geen bijzonder geloofspunt van de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at. Het is een geloof dat bekrachtigd werd door de eenstemmigheid (Ijmaa) van de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa}. Dit incident bewijst ook dat deze eenstemmigheid onder de metgezellen niet het gevolg was van hun eigen gedachten, maar gebaseerd was op datgene wat vastgelegd is in de verzen van de Heilige Koran.

Dit incident bewijst ook dat bij de dood van de Heilige Profeet^{sa} al zijn metgezellen de dood van Jezus^{as} als vanzelfsprekend aanvaardden. Abu Bakr vertelde dat alle profeten vóór de Heilige Profeet dood waren en Omar die dacht dat de Heilige Profeet^{sa} niet dood was, kon alleen het voorbeeld van Mozes^{as} aanhalen. Mozes, zei hij, was voor 40 dagen uit zijn volk verdwenen. Zelfs Omar haalde niet het voorbeeld van Jezus^{as} aan.

Mening van de familie van de Heilige Profeet^{sa}

De mening van de familie van de Heilige Profeet^{sa} ondersteunt ook het geloof dat Jezus^{as} op natuurlijke wijze stierf. Er staat geschreven in *Tabqaat Ibn-e-Saad*, deel III, dat toen Hazrat Ali stierf Imam Husain, die zijn grootvader de laatste eer bewees, vertelde dat Ali gestorven was in dezelfde nacht dat de geest van Jezus^{as} ten hemel was opgestegen.

Latere autoriteiten van de Islam getuigen van de dood van Jezus^{as}. In het kort, wij onteren Jezus^{as} niet. Wij onderschrijven een geloof dat aanvaardbaar is voor Jezus^{as}, voor de Heilige Profeet^{sa}, voor vroegere Moslims en voor de latere autoriteiten van de Islam. Bovendien, zoals we hebben gezegd, om te geloven dat Jezus^{as} niet op natuurlijke wijze stierf zou afbreuk doen aan de Eenheid van God en aan de geestelijke rang van de Heilige Profeet^{sa}.

Een volgeling van de Heilige Profeet zou de Beloofde Messias worden

Het tweede bezwaar dat tegen ons gemaakt wordt is, het feit dat in tegenstrijd met het aanvaarde Moslimgeloof, wij vasthouden aan het feit dat een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} onder ons is verschenen als de Beloofde Messias. Er wordt ons gezegd dat ons geloof tegenstrijdig is met de Hadith. Want volgens de Hadith, zo wordt ons verteld, is de Messias die komt niemand anders dan Jezus^{as}, zoon van Maria die verplicht is op het goede moment terug te keren.

Het punt is echter, dat wanneer de Heilige Koran en de Hadith verklaren dat Jezus^{as} stierf als alle stervelingen, de terugkeer van Jezus^{as}, zoon van Maria, niet kan betekenen dat precies dezelfde Jezus^{as} terugkomt. Het moet de komst betekenen van iemand anders in de geest en kracht van Jezus^{as}. Het heeft geen nut om nadrukkelijk te beweren dat Jezus^{as} van 2000 jaar geleden terug moet komen. God hoeft niet één van de overleden profeten terug te brengen. Hij kan een nieuwe doen opstaan van-

Bezwaren

uit zijn schepselen. Om aan dit punt te twijfelen is gelijk aan het tekort schieten in het meten van de Macht van God. De terugkeer van Jezus^{as}, zoon van Maria, doet niet alleen afbreuk aan de Macht van God, maar ook aan de Wijsheid van God. Het doet ook afbreuk aan de geestelijke macht van de Heilige Profeet^{sa}. Wanneer de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} geestelijke hervorming en vernieuwing nodig hebben hoeven zij niet uit te kijken naar iemand buiten de eigen volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}.

De Christenen die op de Heilige Profeet^{sa} aanmerkingen maken kunnen dit terecht doen als wij blijven denken dat wij er behoefte aan hebben om door de Jezus^{as} van 2000 jaar geleden geleid te worden en niet door een volgeling van de Heilige Profeet^{sa}. Een volgeling van Mozes^{as} hervormde de volgelingen van Mozes^{as}. Waarom zou dan niet een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} hervormen? Als de Moslims geloven dat de Heilige Profeet^{sa} een profeet is met een eeuwigdurende zending dan moeten zij het niet toestaan dat er een Joodse profeet zou moeten komen voor hun verjonging. De Heilige Profeet^{sa} is het zegel der profeten. Zijn geestelijke barmhartigheid en invloed zullen voor alle tijden van kracht blijven. Het geloof in andere profeten zijn wij verschuldigd aan de Heilige Profeet^{sa}. Voor de hervorming van zijn volgelingen is zijn eigen voorbeeld en invloed voldoende. Eén van zijn volgelingen moest komen en hij moet de Moslims die in nood verkeren hervormen. De geestelijke omwenteling die in de laatste dagen zou plaats vinden moet door een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} teweeg worden

gebracht anders kan het niet aan de Heilige Profeet^{sa} worden toegeschreven.

Het is juist daarom dat de Messias, die de Heilige Profeet^{sa} voorspelde, onder zijn eigen volgelingen moet verschijnen.

Messias en Mahdi, één persoon niet twee

Een andere vraag die wij kunnen stellen is of de Messias en de Mahdi die voor onze tijd beloofd zijn twee verschillende personen zijn. Over het algemeen gelooft men dat zij twee personen zijn. Maar we lezen in de *Hadith* dat de Mahdi niemand anders dan de Messias is. Goede gelovigen moeten dit punt voorzichtig overwegen. Als ergens de Messias en de Mahdi als twee verschillende personen worden beschreven dan moeten wij deze klaarblijkelijke tegenspraak onderzoeken en met de waarheid in het reine brengen. Wij kunnen vasthouden aan de duidelijke Hadith dat de Mahdi niemand anders is dan de Messias. We kunnen dan andere Hadith op een juiste manier interpreteren. We kunnen zeggen dat de Beloofde zijn loopbaan zal beginnen als een gewone hervormer - een Mahdi - en daarna bekleed zal worden met de taak van Messias. Als wij dit niet doen, is er geen middel voor ons om in overeenstemming te komen met de verschillende Hadith die enerzijds de Mahdi en Messias als twee verschillende personen behandelen en anderzijds die welke de twee als één behandelen. Wij kunnen de eerste Hadith als overdrachtelijk beschouwen en de tegenstrijdigheid wegnemen. Voorspellingen bedienen

Bezwaren

zich van beeldspraken en beeldspraken houden voorspellingen in van subtiele betekenis.

Men heeft grote moeite gedaan om de betekenis van het woord *Nazul*, dat in de Hadith is gebruikt, uit te leggen. De letterlijke betekenis van *Nazul* is nederdalen. Daardoor zijn veel mensen er toe misleid om te denken dat de Beloofde Messias alleen maar uit de hemel kon komen. Voor dit doel wordt dezelfde Jezus^{as}, zoon van Maria, levend in de hemel gehouden! Het verwijst vaak alleen maar naar de belangrijkheid en verstrekkende betekenis van de gebeurtenis die beschreven wordt als *neerdaling*. Datgene wat neer zal dalen kan een teken zijn van de Majesteit en Macht van God. We hebben teksten uit de Heilige Koran die deze opinie ondersteunen. Bijvoorbeeld:

‘Daarna zond Allah Zijn Vrede over de boodschapper.’ (Koran 9:26);

‘Toen zond Hij na smart een vredige sluimer over u neder, die een deel uwer overviel.’
(Koran 3:155);

‘en Hij zond voor u acht stuks vee in paren neder.’
(Koran 39:7);

‘Wij hebben u inderdaad kleding nedergezonden om uw naaktheid te bedekken,’ (Koran 7:27);

‘en zonden u manna en kwartels,’ (Koran 2:58);

‘Wij hebben ijzer nedergezonden,’ (Koran 57:26);

‘Hij zendt echter met mate (Zijn gaven) neder zoals Hij dat wil.’ (Koran 42:28)

De grote gaven van God zoals vrede, dieren, materiaal voor kleding, voedsel van verschillende soorten, ijzer enzovoort groeien op de aardoppervlakte. En toch worden zij allen beschreven als gaven die uit de hemel *neer gezonden* zijn. Dit is de speciale manier waarop de Heilige Koran de gaven en barmhartigheden van God beschrijft. De Heilige Koran is er zich wel van bewust dat Gods gaven dingen zijn die uit de natuur voortkomen; dat ze dingen zijn die tot de aarde behoren. Toch worden ze beschreven (in overdrachtelijke zin natuurlijk) als dingen die uit de hemel komen.

De betekenis van Nazul

Het woord Nazul (neerdaling) kan, als het gebruikt wordt om de komst van de Messias aan te duiden, geen andere betekenis hebben. Het wijst alleen maar op het belang, de zaligheid, de speciale betekenis van de komst van de Beloofde Messias. Het betekent absoluut niet dat de Beloofde Messias met lichaam en ziel uit de hemel op aarde zal vallen.

Waarom zouden we vergeten dat het woord *neerdaling* ook gebruikt is met betrekking tot de Heilige Profeet^{sa}.

‘Allah heeft inderdaad een vermaning tot u nedergezonden. Een boodschapper ...’ (Koran 65:11).

Het is verwonderlijk dat het woord *Nazul*, wanneer dit in verband met de Heilige Profect^{sa} gebruikt wordt, betekent dat hij op de gewone manier kwam, geboren uit menselijke ouders, om daarna op te groeien tot profeet of geestelijk leraar, terwijl hetzelfde woord *Nazul* in connectie met de Messias een lichamelijke neerdaling uit de hemel zou betekenen.

Waarom wordt de Belofde, Jezus zoon van Maria genoemd?

De moeilijkheden blijven echter bestaan doordat de Belofde in de tradities Isa Ibn Maryam, dat wil zeggen, Jezus^{as} zoon van Maria, de eerste Messias wordt genoemd. Als deze voorspelling in vervulling zal gaan dan moet dat gebeuren door de komst van dezelfde lichamelijke Jezus^{as}. Men vergeet echter dat beeldspraken in elke taal in overvloed voorkomen. Heilige taal zoals die gebruikt wordt in godsdienstige boeken of godsdienstige tradities vormen hierop geen uitzondering. Wij zouden iemand die uitmunt in deugd en liefdadigheid Hattim Tai kunnen noemen, iedereen met filosofische talenten Tusi, en iedereen die scherp is in redentie in een dialect Razi. Als we dergelijke namen aan andere personen geven dan denken we voor geen ogenblik dat deze persoon de oorspronkelijke Hattim, Tusi of Razi is. Als we dus de naam Jezus zoon van Maria aan een beloofde persoon geven, dan hoeven we niet te denken dat deze persoon de oude Jezus zoon van Maria is die 2000 jaar geleden op aarde verscheen. En toch is er een verschil tussen de namen Hattim, Tusi en Razi en de naam zoon van Maria. De eerste drie namen zijn elk de betekenis geworden van

zekere personen, maar Maria is in de Heilige Koran gebruikt in de betekenis van een geestelijk type of conditie en niet een persoon. In de verzen 66:12 en 13 worden de gelovigen vergeleken met Maria de dochter van Imran die haar kuisheid bewaarde, die Gods openbaring ontving en de waarheid van Gods boeken en leerstellingen bevestigde. Natuurlijk wil de Heilige Koran ons leren dat er twee soorten gelovigen zijn; zij die op de vrouw van de Farao lijken en zij die op Maria, de moeder van Jezus^{as} lijken. Kunnen we dan niet zeggen dat de Beloofde wordt beschreven als Jezus^{as} zoon van Maria, en dat dit alleen betekent dat het eerste gedeelte van het leven van de Beloofde lijkt op dat van Maria voor wat betreft zijn heiligheid en vlekkeloosheid en dat zijn latere leven lijkt op dat van Jezus^{as} die ondersteund werd door de Heilige Geest. De Beloofde zal de kracht en het karakter van beiden weerspiegelen.

De mystici van de Islam hebben hierover veel te zeggen. Sheikh Shahabuddin Suhrwardy, bijvoorbeeld, zegt in zijn boek *Awarif al-Maarif* dat geboorte tweërlei is, namelijk lichamelijke en geestelijke geboorte. De heilige Sheikh haalt hier het voorbeeld van Jezus^{as} zelf aan.

‘Elke discipel’, zo zegt Sheikh, ‘is een deel van zijn leermeester. Dan komt de tijd dat de discipel geboren wordt, dit is een geestelijke geboorte. Met dit voor ogen verklaarde Jezus^{as} dat niemand het Koninkrijk der Hemelen zal binnengaan tenzij hij voor de tweede keer geboren wordt. De eerste geboorte is de lichamelijke en verbindt de persoon met het aardse, de tweede geboorte verbindt hem met de geestelijke wereld.’

Daarom gaat, volgens Sheikh Shahabuddin Suhrwardy, iedereen door een geestelijke ervaring en dit is zijn geestelijke geboorte. De ervaring van geestelijke geboorte is nodig voor de geestelijke ontwikkeling van de mens. De beschrijvingen van de Beloofde als zijnde Jezus, de zoon van Maria, verwijzen alleen maar hiernaar. Het vertelt ons dat de Beloofde de verschillende stadia zal doorleven van een toestand als die van Maria tot een karakter als dat van Jezus. De voorspelling betekent alleen dat de Beloofde een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} zou zijn, maar dan een volgeling die een loopbaan en een karakter van Jezus, zoon van Maria, zou evenaren.

Waarom moeten openbaringen en voorspellingen voortbestaan?

Een bezwaar dat men tegen ons heeft is dat wij, in tegenstelling tot het algemene Islamitische geloof, niet alleen geloven dat openbaringen, maar ook het profeetschap zal voortbestaan na de Heilige Profeet^{sa}. Deze verwerping heeft tot doel mensen te misleiden. Het staat buiten kijf dat er nu geen nieuwe *Kalima*, geen nieuwe *Qibla* of een nieuwe *Shariya* zal komen. De *Kalima* van de Islam is de *Kalima* voor alle tijden, de *Qibla* is de *Qibla* van de Islam, de *Shariyah* is de *Shariyah* van de Islam en de Heilige Koran. Niet alleen dit. Het staat ook onomstotelijk vast dat als er iemand met een geestelijke status of boodschap komt, deze niet van buiten de cirkel van de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} kan komen. De komst van een dergelijke hervormer of leraar zou het einde van de Islam betekenen. Het zou betekenen dat de

beloften die God de Heilige Profeet^{sa} gaf valse beloften waren. Dit is onmogelijk en we willen er niet aan denken... Maar wij kunnen niet geloven dat na de Heilige Profeet^{sa} de geestelijke zegeningen en barmhartigheden die de mens in het verleden heeft ontvangen tot een einde komen. Integendeel, wij geloven dat door toedoen van de Heilige Profeet^{sa} de mogelijkheden van geestelijke groei voor iedereen vergroot wordt. De komst van de Heilige Profeet^{sa} moet niet betekenen dat er een einde komt aan openbaringen en aan de zegeningen, die openbaringen met zich brengen. De Heilige Profeet^{sa} is de laatste profeet. Géén profeet kan hem verdringen. Nu kan alleen nog de Islamitische Wet van kracht zijn en geen prestatie kan plaatsvinden zonder het voogdijschap van de Profeet van de Islam. Geestelijke hervormers, zelfs profeten, die nog komen, moeten alleen maar komen om de Wet en de leerstellingen van de Islam te dienen. Zij moeten tot hun roeping en waardigheid geraken door gehoorzaamheid aan de Heilige Profeet^{sa}. Hierin ligt de uitzonderlijke plaats die de Heilige Profeet^{sa} inneemt. De Heilige Profeet^{sa} is de Leider der mensheid en de beste van alle profeten. Hij moet uitzonderlijk zijn en verheven boven de profeten die vóór hem kwamen en ná hem komen. Een deel van de ongeëvenaardheid van de Heilige Profeet^{sa} en zijn superioriteit over de andere profeten ligt erin dat, terwijl de volgelingen van voorgaande profeten slechts een geestelijk niveau konden bereiken dat lager ligt dan dat van profeten, de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} het niveau en de status van profeten kunnen bereiken. Toch zullen zij volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} zijn.

Bezwaren

De gave van profeetschap duurt nog steeds voort onder de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}. Het voortbestaan ervan draagt bij tot de glorie van de Islam en de Profeet van de Islam. Immers, kundige leraren moeten kundige leerlingen leveren. Een grote koning moet andere koningen als vazallen hebben. Een profeet van wie zijn volgelingen ook profeet kunnen zijn, is een grotere profeet dan een profeet van wie zijn volgelingen niet tot een dergelijke status kunnen rijzen.

Het is waar dat tegenwoordige Moslims niet op dezelfde manier geloven als wij, maar het is ook waar dat geleerden in de Islamitische godsdienst in het verleden op een geheel andere manier schreven en doceerden dan de tegenwoordige *Ulema* van de Islam doen. Heiligen en geleerden zoals Muhyuddin Ibn-i-Arabi, Ibn-i-Qayyim, Maulana Jalaluddin Rumi, Hazrat Sheikh Ahmad Sirhindi behoren tot de grote geleerden van het Islamitische geloof en hebben meningen geuit die in tegenstrijd zijn met die van de tegenwoordige Moslims. De meningen over *Nabuwat* die tegenwoordig onderwezen worden zijn niet juist. Zij lijken voortgekomen te zijn uit de verkeerde gedachte dat een profeet altijd een wetgevende profeet is, de leraar van een nieuwe wet, een nieuwe *Shariyah*; dat hij niet verplicht is een voorgaande profeet te volgen. Deze veronderstellingen zijn allemaal verkeerd. Iemand kan geen van deze dingen doen en toch een profeet zijn. Hij mag dan geen nieuwe wet brengen, noch een gedeelte ervan als vervallen verklaren, noch vrij zijn van de verplichting om een eerdere profeet te volgen, en toch kan hij een profeet zijn. Want profeetschap is een geestelijke staat of rang, een graad van verbondenheid met God. Iemand die tot deze nabijheid van God geraakt

wordt door God aangesteld om de mensheid te leiden. Hij krijgt de plicht opgelegd om de geestelijke doden weer tot leven te wekken en de harten die verdord zijn door geestelijke droogte wederom groen te maken. Het is zijn plicht om alles wat aan hem geopenbaard wordt bekend te maken, de mensen uit te nodigen zich om hem heen te verzamelen en om hun levens te wijden aan de waarheid.

De betekenis van Khatam al-Nabiyyin

Er wordt over het algemeen geloofd dat de Heilige Koran het opheffen van profeten van allerlei soort leert. Er is een beroemd vers dat de Heilige Profeet^{sa} beschrijft als *Khatam al-Nabiyyin*. Laten we dit vers waarin zich deze beschrijving bevindt bekijken.

‘Mohammad is niet de vader van een uwer mannen, maar de boodschapper van Allah en het zegel der Profeten.’ (Koran 33:41).

Maar wat is de betekenis van *Khatam al-Nabiyyin*? Laten we eraan denken dat in de Heilige Tekst het woord waar het op aankomt *Khatam* is en niet *Khatim*. *Khatim* betekent de laatste, maar *Khatam* betekent zegel. Mohammad^{sa} is volgens de Heilige Koran het Zegel van alle profeten. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de grote geleerden van onze godsdienst, waaronder Imam Bukhari aan deze goddelijke titel *Khatam al-Nabiyyin* dan ook de betekenis van Het Zegel der Profeten hebben gegeven.

Mensen denken niet na over de woorden van het Heilige Boek. Het is daarom niet verwonderlijk dat zij daardoor

Bezwaren

aan de ware betekenis voorbijgaan. Het is van belang om ook het algemene verband waarin dit vers geplaatst is, in het oog te houden en om bij de bestudering ervan eerst het algemene verband, daarna het vers en vervolgens de betekenis van de aparte woorden te bestuderen. Volgens de inhoud van het voorgaande heeft Mohammad^{sa} geen zoon, geen lichamelijke zoon om zo te zeggen. Daarna volgt het: het is waar, Mohammad^{sa} heeft geen echte zoon, maar men moet niet vergeten dat hij een boodschapper en profeet is. En niet alleen profeet, maar het Zegel van alle Profeten. Dat wat in het tweede gedeelte van het voorgaande wordt bevestigd is een vergoelijking op het voorgaande. Het eerste gedeelte geeft iets toe, het tweede gedeelte bevestigt iets ter vergoelijking.

In een ander bekend vers zegt de Heilige Koran (waarin de Heilige Profeet^{sa} wordt aangesproken): 'Voorzeker, uw vijand zal uitsterven.' (Koran 108:4). Het vers 33:41 beschrijft de Heilige Profeet^{sa} als iemand zonder mannelijke nakomelingen. Hoe moet deze tegenspraak teniet worden gedaan? Het is opgelost door het tweede gedeelte van vers 33:41 dat in werkelijkheid bedoelt te zeggen:

Voorzeker, de Heilige Profeet heeft geen lichamelijke zoon, maar dat is ten volle vergoed door het feit dat hij een boodschapper van God is en het Zegel der Profeten.

Als men de boodschapper van God is dan is men de geestelijke vader van geestelijke zonen. Door het Zegel van de boodschappers te zijn, is men veel meer. Het betekent de geestelijke vader van alle goddelijke boodschappers. De Heilige Profeet^{sa} is dan niet alleen de

stamvader van gelovigen, maar ook die van profeten. Daarom bewijst deze tekst van het Heilige Boek, die over het algemeen aangehaald wordt om het einde van de komst van profeten te bewijzen, eerder continuïteit hiervan binnen de Islam. Profeten kunnen komen, maar alleen binnen de traditie van de Islam. Zij kunnen niet met een nieuwe wet komen en ook niet met het doel om zelfs een deel van de Islamitische wet af te schaffen. Zij kunnen ook niet tot de status van een profeet rijzen zonder zichzelf als volgeling en toegewijde van de Heilige Profeet^{sa} bekend te maken. De uitdrukking *Khatam al-Nabiyyin* sluit daarom de komst van profeten niet uit. In plaats hiervan bevestigt het hun komst, het verheffen van profeten onder de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}.

De Hadith: 'Ik ben de laatste der Profeten'

Het is ook gebruikelijk om toevlucht te nemen tot zekere overleveringen (Hadith) die zo op het eerste gezicht de komst van profeten na de Heilige Profeet^{sa} uitsluiten. Een traditie zegt bijvoorbeeld: 'Ik ben de laatste van de profeten' en een ander zegt: 'Er is geen profeet na mij.'

Wat betreft de eerste van deze overleveringen moeten we wel in gedachte houden dat de woorden '*Ik ben de laatste der profeten*' worden gevolgd door de woorden '*en mijn moskee is de laatste van de moskeeën.*' Het woord 'de laatste' moet niet al te letterlijk worden genomen. De moskee die de Heilige Profeet^{sa} in Medina heeft gebouwd kon niet letterlijk de laatste moskee zijn. Het kon wel de laatste in figuurlijke zin zijn; in de betekenis dat moskeeën die hierna gebouwd zouden worden een afspiegeling van

Bezwaren

deze zouden zijn. De moskee van de Profeet werd niet gebouwd om het einde van alle moskeeën aan te kondigen. Hij moet een blijvend voorbeeld en symbool zijn. In deze betekenis - deze belangrijke betekenis - is de moskee van de Profeet de laatste. Het is ook in deze betekenis - deze belangrijke betekenis - dat de Heilige Profeet^{sa} de laatste profet, voorbeeld, stamvader, leraar en voorganger van nog komende profeten is. Moskeeën die volgens het model van de moskee van de Heilige Profeet^{sa} in Medina zijn gebouwd moeten overeenkomen met het soort aanbidding waarvoor de Heilige Profeet^{sa} de eerste moskee bouwde. Op een soortgelijke manier moeten de profeten die na de Heilige Profeet^{sa} komen de Islam dienen om niet in tegenspraak te zijn met de leerstellingen en het voorbeeld van de Heilige Profeet^{sa}.

De Hadith, 'Er is géén profet na mij'

Laten we nu eens de overlevering beschouwen die zegt: 'Er is geen profet na mij.' Ook deze overlevering kan niet letterlijk worden opgevat. Het belangrijkste woord is hier 'na'. In letterlijke zin komt het ene ding na het andere als het eerste ding afgelopen of voorbij is, zodat het tweede de plaats kan innemen van het eerste. Een profet wiens doel is de boodschap van de Heilige Profeet^{sa}, zijn leerstellingen, zijn unieke voorbeeld en alles wat hij voorstond en nog voorstaat, te bevorderen, kan niet beschouwd worden als iemand die na de Heilige Profeet^{sa} komt Hij is en blijft een onderdeel van de traditie die door de Heilige Profeet werd begonnen.

De woorden ‘*geén profeet na mij*’ moeten om niet verkeerd verstaan te worden niet als op zichzelf staand worden beschouwd. De vrouw van de Heilige Profeet^{sa} Hazrat Aisha, zag dit gevaar in. Zij waarschuwde daarom: ‘Zeker, zeg dat de Heilige Profeet het Zegel der Profeten is, maar zeg niet dat er geen profeet na hem komt.’ (Takmila Majma-ul-Bahar, blz 15). De waarschuwing kwam overeen met de Heilige Koran. Geen van de metgezellen sprak Hazrat Aisha ooit tegen. Zij namen het allen zonder vragen aan; een waarschuwing die op tijd gegeven werd en zeer nodig was. Zij begrepen wat Hazrat Aisha had gezegd. Zij geloofden wat zij geloofde.

Gedeelten uit de Heilige Koran over de komst van profeten

Leren deze verzen ons beslist dat profeten kunnen komen? Dat doen ze zeker. Een volmaakt boek als de Heilige Koran kan dit onderwerp niet halfslachtig behandelen.

Hiervoor moeten wij de verzen van Al-Fatiha zelf bekijken; het korte hoofdstuk dat ongeveer 50 keer per dag door elke praktiserende Moslim wordt gereciteerd. ‘Leidt ons op het rechte pad,’ zegt het gebed, ‘het pad van hen die beloond zijn.’

Denk goed na over de woorden: *het pad dergenen, aan wie U gunsten hebt geschonken.* (Koran 1:7) De uitdrukking ‘gunsten’ heeft verdere uitleg nodig. Gelukkig kan de betekenis ervan in de Heilige Koran zelf gevonden worden. Zie hoofdstuk 4 verzen 70 en 71, daarin wordt ons verteld dat zij die God en de Profeet^{sa} gehoorzamen degenen zijn die

Bezwaren

door God beloofd worden, te weten, de profeten, de heiligen, de martelaren en de rechtvaardigen.

Er zijn hier duidelijk vier categorieën van mensen genoemd die beloofd worden, en onder hen zijn de *nabiyyin* - de profeten. Er is geen twijfel aan dat de gehoorzame Moslims, die gehoorzaam zijn aan God en de Profeet^{sa}, profeten kunnen worden. Ze mogen verwachten dit te bereiken en tevens nog andere beloningen die door God beloofd zijn. Er is hier geen ruimte gelaten voor het zoeken van uitvluchten. Toch willen sommige mensen moeilijkheden maken over het Arabische woord *ma'a* (letterlijk 'met') dat in dit vers wordt gebruikt. Zelfs gehoorzame Moslims mogen niet verwachten ooit profet te worden, enz. Zij mogen alleen verwachten met hen te zijn, in hun gezelschap te verkeren, als het ware alleen maar toeschouwers te zijn.

Wordt er dan vergeten dat *ma'a* (met) ook de andere soorten van beloning beheerst; wat zou betekenen dat niet alleen de profeten, maar ook de heiligen, de martelaren en de rechtschapenen uitgesloten zouden zijn van die soorten van beloning. Wat verwacht de Moslingemeenschap voor hen? Klaarblijkelijk niets! Maar nee, het idioom van de Heilige Koran moet niet verkeerd worden uitgelegd. *Ma'a* betekent even vaak 'van' als 'met'. Lees de verzen 146,147 van hoofdstuk 4 niet zo ver van hoofdstuk 4 vers 70 en 71.

De huichelaars zullen zeker in de diepste diepten van het vuur zijn en gij zult voor hen geen helper vinden; behalve degenen, die berouw hebben en zich verbeteren en aan Allah vasthouden en hun gehoorzaamheid aan Hem

zuiver houden. Deze (hier is het beslissend gebruik van ma'a) behoren tot de gelovigen (om te zeggen dat ze 'met' de gelovigen behoren is onzin).

Er is een vers, namelijk hoofdstuk 7 vers 36 dat beslist de deur van één soort profeten openlaat.

'O, kinderen van Adam, als boodschappers vanuit uw midden tot u komen, die Mijn tekenen aan u voordragen, dan, wie Allah zal vrezen en goede daden verrichten, over hen zal geen vrees komen, noch zullen zij treuren.'

De passage is duidelijk en op de man af. Zij zegt: '*Wanneer en als er profeten tot u komen, O, kinderen van Adam.*' Het laat de deur open voor nog te komen profeten. Alleen kunnen ze niet de Wet van de Islam terzijde schuiven en zij moeten zich bevinden onder de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}.

Een laatste punt: In de Moslimoverleveringen die over de tweede komst van de Messias spreken wordt de Messias beschreven als zijnde een profeet van God (Nabi Allah). Hoe kon de Heilige Profeet^{sa} de Beloofde beschrijven als profeet als er geen profeten na hem zouden komen?

De vraag betreffende Jihad

De vierde beschuldiging die tegen ons geuit wordt, is dat wij Jihad afwijzen of de Moslimleerstellingen over Jihad verlaten hebben. Ook hier weer is de beschuldiging vals. De Jihad die ons in de Heilige Koran geleerd wordt en die in de praktijk gebracht werd door de Heilige Profeet^{sa} en zijn heilige metgezellen is een heilige plicht. Zowel

Bezwaren

Ahmadi-Moslims en andere Moslims kunnen dit niet ontkennen, en ontkennen ook niet dat dit door de Heilige Koran heilig is gemaakt evenals door de Heilige Profeet^{sa} of de metgezellen van hem.

Wat betreft het onderwerp van Jihad: dat wat de Ahmadi-Moslims verwerpen is de mening dat bloedvergieten is gerechtvaardigd, evenals het verspreiden van wanorde, ontwrichting en het aanvallen in de naam van de Islam. Ahmadi-Moslims zijn er tegen om elke soort van agressie van het naamplaatje Jihad te voorzien. Als men dit toch doet dan stelt men de Islam in een kwaad daglicht. Men verschaft zodoende materiaal om propaganda tegen de Islam te kunnen voeren. Anti-Islamitische westerse propaganda schildert de Islam af als een barbaarse godsdienst, de Heilige Profeet^{sa} als de stichter van een militaire staat, hoewel gewikkeld in de mantel der godsdienst. Wanneer Moslims dit geloven en ook dergelijke dingen gaan onderwijzen dan zou het beeld dat de vijanden over de Islam tekenen bevestigd worden.

Als vrienden en volgelingen van de Islam moeten wij hier wel aanstoot aan nemen. Het is een verwrongen beeld van de Islam dat mensen tegen de Islam keert, tegen de Heilige Profeet^{sa} en tegen de Moslims. Het aldus geschapen beeld van de Islam blijft nog steeds voortbestaan omdat de Moslims zelf voortgaan enige illusies op dit gebied te koesteren.

Islamitische Jihad

Wat is de Islamitische Jihad (vaak vertaald met heilige oorlog)? De Islamitische Jihad is het streven naar een doel met behulp van de Heilige Koran (25:53). Het met woord en daad de waarde en wijsheid van de Heilige Koran verspreiden, om iedereen uit te nodigen de leerstellingen die in dit Heilige Boek vervat zijn te aanvaarden en te bevorderen. Het betekent te werken voor de verandering in de harten van de mens, niet door geweld maar door hen uit te nodigen de Heilige Koran te lezen en er over na te denken. De Islamitische Jihad *tabligh* (=is prediking) en niet *talwar* (=zwaard).

Dit punt is voor eens en voor altijd vastgelegd in het vers dat hypocritisch geloof veroordeelt.

‘Wanneer de huichelaars tot u komen, zeggen zij: ‘Wij getuigen dat gij inderdaad de boodschappers van Allah zijt.’ (Koran 63:2).

Als de Heilige Koran het gesprek door middel van het zwaard zou toestaan, dan zou het niet het hypocritische geloof hebben kunnen veroordelen.

Dan hebben we verder het vers dat het fundamentele principe van vrijheid vastlegt, een vers dat zijn gelijke in andere religies niet kent:

‘Er is géén dwang in de godsdienst. Voorzeker, het juiste pad is van dwaling onderscheiden.’ (Koran 2:257)

Er kunnen echter wel godsdienstige oorlogen plaatsvinden. Er waren godsdienstige oorlogen in de

Bezwaren

Islam. De wet betreffende deze oorlogen is duidelijk vastgelegd:

‘En strijdt voor de zaak van Allah,’ *Maar tegen wie?* ‘Tegen degenen, die tegen u strijden, maar overschrijdt de grens niet., Voorzeker, Allah heeft de overtreders niet lief.’ (Koran 2:191)

De Islam duldt geen oorlog of geweld, tenzij het ter verdediging van geloofsvrijheid is.

‘Toestemming om te vechten is gegeven aan degenen tegen wie gevochten wordt, omdat hun onrecht is aangedaan, voorzeker Allah heeft macht hen bij te staan. Degenen die ten onrechte uit hun huizen werden verdreven alleen omdat zij zeiden: ‘Onze Heer is Allah.’ (Koran 22:40-41)

Jihad – in de betekenis van gewapend gevecht – is alleen toegestaan tegen diegenen die geloofsvrijheid door geweld of gebruik van wapens wensen te onderdrukken. Jihad tegen ieder ander volk is in tegenstrijd met de Islam. Vechten, tenzij ter verdediging van vrije geloofsovertuiging, is geen Jihad in de Islamitische betekenis van het woord.

Waar halen de tegenwoordige Moslims hun geliefde begrip over de Jihad vandaan? Misschien is het wel geërfd van de Europese Christelijke kruistochten tegen de Islam. Misschien dat de Moslims die leden onder het uitgelokte geweld van de Christelijke koningen, de leerstellingen van de Islam vergaten en in gelijke termen gingen denken; waarop de Christelijke auteurs Islam en

de Moslims begonnen te beschuldigen dat zij geweld goedkeurden als het maar in naam van de godsdienst was. Het wordt tijd dat de Moslims dit doorzien. De zogenaamde Jihad waar de Moslims heden ten dagen over praten verschaft aan de niet-Moslims teksten en argumenten tegen de Islam. En aan de Moslims heeft het alleen maar morele zwakte toegebracht en gebrek aan vertrouwen in de fundamenteën van hun geloof.

Het enige wat nu gedaan dient te worden is terug te keren naar de Islamitische Jihad, die de Jihad van de Heilige Koran is (25:53) en niet de Jihad van het zwaard. De Heilige Koran verbiedt geweld om religieuze verschillen uit te vechten (4:191; 2:191; 60:90). Het idee van Jihad – dat het gebruik van het zwaard om de godsdienst te verspreiden goedkeurt – is niet Islamitisch en moet verdwijnen.

De aanspraken van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}

We hebben de Ahmadiyya leerstellingen enigszins uitgebreid beschreven en wie zal na onze voordracht nu nog ontkennen dat de Ahmadiyya leerstellingen zuivere en eenvoudige Islamitische leerstellingen zijn? Wij hebben ook de moeilijkheden en twijfels beschreven die omtrent deze leerstellingen zijn gerezen en wij hebben aangetoond dat deze zonder moeite in het licht van de Hadith en de Heilige Koran opgelost kunnen worden.

Bezwaren

Wij wenden ons nu tot de aanspraken van de stichter Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} en tot de argumenten waarop deze aanspraken zijn gebaseerd.

De aanspraak van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} is:

- Dat hij de beloofde boodschapper van God is, die gekomen is om de mensheid van onze tijd te leiden,
- Dat hij de Messias uit de Moslimoverleveringen is, de Mahdi die aangekondigd werd door de Heilige Profet (op wie de zegeningen en vrede van Allah rustten),
- Dat alle voorspellingen van andere godsdienstige boeken over de boodschapper van onze tijd in hem zijn vervuld,
- Dat de taak die hem is toegewezen bestaat uit het volgen van de Islam en dat hij daarom begiftigd is met speciale kennis van de Heilige Koran en de wijze waarop de Moslims en anderen Gods welgevallen vandaag nog kunnen verdienen; en dat het doel van zijn komst is om de Islam, de Heilige Koran en de Heilige Profet^{sa} te verheerlijken; de Islam over andere godsdiensten te laten zegevieren en te verkondigen dat God aan de zijde van de Islam staat en aan die van de Heilige Profet^{sa}, zodat men als men niet de zijde van de Islam kiest men God niet welgevallig is.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} heeft vastgelegd dat de tweede komst van leraren van bepaalde oude godsdiensten betrekking heeft op één en dezelfde persoon en dat de volgelingen van verschillende godsdiensten geleerd werd uit te zien naar hem, die hun geestelijke noden zou beantwoorden. De Heilige Profeet^{sa} is het antwoord op alle menselijke noden van vandaag. De Belofde van onze tijd moet daarom een volgeling zijn van de Heilige Profeet^{sa}. Christenen, Joden, Zoroastrianen, Boeddhisten, Hindoes enz. moeten verzameld worden door een volgeling van de Profeet Mohammad^{sa} onder de banier van de Profeet Mohammad^{sa}.

Argumenten voor de aanspraak

Als dit de aanspraken zijn van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, dan moeten we vragen: 'Wat is het belang van een dergelijk aanspraak? Welke kenmerken, wat voor argumenten maken uit of de aanspraak waar is of niet.'

We noemen enkele argumenten.

Komt de aanspraak in een tijd dat er werkelijke een dringende noodzaak voor is? Als dat zo is dan is de aanspraak gerechtvaardigd. Als er geen noodzaak is dan heeft een dergelijke aanspraak ook niet veel waarde. Als de mensheid geestelijke dorst heeft dan kunnen we zeker zijn van geestelijke zegen. Het is ook waar dat een dergelijke aanspraak niet zo maar opeens wordt aangekondigd. Oude voorspellingen vertellen erover en de mens verwacht deze min of meer. In de oude geschriften zijn tekenen vastgelegd en uit deze kan de mens opmaken of de tijd voor de Belofde gekomen is of niet.

Bezwaren

Veronderstel dat de behoefte duidelijk geworden is en dat de tekenen duidelijk zijn, kunnen we dan een aanspraak aanvaarden zodra die gemaakt wordt? Neen, een ware aanspraak moet door meerdere bewijzen worden ondersteund.

Bijvoorbeeld, is de persoonlijke godsvrucht en het karakter van degene die de aanspraak voor zich opeist in overeenstemming met de aanspraak? Heeft degene die de aanspraak doet ook bereikt wat hij wordt verondersteld te bereiken of is te verwachten dat hij dit zal bereiken? In het geval van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}: is de beloofde triomf van de Islam over de andere godsdiensten werkelijk gekomen? De triomf of de onmiskenbare tekenen ervan?

Een godsdienstige aanspraak moet vergezeld gaan van goddelijke hulp, door speciale tussenkomst van engelen die voor hem handelen. Een godsdienstige pretendent moet ook ongebruikelijke intellectuele gaven bezitten, die alleen maar verkregen kunnen worden door speciale goddelijke genade. Hij moet ook zijn eigen voorspellingen kunnen maken; dit om te bewijzen dat hij contact heeft met het goddelijke Wezen.

Een hersteller van de Islam moet ook indruk maken door zijn liefde en ijver voor God, voor de Heilige Koran en de Heilige Profet^{sa}. En tenslotte moet het werk in de programma's die door zulk een hersteller ingewijd worden niet bij zijn dood ophouden, maar zijn volgelingen moeten zijn werk en zijn programma's voortzetten tot hun vastgestelde einde. Zij moeten tot op

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

zekere hoogte de geestelijke gaven van hun stichter tentoonspreiden.

Door zulke vragen moeten we tot inzicht komen in hoeverre Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} aan deze tekenen beantwoordt en wat hij heeft bereikt, en of dit al dan niet er toe bijdraagt om te kunnen bewijzen dat zijn aanspraken waar zijn en dat hij de Beloofde Hersteller van de Islam is.

Het is waar dat twijfels altijd kunnen blijven bestaan, maar deze zullen onderworpen moeten worden aan de vraag of in brede lijnen de aanspraak waar is of niet. Als deze waarachtig is dan kan men de twijfel laten voor wat hij is. Als Hazrat Ahmad de Beloofde Hersteller van de Islam is dan is hij diegene die wij moeten volgen. God zal geen man als Zijn dienaar verkiezen en die mensen op een dwaalspoor brengt door hen te vragen hem te dienen in plaats van God (Koran 8:30).

DEEL II: ARGUMENTEN

Argument 1: De behoefte van nu

In de natuur schijnt het een wet te zijn dat geen belangrijke behoefte onvervuld blijft. Honger verschaft voedsel en uitgedroogd land trekt de benodigde regen aan. Levende soorten ontwikkelen geaardheden die nodig zijn voor hun instinct tot overleven. Volkeren vertonen de tendens om kwaliteiten te ontwikkelen die gevraagd worden in tijden van nood.

Deze wet die op grote schaal duidelijk in de natuur voorkomt is zelfs nog waarachtiger in de geestelijke wereld. Het zou onbegrijpelijk zijn dat de God van Overvloed zo gul alles voor onze lichamelijke noden verschaft en dat Hij het zou nalaten hetzelfde te doen voor onze geestelijke noden.

Verzen uit de Heilige Koran

In de Heilige Koran staat geschreven:

‘En Wij hebben de hemelen en de aarde en alles wat er tussen is niet als spel geschapen.’ (Koran 44:39).

Hieruit volgt dat iedere keer als de mens dit belangrijke doel uit het oog verliest, telkens wanneer zij zich er vanaf wenden, zij iemand krijgen die hen terug zal leiden, om

hen boven hun zwakheden uit te verheffen en hen op het rechte pad te zetten.

‘Er is niets of de schatten ervan zijn bij Ons en Wij zenden deze slechts in bepaalde mate neder.’ (Koran 15:22).

Het beantwoorden van een behoefte volgens de mate waarin deze is gewenst is één van de goddelijke wetten.

‘En Hij geeft u al hetgeen u van Hem vraagt...’ (Koran 14:35).

‘Voorwaar, het is aan Ons om te leiden.’ (Koran 92:13).

Als dit niet zo was dan zou de mens op de Dag des Oordeels hebben geklaagd:

‘Onze Heer, waarom hebt U ons geen boodschapper gezonden, dan hadden wij Uw geboden kunnen volgen eer wij vernederd en onteerd werden?’ (Koran 20:135).

Op die dag zal God aan djin en de mens vragen: ‘Kwamen er niet uit uw midden boodschappers tot u die u Mijn tekenen verhaalden en die u voor de ontmoeting van deze Dag waarschuwden? Zij zullen zeggen: ‘Wij getuigen tegen onszelven.’ Het wereldse leven bedroog hen.’ (Koran 6:131).

Het is daarom onmogelijk dat wanneer men behoefte zou hebben aan goddelijke leiding deze leiding niet zou komen.

De behoefte van nu

Aan de Moslims is bijzondere leiding beloofd.

‘Voorwaar, Wij hebben deze vermaning (de Koran) nedergezonden en voorzeker Wij zullen er de Waker over zijn.’ (Koran 15:10).

In de belangrijke goddelijke bewoording kan bescherming, niet alleen bescherming van het woord of de tekst van het Heilige Boek zijn, hoewel dat zonder twijfel een gedeelte van de goddelijke belofte is. Bescherming moet duidelijk iets meer zijn dan dit. Het moet ook bescherming zijn van de geest en het wezen van de leerstellingen, de boodschap en zijn betekenis. De waarheid van de belofte van God is dat Hij de tekst van de Heilige Koran bestand maakte tegen de tand des tijds en tegen bewuste en onbewuste menselijke inmenging. Dit maakt de Heilige Koran uniek onder de heilige boeken van de wereld. En ook getrouw aan Zijn belofte heeft God de Heilige Koran immuun gemaakt tegen het verlies van fundamentele betekenis en geest. Er komt nooit een tijd dat gelovigen alleen maar gelovigen in naam zijn, wanneer Moslims ophouden praktiserende Moslims te zijn. De aantrekkingskracht en de invloed van het Heilige Boek zullen altijd van kracht blijven. Moslims zullen altijd, zelfs wanneer zij de kans lopen op te houden Moslims te zijn, weer Moslim worden. Dit is wat de bescherming die aan het Heilige Boek beloofd is werkelijk zal betekenen.

Hadith

Wij kennen de traditie die belooft dat er elke honderd jaar hervormers - de Mujaddidin - zullen komen (Abu

Daud-Kitabul Fitan). Deze traditie bevestigt het vers voor de bescherming van de Heilige Koran (15:10). De Mujaddidin zullen de Heilige Koran beschermen. Bescherming van de Heilige Koran is bescherming van de Islam.

De belofte van bescherming bestaat daaruit. Het is te vinden in de Heilige Koran en in de Hadith. De vraag luidt daarom: Als de behoefte voor bescherming zo schreeuwend is geworden, zo dringend en zo duidelijk, kan de belofte van bescherming dan zo achterblijven? Nee, deze loopt parallel met de behoefte. De behoefte kan iedere honderd jaar optreden en zo ook de vervulling van de belofte van bescherming. Dat is wat wij moeten verwachten van de traditie van de Heilige Profet^{sa} over de Mujaddidin. En de feiten spreken voor zich, traditie of geen traditie, belofte of geen belofte. De geestelijke toestand van de Moslims vraagt al lang om een hervormer. Zo hebben ook de vijanden van de Islam, hun handlangers, hun geschriften, hun openlijke propaganda tegen de Islam en de Moslims gevraagd om een geestelijke vernieuwer voor de Islam; één die de vijanden ervan moet bestrijden en één die in de harten van de Moslims de oude toewijding tot de Islam, de oude kennis en liefde zal herstellen.

‘En de boodschapper zal zeggen: ‘O, mijn Heer, mijn volk heeft deze Koran verzaakt!’
(Koran 25:31)

Dit is het beeld van de Moslims van vandaag. Zowel verstandelijk als geestelijk heeft men de Heilige Koran verlaten.

Het geloof van de tegenwoordige Moslims

Het geloof van de Moslims is vervormd geraakt, de Moslimpraktijken zijn onislamitisch. Onze God is niet langer de God die ons de Islam leerde kennen, engelen zijn niet meer de engelen waar over wij in de Heilige Koran en de Hadith lezen, de profeten van God zijn niet langer de profeten zoals zij in het goddelijke Boek staan beschreven. Het beeld van de goddelijke relatie is evenzo vervormd. Men denkt en gelooft er vreemde dingen over. Men zegt dat Satan contacten met en berichten van God beïnvloedt. De beschrijvingen van het Paradijs, die onvermijdelijk in zinnebeeldige beschrijving zijn opgenomen in het goddelijke Boek, worden letterlijk opgevat. Hun werkelijke betekenis is volkomen verloren gegaan. Het begrip 'hel' is verworden en uit zijn verband gerukt. Over de profeten doen vreemde verhalen de ronde als zijnde authentieke Islamitische leerstellingen.

Er worden verhalen over de Heilig Profeet^{sa} zelf verteld en voor waar aangenomen. Vervalsingen en fantasieën worden op autoriteit van vroegere commentatoren geleerd. Niemand bekommert zich er om naar de Heilige Koran te kijken voor het verkrijgen van wijsheid, waarheid en leiding.

Weglaten of opheffing

De theorie van het weglaten van verzen wordt als een gevestigde waarheid beschouwd. Men zegt dat sommige verzen van de Heilige Koran opgeheven worden door andere. Deze theorie werd bedacht door commentatoren

die, als zij een vers niet begrepen, het afwezen als zijnde opgeheven door een ander vers.

Een Israelitische profeet, een volgeling van Mozes^{as}, die evenals alle profeten en stervelingen gestorven moet zijn en ergens al lang begraven is, van hem wordt geloofd dat hij levend in de hemel is en de verwachte redder van de Islam en de Moslims zal zijn. Vernieuwing van Moslims door een Moslim, een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} kan men zich niet indenken; de geestelijke invloed en de genade van de Islam, Gods laatste en blijvende boodschap aan de mens, schijnt tot een einde te zijn gekomen.

Islam in de praktijk

Islam is in de praktijk zelfs nog betreurenswaardiger geworden.

Hoeveel mensen doen nog hun vijf dagelijkse gebeden, wie houden nog het jaarlijkse vasten, wie geven de verplichte aalmoezen of gaan op pelgrimstocht? Hoeveel van degenen die al deze verplichtingen nakomen doen dit alleen als uiterlijk vertoon en hoeveel doen dit in de ware geest?

De Islamitische erfeniswetten worden in hun verkeerde uitleg het meest gerespecteerd. De Islamitische leerstelling betreffende het nemen en geven van rente worden niet serieus genomen, veel vluchtige interpretaties en uitbreidingen hebben alle soorten van rente wettig gemaakt.

Gepast fatsoen bij het toepassen van het geboorterecht van de Moslims schijnt nu ver verwijderd. Waarheidsliefde en betrouwbaarheid zijn zeldzaam geworden. Moed - in daad en overtuiging - is iets uit het verleden; lafheid of het andere uiterste, domme koppigheid zijn ervoor in de plaats gekomen. Men geeft zich geheel over aan oneerlijkheid en ontrouw in ruil voor kleine voordelen.

De Soefies

De zogenaamde Soefies van de Islam leren de mensen onzinnige oefeningen als zijnde de essentie van de Islam. De Moslim priesters - de Ulema - moedigen vijandigheden en haat tussen Moslims onderling aan en zijn er op gesteld dat hun troebele overtuigingen aanvaard worden als geloofsovertuigingen die door God en de Heilige Profet^{sa} onschendbaar zijn gemaakt.

De rijken onder de Moslims - die niet half zo rijk zijn als gewone rijken in andere landen, zijn nu trotser, arroganter en onverschilliger dan ooit. Rijke families onder de Christenen dragen bij tot missionaris- en vrijwilligerswerk voor het christendom. Maar niet veel rijken onder de Moslims doen hetzelfde voor de Islam. Niet veel rijke Moslims hebben een elementaire kennis van Islam of van godsdienst.

De regerende klasse onder de Moslims is corrupt, alleen maar geïnteresseerd in hoe men de armen, de ongeletterde en onwetenden kan uit buiten. De

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

gelegenheid om te regeren is voor hen niet de gelegenheid om te dienen, maar een gelegenheid om te overheersen en voor te schrijven.

Het gewone volk onder de Moslims is niet veel beter. Wanneer hun woede eenmaal is opgewekt kent deze geen grenzen en staat voor niets. Honderdduizenden kennen de Kalima (geloofsbelijdenis) van de Islam niet eens, om maar te zwijgen over de betekenis en het diepere belang ervan.

Thans is de Islam alleen en verlaten. Geld en middelen kunnen bij de Moslims voor allerlei zaken gevonden worden, behalve voor de verdediging van de Islam, noch voor de verspreiding van de leerstellingen ervan. Zij hebben wel tijd voor schandalen, kwaadsprekerij en vrienden, maar niet voor het leren van of het lesgeven uit het Heilige Boek. Gezamenlijke gebeden in de moskee zijn niet voor de rijken of geleerden.

Kortom, de Islam is tegenwoordig zonder vrienden, alleen en verlaten. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} heeft dit zeer juist betreurd in zijn Perzische gedicht:

Het is bericht dat de gelovigen tranen van bloed storten,
Voor de erbarmelijke toestand van de Islam en de
schaarste aan Moslims.
Een wanhopige en gevaarlijke ramp is over het geloof
gekomen,
Ongeloof en intolerantie zijn aan de orde van de dag.
Zij, met de minste deugd,
Zoeken fouten in de grootste van de goddelijke
boodschappers.

De behoefte van nu

Zij die leven in holen van verdorvenheid,
Vitten op de meest vrome van alle mensen.
De slechtste onder de mensen richten hun pijlen naar de
meest onschuldige.
Het is terecht en rechtvaardig als de hemel hiervoor
stenen op ons doet regenen.
Islam is voor onze ogen tot stof gereduceerd.
Leven in luxe? Wat zal het ons baten in het leven hierna?
Ongeloof raast aan alle kanten, als het leger van Yazid.
Het geloof van God, is alleen en laag zoals Zainul Abidin.
Mannen met geld hebben zichzelf in het najagen van
plezier verloren.
Gelukkig en vrolijk in het gezelschap van hun geliefden.
Doktoren en geleerden draaien zich in allerlei bochten
met lage motiveringen.
Mystici en tussenpersonen zijn onverschillig voor de
noden van het geloof.
Iedereen voor zijn eigen lage doeleinden; geen wonder
daarom, dat de vijanden van het geloof uit hun
schuilplaatsen zijn gekomen, om het geloof zonder
vrienden, aan te vallen.
O Moslims, is dit wat jullie Islam noemen?
Moslims, het geloof is diepgezonken maar je kunt dit
wrak niet opgeven.
Deze wereld, schijnen jullie herenhuizen ruim en sterk?
Herinner je je dan het einde van hen die je zijn
voorgegaan?
Pas op voor het ogenblik van de dood. Het is nabij,
onwetende.
Hoe lang, o, hoe lang nog duurt deze zonde van wijn en
vrouwen.

Wijze mens, bind je niet aan deze wereld,
Opdat bittere spijt u niet ten tijde van uw dood zal wach-
ten.

Geef alleen uw liefde aan die Ene geliefde, van
eeuwigdurende schoonheid.

Ontvang eeuwigdurend geluk van de Meest Milddadige.

Wijs is hij, die zichzelf verloren heeft in het zoeken naar
Hem.

En hij die betoverd is door de schoonheid die Hij is, is
zich van dit alles bewust.

Deze liefde voor God, dit elixer van het eeuwige leven,

Zij die van deze beker drinken zullen niet sterven.

O broeder, wees niet dol op de weelde van deze gemene
wereld.

Iedere druppel van deze zogenaamde honing is
vergiftigd.

De algemene toestand van de Moslims – hun geloof, hun
praktijken, de kloof tussen woord en daad – wijzen op de
noodzaak van een geestelijke hervormer.

Het verleden

Onze ervaring in het verleden is dat wijzen en heiligen
die openbaringen ontvingen – Junaid Baghdadi, Abdul
Qadir Jilani, Shahab-uddin Surwardi, Bahauddin
Naqshbandi, Mohyuddin Ibn Arabi, Moinuddin Chishti,
Shaikh Ahmad Suleman, om maar enkelen te noemen -
zijn altijd allen gekomen om de Islam te vernieuwen toen
dat nodig was. De Islam heeft een grote vernieuwer nodig
en er is er één die dit voor zich opeist en geen ander. Hij
is daarom degene die onze ernstige aandacht verdient.

In tegenspraak met volmaaktheid

Sommigen denken dat we na de Heilige en meest Volmaakte Profeet^{sa} geen behoefte aan een hervormer hebben. De gedachte is mooi, maar is in strijd met de leerstellingen van de Heilige Koran en de Hadith. Want, beide beloven de komst van geestelijke hervormers voor de Ummah (de Islamitische Gemeenschap)! Ja, de Heilige Koran en de Heilige Profeet^{sa} beweren dit als een duidelijke belofte. De komst van hervormers kan niet in tegenspraak zijn met de volmaaktheid van de Heilige Koran en van de Profeet^{sa}.

Gezond verstand

De gedachte (dat we geen hervormers nodig hebben) is ook in tegenspraak met het gezonde verstand. Als de geestelijke toestand van de Moslims zo slecht kan worden als deze nu is dan moeten we wel geestelijke hervormers hebben om ons hiervan te bevrijden. De Islam en de Moslims moeten een remedie leveren voor zo een duidelijk kwaad. Volmaaktheid is een uitpuittend idee. God is volmaakt. En toch moet Hij ons profeten zenden, om ons Zijn hoedanigheden en Zijn medeleven te tonen. De Heilige Profeet^{sa} is volmaakt, toch heeft hij ook volgelingen nodig die zijn karakter weerspiegelen en zijn voorbeeld volgen en om ons met woord en daad te vertellen hoe hij was en waarom hij zo'n aantrekkingskracht had op zijn metgezellen en tijdgenoten.

Het is niet te verwonderen dat de geschiedenis geen aandacht geschonken heeft aan zulke heimelijke

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

gedachten. De Islam heeft elke honderd jaar zijn hervormers gekend. Het is niet tegen de tradities, de leerstellingen en geschiedenis van de Islam, als we thans uitzien naar een hervormer.

Argument 2: Tekenen van de vastgestelde tijd

De getuigenis van de Heilige Profeet^{sa} zelf

De behoefte maakt vervulling noodzakelijk, vooral als de behoefte geestelijk is.

Dat geestelijke hervorming heden van wereldomvattende grootte is wordt door iedereen toegegeven. Laten we daarom rondkijken naar een mogelijke oplossing hiervoor. We moeten teleurgesteld zijn als er niemand gevonden kan worden om in deze behoefte te voorzien. Heeft God ons teleurgesteld? Geestelijke hervorming is nodig maar er is niemand die kan hervormen. Maar nee, er is iemand. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} roept ons om ons bij zijn volgelingen te scharen en niemand anders roept ons op een soortgelijke wijze. Wij zouden daarom naar hem moeten luisteren en ernstig over zijn uitnodiging nadenken.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} maakt er aanspraak op de verwachte hervormer te zijn, de Messias van de voorspellingen, het antwoord op de tweede komst uit eerdere geschriften. Wij moeten daarom deze profetieën bekijken en zien of ze naar onze tijd verwijzen als de beloofde tijd en naar Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} als de beloofde persoon. Laten we het feit indachtig zijn dat de tweede komst van de Messias een gevestigd geloof onder de Moslims is. Het geloof bestond al vóór de Islam als onderdeel van de Mozaische traditie. Daarna werd

het een onderdeel van de Islamitische traditie, een geloof van Moslims (Figh Akbar, een heel bekende catechismus van het Moslim geloof, die in de 9e eeuw na de Hidjra gereed kwam, legt vast dat het geloof in de tweede komst van de Messias één van de vereiste Moslim geloofsstellingen is).

Welke factoren hebben er toe bijgedragen dat de tweede komst een belangrijke Islamitische leerstelling is?

In de eerste plaats wordt gezegd dat de komst van de Messias samenvalt met de komst van de Mahdi, de beloofde leider van de Moslims in de latere dagen, dagen van geestelijke depressie, van verloren geloof, verloren glorie. De Messias en de Mahdi werden met elkaar verbonden in de Islamitische voorspellingen. De Moslims zijn door de eeuwen heen van hun komst overtuigd. Zij gingen aan hen denken als een grote vervulling.

Ten tweede, zou de wederkomst van de Messias in het bijzonder de wedergeboorte van de Islam aangeven. De overwinning van de Islam over andere geloven moet – zoals in deze voorspelling wordt gezegd – deze tweede komst afwachten. De tweede komst wordt daardoor erg belangrijk.

Ten derde zijn de Messias en de Mahdi tot één en dezelfde persoon verklaard. Men begon hen te beschrijven als de tweede komst van de Heilige Profet^{sa} zelf. De getuigen van de Messias werden beschouwd als getuigen van de Heilige Profet^{sa}. Dit wekte zonder twijfel nog meer verlangen op in de gedachten van de Moslims.

Tekenen van de vastgestelde tijd

Ten vierde. De tweede komst was een zeer belangrijke komst. Deze moest de Islam redden van de gevaren die zijn bestaan bedreigden en om veilig voortbestaan daarna voor altijd te verzekeren. Volgens een overlevering heeft de Heilige Profet^{sa} gezegd: 'Hoe is het mogelijk dat een volk bang is als ze mij aan het begin en de Messias aan het eind hebben?' (Ibn Maja).

De tweede komst van de Messias zou daarom een zeer belangrijke en opwindende gebeurtenis zijn. Het zou de Moslims weer in staat stellen om in het gezelschap van de Heilige Profet^{sa} te leven. Het zou de Islam weer tot leven brengen.

Geleidelijk aan werden de tekenen van de vastgestelde tijd beladen met een geweldige betekenis.

Laten we ons echter één ding goed voor ogen houden. Deze tekenen zijn, zoals zij wel moeten, gekleed in beeldspraken, aanwijzingen en beelden van verschillende aard. Zij kunnen niet nadrukkelijk genoeg zijn. De religieuze taal staat dit niet toe. Toch zijn ze voldoende duidelijk om een oprecht onderzoek succesvol te maken.

Er is ook nog de kwestie van de onechte tradities. Er zijn zeker valse tradities en dit maakt het zoeken naar de ware tradities zelfs nog belangrijker en interessanter.

Het is mogelijk dat sommige van deze tradities zijn bedacht om groeperingen ten goede te komen bij bepaalde geschillen, andere werden gekoppeld aan historische voorvallen van lang geleden.

Gelukkig kunnen de echte tradities eruit gezeefd worden. Zuivere tradities laten hun eigen indrukken en sporen na. Toevoegingen die erin gemaakt worden kunnen gemakkelijk worden ontdekt. Zij zien er vreemd uit en zijn onzinnig en niet in overeenstemming met de inhoud van de tekst waaraan zij toegevoegd zijn.

Vrede en zegeningen van God zijn met onze Heilige Profeet, aan hem danken wij deze rijke schat aan tekenen. Door deze tekenen te volgen kunnen wij gemakkelijk de tijd van de tweede komst vaststellen. De tekenen die door de Heilige Profeet^{sa} genoemd worden zijn geen oppervlakkige tekenen; terloopse details zoals de naam van de beloofde, zijn vaders naam, enz. Zulke tekenen kunnen door bedriegers en hun aanhangers in elkaar gezet worden. De tekenen die door de Heilige Profeet^{sa} voorspeld werden, zijn verbonden met grote sociale, politieke en kosmische veranderingen. Zulke tekenen kunnen niet verzonnen worden. Zij hebben eeuwen nodig om vorm aan te nemen en zij kunnen niet zijn verzonnen. Geen belanghebbende partij of volk kan, na generaties hieraan gewerkt te hebben, zulke tekenen scheppen.

Sommige tekenen zijn alleen en uitsluitend bestemd voor de Mahdi. Zij zouden niet eerder plaatsvinden dan ten tijde van de Mahdi.

Zulke tekenen kunnen, wanneer zij in vervulling gaan, beslissend zijn in ons zoeken naar die bepaalde tijd. Sommige tekenen blijven onvervuld. Dit hoeft ons er niet van af te brengen de vastgestelde tijd aan te wijzen. Deze kunnen onbewuste of moedwillige toevoegingen van

Tekenen van de vastgestelde tijd

verkeerd geleide mensen zijn. Of zij kunnen symbolische beschrijvingen zijn die uitgelegd kunnen worden.

Laten wij naar de tekenen in hun gehele omvang kijken. Als een dokter een diagnose moet stellen dan houdt hij zich nooit alleen bij één of twee tekenen of symptomen. Sommige tekenen kunnen gevonden worden in diverse verschillende ziekten. Wij moeten naar de tekenen in hun geheel zoeken en zien of het totale beeld al dan niet beantwoordt aan de beschrijving die de Heilige Profet^{sa} van de betreffende tijd gaf.

Beschrijvingen van personen, plaatsen of perioden moeten gehele beschrijvingen zijn die alle verschillende facetten of kenmerken omvatten.

We kunnen, als we vertrouwen op de boeken van de Hadith, deze tekenen verdelen in categorieën als; godsdienstige, sociale, morele, politieke, lichamelijke, kosmische enz.

Laten we ons wenden tot de voorspellingen die opgetekend zijn in de wel bekende Islamitische boeken en deze tekenen verzamelen in één beeld, en dan eens zien of zij niet wijzen op onze tijd als de tijd van de Beloofde Messias en Mahdi. Zij schijnen in zulk detail te treden, als voor iedere persoon of groep onmogelijk is om zelf te bedenken. Zij zijn opgetekend in Tirmidhi, Awab-ul-Fitan.

Godsdienstige tekenen

Laten we allereerst kijken naar het algemene godsdienstige beeld. De Heilige Profeet^{sa} voorspelde de vernieuwing van de Perzische en Romeinse Keizerrijken, en het in ongebruik raken van de Koninklijke titels Chosroes en Caesar:

‘Als Chosroes sterft dan zal er na hem geen Chosroes meer zijn en als Caesar sterft zal er geen Caesar na hem zijn.’ (Tirmidhi, Babul Fitān)

Tegelijkertijd voorspelde de Heilige Profeet^{sa} de komst van het christendom, in feite zijn overheersing over andere godsdiensten: ‘Op de Dag des Oordeels zullen de meeste mensen Romeinen zijn’, of ‘De aarde zal onder de Romeinen zijn.’

De opkomst van het Christendom na de val van Rome is een opmerkelijke voorspelling en het is precies zo uitgekomen zoals was voorspeld. Eerst verdween het keizerrijk van Caesar, terwijl de titel Caesar nog voortduurde; de laatste regeerders van Constantinopel noemden zichzelf Caesar. Bij de val van Constantinopel verdween ook deze titulaire rang. In alle delen van de toen bekende wereld nam de Islam de plaats in van het Christendom. Vanaf de tiende eeuw na de Hidjra begon het verval van de Islam. Het Christendom begon zich te vestigen in landen waarin het ten tijde van de Heilige Profeet^{sa} totaal onbekend was; en nu zijn de Christelijke naties gedurende ongeveer honderd jaar volkomen

Tekenen van de vastgestelde tijd

overheersend in de wereld. 'De aarde zal door de Romeinen overheerst worden.'

Men moet zich ook voor de geest houden dat volgens enkele Moslim autoriteiten, waaronder Nawab Siddiq Hasan Khan, een bekende Indiase geleerde, de komst van het Christendom een belangrijk teken van de tijd was, dat op het allerlaatst zou komen om het beeld als het ware te completeren. (*Hijaj-al-Kiramah*, blz.334)

Toestand van de Moslims

Volgens de woorden van de Heilige Profeet^{sa} zou de Islam erg zwak en arm worden in die tijd. Veel Moslims zouden volgelingen van de Dadjal worden; een beeld van de zo vertrouwde onderdanigheid van de Moslim naties aan de westerse naties en westerse cultuur. Formele bekering van Moslims tot het Christendom is een onderdeel van deze onderdanigheid en dit proces gaat nog steeds door.

Er wordt ons verteld over de staat waarin het Moslim geloof verkeert, dat zij niet geloven in *Qadr*, Gods macht over alle dingen, dat dit te danken is aan de westerse wetenschappelijke invloed.

Er wordt ons verteld dat de instelling van Zakaat (verplichte aalmoezen die in Moslim gemeenschappen worden opgehaald) in ongebruik zal raken. Dit is letterlijk in vervulling gegaan. Daar waar de Zakaat door de staat geregeld wordt, betaald men het onwillig; waar geen regeling van staatswege is trekt niemand zich er iets van

aan. Individuelen betalen wel eens Zakaat, maar dat vernietigt het essentiële van de instelling. Het ophalen en betalen van Zakaat is een plicht van de Islamitische gemeenschap.

Een teken van de tijd dat door de Heilige Profeet^{sa} genoemd wordt is de liefde van de Moslims voor het wereldse leven. Wereldse interesses, die eens een tweede plaats innamen worden nu boven het belang van de godsdienst gesteld door alle lagen van de Moslim bevolking, rijk, arm, geleerden, elite en onderontwikkelden.

Een ander teken van de tijd is het verdwijnen van de *Namaz*, de vijf dagelijkse gebeden. Als de gebeden gehouden worden, dan gebeurt dit niet in de ware geest. Het zich ter aarde werpen wordt met ongepaste snelheid uitgevoerd. Het oppervlakkige gedeelte wordt veel meer benadrukt dan het wezenlijke en geestelijke.

Een teken dat voorspeld is betreft het verdwijnen van de Heilige Koran. Het is duidelijk dat verdwijning betekent de verdwijning van de betekenis, de geest en het wezenlijke. De woorden blijven zeer zeker ongeschonden, volgens de belofte die in de Heilige Koran zelf is opgenomen (Koran 15:10). Het was de verwaarlozing van de Heilige Koran als leidraad, als bron van licht en wijsheid, dat hier bedoeld werd. Dit teken is in vervulling gegaan. Uiterlijk respect voor het Heilige Boek is één feit. Maar het gebruik als leidraad, als een goddelijke tekst om over na te denken, afgewogen te worden en in overweging te nemen is iets geheel anders. Dit laatste is verdwenen. Volgens het algemeen orthodoxe geloof is het

Tekenen van de vastgestelde tijd

laatste woord over de betekenis van de Heilige Koran gezegd door de commentatoren. Dit is verbazingwekkend want de interpretatie van de Heilige Koran is sinds hij werd geopenbaard voortgegaan en moet voor altijd voortgaan. Door te zeggen dat er niets meer over de betekenis van het Heilige Boek gezegd of gedaan kan worden brengt tot uitdrukking dat het Heilige Boek uitgeput is.

Een teken (vermeld door Ibn Mard'waih volgens Ibn-i-Abbas) is ook dat de tijd die de komst van de Beloofde Messias aangeeft gekenmerkt wordt door formele en uiterlijke eerbied voor het Heilige Boek die omgekeerd evenredig zal zijn met de aandacht die besteed wordt aan de betekenis en de boodschap ervan. Het Heilige Boek wordt tegenwoordig in fluweel verpakt bewaard, in goud en zilver, maar wordt zelden geopend voor zorgvuldige en ijverige studie.

De overdreven aandacht die men besteedt aan de buitenste versiering van moskeeën is een ander teken van de tijd.

Een verandering die van levensbelang is, voorspelt de afwijking van de Arabieren van de zuivere Islam en de ware godsdienst. Dit is zowel schokkend als verbazingwekkend. De Islam werd het eerst aan de Arabieren geopenbaard. De eerste volgelingen en aanbidders van de Islam waren Arabieren. Hij werd door de Arabieren naar de buitenwereld gebracht. De taal ervan is Arabisch. Wie had kunnen denken dat uitgerekend de Arabieren onverschillig zouden worden ten opzichte van de voorschriften en navolging van de

Islam? Volgens een overlevering (Dailmy, om precies te zijn) zullen Arabieren Arabisch spreken, maar hun geest en karakter zal zijn zoals de geest en het karakter van niet-Arabieren. De verandering is tegenwoordig zichtbaar.

De vrijheid van godsdienst zou ook in Arabische landen afnemen, waardoor de Arabieren elke onorthodoxe benadering van de Heilige Tekst zouden weigeren te leren. De intolerantie van de Arabieren moet wel tot gevolg hebben dat in andere Moslim landen en gemeenschappen de praktijk van godsdienstvrijheid zal worden aangetast. Deze verandering heeft plaatsgevonden.

Zedelijk gedrag

Een teken van de tijd is de toenemende immoraliteit op seksueel gebied, en onwettige geboorten. Dit is zo volgens Ibn abi Shaiba en Anas Ibn Malik, en dit is opgetekend in het boek van tradities genaamd *Muslim*. Seksuele zonden en onbeschaamdheden die door de Islam veroordeeld worden, schijnen in de moderne samenleving tot goede manieren te behoren. Ballroom dansen, het loven van vrouwelijk schoon, vakanties doorbrengen samen met vriendinnen en vreemden zijn tegenwoordig gewone zaken. Vroeger was dat niet zo gewoon. Arabië, India, Iran konden dan wel heidens in hun geloof zijn, maar zij stonden geen losbandig seksueel gedrag toe. De eerste Romeinen, moreel nog weinig ontwikkelt, onderwezen en praktiseerden terughoudendheid in seksuele contacten. Mannen en vrouwen die elkaars partners waren bij het

Tekenen van de vastgestelde tijd

dansen was in het verleden onbekend. Prostituees mochten niet te werk worden gesteld in legerplaatsen om de seksuele lusten van de soldaten te bevredigen. Een vreemde man die met een vrouw samenwoonde zou in het verleden iets heel vreemds zijn geweest.

Sociale werkers schrijven over de rechten van onwettige kinderen, er zijn zulke grote aantallen van hen. Zij worden beschreven als een deel van de welvaart van ieder land, een middel tot verdediging enz. Dit vindt zijn gelijke niet in de vroegere geschiedenis.

Een ander moreel teken is het toenemende gebruik van alcohol. Dit is opgetekend in *Muslim* volgens Anas bin Malik en volgens Abu Naim zoals Hozafa bin Yaman heeft verteld. Het drinken (van alcohol) zou zich wijd en zijd, en openlijk verbreiden, zoals thans het geval is. Er wordt meer wijn dan water gedronken. In het verleden kon dit als luxe of medicijn gedronken worden en dan alleen door een enkeling. Nu is het echter gewoon voor iedereen en overal verkrijgbaar. In het Westen zijn er zoveel drankwinkels dat men niet ver hoeft te gaan om een 'drankje' te nemen. In sommige plaatsten is water schaarser dan wijn. Of, beiden kunnen voor bijna dezelfde prijs worden gekocht.

Een Moslim missionaris in Engeland werd door zijn huisbaas aangeraden alleen wijn te drinken in Engeland. 'Mijn vader dronk één keer in zijn leven water en kort daarop stierf hij', zei hij. Toen hij hoorde dat zijn huurder niets anders dronk dan water vond hij dat heel erg ongeloofwaardig.

Een ander teken is het overmatig gokken. In Europa en Amerika is gokken niet het tijdverdrijf van een enkeling. Het is een onderdeel van het dagelijkse leven geworden. Het spelen om prijzen of geld gedurende diners is gebruikelijk. In loterijen wordt een vierde van al het geld dat in de handel zou moeten worden omgezet in het gokken gestoken. In het Italiaanse gokcentrum Monte Carlo gaan miljoenen Engelse ponden van hand tot hand in één nacht. Gokken bestond in het verleden, maar het is niets vergeleken met wat er nu in omgaat. Veel van de tegenwoordige soorten verzekeringen zijn niets dan gokken. Eén jaar gokken in het verleden staat gelijk met één dag gokken nu.

Nog een teken was het verdwijnen van mensen die volgens hun geweten leefden (vermeld door Naim bin Hamad afkomstig van Imar bin Yasir). Eerlijke mensen die bereid zijn hun eigen oordeel, hun binnenste te volgen, zouden schaars worden en zij zouden meer een uitzondering dan de regel zijn. Deze verandering geldt zowel voor Moslims als niet-Moslims; of, meer Moslims dan niet-Moslims. Onze heiligen, Soefies, geleerden en waardigheidsbekleders hebben gebrek aan innerlijke zuiverheid. Het teken van innerlijke zuiverheid is liefde voor God met als resultaat dat God deze liefde beantwoordt. Als we zulke mensen om ons heen hadden dan zouden zij in de veldslagen van de Islam kunnen strijden. Zij zouden onze sociale en geestelijke ziekten kunnen genezen. Maar nee, een dergelijk persoon kan niet onder hen worden gevonden.

Het verdwijnen van eerlijke handel is nog een verandering die is voorspeld (vermeld door Hazrat Ali en

opgetekend in Dailmy), wat men thans op alle niveaus kan waarnemen.

Nog een verandering is het verminderen van onze traditionele achting voor ouders en het vermeerderen van achting voor vrienden (vermeld door Abu Naim volgens Hozaiifa bin Al-Jaman). Dit kwaad is in het Westen begonnen en het heeft zich naar het Oosten uitgebreid, Moslims van het Oosten inbegrepen.

Het is nu heel gewoon dat ouders hun kinderen mishandelen. Dit kwam in het verleden vrijwel niet voor.

Godsdienstige geleerden

Volgens het Hadith boek Tirmidhi is het verdwijnen van godsdienstige kennis en het verschijnsel van algemene onwetendheid op dit terrein één van de tekenen van de latere dagen. Er was een tijd dat vrouwen in grote aantallen geleerden waren in de Godsdienstige Wetten, in de Heilige Koran, en de Hadith. Omar loofde ze door te zeggen dat de vrouwen van Medina geleerder waren dan Omar zelf. Tegenwoordig wordt godsdienstige kennis alleen verworven door hen die, of door gebrek aan middelen of door gebrek aan talent niets anders kunnen leren. Ongetwijfeld hebben wij een klasse van halve geleerden, namelijk de Ulema.

Terwijl godsdienstige kennis zou vervallen, zou wereldse kennis toenemen. Natuurlijke vaardigheden en wetenschappen zouden bloeien. Volgens Abu Huraira (opgetekend in Tirmidhi) zullen de mensen in de latere

dagen zich wel moeite getroosten voor deze zaken, maar zij zouden de godsdienst verwaarlozen voor wereldse doeleinden.

Sociale omstandigheden

De sociale veranderingen die als tekenen voor de aangewezen tijd voorspeld werden zijn van verschillende aard en allen veelbetekenend en waar.

Ten eerste is er een verandering in de Islamitische traditionele groet 'Assalam-o-Alaikum'. Vroeger zou men er niet aan denken dat Moslims deze ooit zouden opgeven. Of dat ze zich verlegen zouden voelen en de groet vervangen voor een niet-Islamitische groet. Toch is dit gebeurd. In India vermijden de Moslims onder de Hindoe invloed het uitspreken van 'Assalam-o-Alaikum', en zeggen in plaats daarvan Bandgi, Taslim of Adaab. In andere plaatsen werd de Westerse manier van groeten geprefereerd.

Een verandering die ook voorspeld werd was de verandering van de publieke verering. In het verleden was dat wetenschap, diensten bewezen aan het gewone volk wegens iemands familie of afkomst. Nu is het financiële of politieke status en bijna niets anders (Ibn Mard'waih op gezagvan Ibn Abbas).

Valse lofprijzingen in privé of in het openbaar zouden worden uitgestort over hen die geen enkele deugden zouden hebben, maar die wel aan hen werden toegeschreven. Hoe waar is dit! Mensen gaan door voor

Tekenen van de vastgestelde tijd

vertolkers van de Islam, en hun enige verdienste is dat zij openbare vergaderingen kunnen toespreken en hun tegenstanders kunnen overtroeven en overtreffen.

Oprechte gelovigen zouden worden vernederd en op de achtergrond worden verdrongen en goede mensen zouden sociaal minderwaardig zijn.

Een ander heel belangrijk teken is het afnemen van de populariteit van het Arabisch. Dit wordt ons pijnlijk duidelijk ten tijde van de Hadj, de jaarlijkse pelgrimstocht naar de heilige plaatsen in de Hedjaz. Moslims vermijden het Arabisch, de enige taal die Moslims van verschillende landen en sekten helpt om met elkaar in contact te komen. Nu ontmoeten zij elkaar als vreemdelingen en keren naar hun betreffende landen terug zonder zich met elkaar te hebben verstaan over gezamenlijke sociale, culturele of godsdienstige problemen.

Vrouwen

Nog belangrijker zijn de veranderingen die zijn voorspeld over de dameskleding. De techniek van de textielindustrie heeft het mogelijk gemaakt om de dunste zijde en andere stoffen te fabriceren die nu meer en meer worden gebruikt. Mode moedigt hun gebruik aan, zelfs al zouden sommigen ze liever niet gebruiken. De vrijheid van vrouwen heeft tot deze verandering bijgedragen. Telkens weer worden nieuwe soorten mode uitgevonden en verspreid. Fatsoensnormen van kleding – die altijd een onderdeel van de dameskleding in het verleden – worden in de wind geslagen. Blote armen, blote ruggen en blote

borsten zijn aan de orde van de dag. Een bepaalde mode begint in het Westen en verspreidt zich naar het Oosten.

Moderne haarstijlen worden niet uitgesloten van de profetieën. Een grote knot zal de geliefde haarstijl onder de moderne vrouwen zijn. Hoe vreemd en hoe waar!

Nog een verandering is de invoering van vrouwen in het zakenleven als klerk, verkoopster, enz.

Enkele ziekelijke praktijken, symptomen van de toenemende vrijheid van vrouwen, zijn ook beschreven. Eén van deze is de tendens van vrouwen om zich als mannen te kleden. Dit is een teken van hun ontevredenheid met hun natuurlijke rol in het leven en tevens een tendens om te experimenteren met nieuwe en vreemde manieren in hun nieuw gevonden vrijheid.

Ook een deel van deze tekenen is het imiteren van mannelijke activiteiten zonder hier ook maar een gering voordeel mee te behalen. Vrouwen beoefenen samen met mannen allerlei soorten van sport zoals jagen te paard, optreden als circusartiest, enz.

Verandering in mode

Een belangrijke verandering die zich aftekent heeft betrekking op het weglaten van de baard en het vervangen ervan door gladgeschoren kin en lip. De profetische beschrijving luidt: 'Mannen zullen er meer als vrouwen gaan uitzien.' Deze praktijk heeft zich zelfs verspreid tot Moslim geleerden en filosofen.

Dodelijke epidemieën

Voor die tijd wordt een grote pestepidemie voorspeld (Anas, volgens Tirmidhi). Deze zou zich voltrekken als de Dadjal verschijnt en zich tot Medina wendt, doch Medina zou voor allebei immuun blijken te zijn.

Het verhaal van de Dadjal – de westerse Christelijke invloed – is van recente datum; zo ook het verhaal van de pest. De pest is van tijd tot tijd bekend als plaatselijke ziekte in sommige gebieden, maar was volkomen onbekend als grote wijd verspreide epidemie die verschillende volkeren en landen aantastte. Zij was aldus voorspeld en verscheen aldus in India in onze tijd. Zij was volkomen onbekend aan de Heilige Profet^{sa} of de Arabieren van zijn tijd. Hun kennis van medicijnen was beperkt tot Galen's leer van de lichaamsvochten. In de voorspelling is de ziekte beschreven als '*daba*', een worm, een bewonderenswaardige ware beschrijving, want de pest wordt zoals nu bekend is veroorzaakt door de beet van de vlo die van de grond komt. *Daba* hoeft niet alleen de pest te betekenen, maar kan ook andere ziekten aanduiden die door bacteriën of micro-organismen worden veroorzaakt die in het verleden onbekend waren. Deze bleven beperkt tot kleine gebieden, of hadden om een of andere reden nooit op grote schaal de dood tot gevolg. De verwoestingen die de pest aanrichtte in India waren kenmerkend (meer hierover in het hoofdstuk over profetieën). Zo kregen we ook spoedig na de Eerste Wereldoorlog de verwoestingen van de influenza. Over deze griep zegt de profetische beschrijving 'een ziekte die

verband houdt met de neus.' De griepepidemie eiste in 1918 twintig miljoen mensenlevens terwijl de wereldoorlog van 1914 - 1918 zes miljoen levens eiste. Zij vernietigde 1,5 procent van de gehele wereldbevolking. Veel harten begonnen God te vrezen. Iedereen begon te begrijpen dat leven en veiligheid afhankelijk waren van Gods welbehagen en wil. Kortom, besmettelijke ziekten werden een belangrijk teken van de tijd die beheerst zou worden door de Dadjal en het medicijn hiervoor, de Belofde Messias.

Verhoudingen van het aantal vrouwen en mannen

Nog één van de voorspelde tekenen was dat de vrouwen van de wereldbevolking de mannen in aantal zouden overtreffen. Deze voorspelling is uitgekomen. In de Europese landen is het aantal mannen teruggelopen door oorlogen. De sociale wetenschappers denken nu in termen van de Islamitische mogelijkheid om meer dan één vrouw te huwen als enige manier om deze situatie het hoofd te bieden. De tegenhanger van wettig erkende huwelijken met meer dan één vrouw is overspel en immoraliteit met versplinterde gezinnen tot gevolg. Het is niet verwonderlijk dat men bigamie niet meer zo ernstig neemt. De verandering in levenshouding is nieuw en is het gevolg van de nieuwe verhoudingen tussen het aantal mannen en vrouwen. En toch – in navolging van de Westerse gewoonte – schamen ontwikkelde Moslims zich nog steeds voor de oplossing die de Islam hiervoor heeft. De situatie is typisch modern en dit verschijnsel is volgens de voorspelling zeer belangrijk.

Het verdwijnen van de kameel

Van moderne, door kracht aangedreven transportmiddelen zoals de stoommachine en de auto is de beschrijving die de Heilige Profeet^{sa} hiervan geeft even geheimzinnig als waar. Door dit in termen van het Arabische decor te zetten sprak hij van een tijd wanneer:

‘de kameel als transportmiddel in ongebruik zou geraken.’ (Sahih Muslim Kitabul Iman).

De verandering heeft zich nu geheel voltrokken. Zij begon aan de vooravond van de Westerse expansie en industrialisatie. Het stoomschip is de ezel van de Dadjal, die zowel op het land als ter zee kan reizen en rookwolken uitblaast.

De moderne transportmiddelen hebben het resultaat gehad dat de Westerse propagandisten wijd en zijd konden reizen in voertuigen die steenkool als bron van energie gebruikten. De ezel van de Dadjal zou volgens de voorspelling steenkool als voedsel gebruiken.

Economische situatie

De voorspelling over de economische situatie spreekt van een overvloed van goud en zilver. De verandering kan duidelijk in de moderne wereld worden waargenomen en vindt haar oorzaak misschien in meer doeltreffende methoden in de mijnbouw van deze kostbare metalen, of

misschien in andere oorzaak. Kortom de handel is als gevolg hiervan zeer levendig.

Nog een verandering op economisch gebied is de toename van overeenkomsten waarbij rente wordt geheven. Deze voorspelling is volgens Dailmy vermeld door Hazrat Ali. Over de gehele wereld hebben banken en regeringen er de gewoonte van gemaakt om voor leningen rente te nemen of te geven. Alle lagen van de bevolking uit alle naties nemen hier nu deel aan. Het verbazingwekkende (en dit geeft een bepaalde scherpte aan de voorspelling) is dat Moslims die onderwezen zijn zich niet aan deze praktijk te overgeven, dit toch doen, hoewel met een begrijpelijk schuldgevoel (Koran 2:280).

Nog een ander economische teken is dat de Christenen de rijkste klasse van de wereld zullen vormen. Volgens Nawas bin Saman (Tirmidhi) heeft de Heilige Profeet^{sa} gezegd: 'de Dadjal zal de mensen uitnodigen hem en zijn leiding te aanvaarden. Zij die dit weigeren zullen arm blijven; zij die dit aanvaarden zullen rijk en welvarend worden.' Commentaar is overbodig. De economische slavernij door het Christelijke Westen is zo overduidelijk.

Politieke veranderingen

Belangrijke politieke veranderingen die voorspeld zijn in de Hadith hebben betrekking op de Islamitische wereld. 'Moslims in de latere dagen,' zei de Heilige Profeet^{sa} 'zullen als de Joden worden.' Evenals de Joden zullen zij tot politieke afhankelijkheid worden gereduceerd en zij

Tekenen van de vastgestelde tijd

zullen aan de genade van anderen overgeleverd zijn. Hoe waar is dit!

De politieke macht van de Moslims is geleidelijk afgenomen. Spoedig na de Eerste Wereldoorlog bereikte deze haar dieptepunt. Het is waar dat sinds dien hier en daar Moslim volkeren hun onafhankelijkheid hebben verkregen, maar zij vinden het moeilijk om die te handhaven zonder hulp van de westerse of Christelijke machten.

Een andere politieke verandering is als volgt beschreven:

‘Irak zal weigeren haar productie en bezittingen te delen met anderen, evenals Egypte. En jullie (hiermee worden de Arabieren bedoeld) zullen even verdeeld zijn en uit elkaar gaan als eens het geval was (Sahih Muslim, Kitabul Fitan wa Asrat-ul-Saat).’

De voorspelling is uitgekomen. Irak, Syrië en Egypte zijn onafhankelijke landen en daar zij niet langer onder Turkije vallen, weigeren zij hun producten met dat land te delen. Maar de Arabieren zijn weer verdeeld.

Nog een voorspelling is de komst van Gog en Magog, twee grote wereldmachten die alle andere volkeren overschaduwden. Volgens Nawas bin Saman, zoals opgetekend in Muslim en Tirmidhi, heeft de Heilige Profet^{sa} gezegd: ‘God zal de Beloofde Messias bevelen te zeggen: ‘Leid mijn dienaren naar Sinai: Ik heb mensen de wereld ingezonden, die niemand kan verslaan.’

Gog en Magog zijn de wereldmachten die gewoonlijk Westerse landen en de Oostbloklanden genoemd worden en die tegenover elkaar staan en die dreigen de wereld in een derde wereldoorlog te storten van ongekende hevigheid. De Oosterse landen zijn met Rusland verbonden, het Westen met Amerika en Engeland.

Wij vinden er verwijzingen over in de Bijbel:

‘Gog, de voornaamste prins van Meshech en Tubal, en Magog en onder hen bevinden zich hen die achteloos op de eilanden wonen.’ (Ezechiël 39:1,6)

Volgens het verslag van de Hadith zou de opkomst van deze machten plaatsvinden na de komst van de Beloofde Messias. Als Gog en Magog zijn verschenen dan moet de Beloofde Messias al eerder zijn verschenen.

Andere interessante tekenen

Nog een teken is de opkomst van de arbeiders als politieke macht in de gehele wereld. De Hadith beschrijft de arbeidersklasse als *‘naakt en ongekleeft’*, d.w.z. arm. Daar de regeringen meer en meer vertegenwoordigende lichamen zijn geworden is de politieke macht naar de armen, het proletariaat gegaan. De koningen van de wereld sidderen nu voor de leiders van de arbeiders. In sommige landen zijn zij de gevestigde heersende klasse. In andere landen zijn zij machtig.

De uitbreiding van de bureaucratische ambtenarij is een ander teken. De uitdrukking die de Hadith hier gebruikt is: 'Shurf' wat assistenten of afgevaardigden van de heerser betekent. De openbare administraties hadden voorheen niet zoveel verschillende departementen of afdelingen en ook niet zoveel ambtenaren en functionarissen. Administratieve organisaties hebben een toenemend aantal van zulke assistenten of afgevaardigden erbij gekregen. Politiek, openbare gezondheid, openbare werken, verbindingen, irrigatie, douane, accountancy enz. zijn namen uit een lange lijst. Zij zijn allemaal afdelingen van de regering, en elke afdeling heeft een aantal kantoren en elke secretaris heeft een staf van specialisten en assistenten van verschillende aard.

Een verandering die hiermee samenhangt, is de afschaffing van de door de Islam voorgeschreven straffen. In Turkije, Arabië, Egypte en Iran worden het 'stenigen voor overspel' en 'het afhakken van de hand voor diefstal' niet langer als straf toegepast. Sommige Islamitische regeringen hebben ingestemd met de afschaffing ervan en overeenkomsten gemaakt met andere regeringen. Niemand kan zich indenken dat de Islamitische straffen zo volkomen in ongenade zouden vallen dat zelfs Islamitische regeringen die ze wilden handhaven niet bij machte zouden blijken dit te doen.

Aardbevingen

Laten we nu eens onze aandacht wenden tot de kosmische verschijnselen, als aardbevingen en zons- en maansverduisteringen. Volgens Hozaiifa bin al-Yaman

heeft de Heilige Profet^{sa} nadat hij de tekenen van de tijd van de Beloofde Messias had beschreven, gezegd:

‘Als deze tekenen zijn verschenen, moet u erop voorbereid zijn dat er catastrofes komen.’

Eén hiervan wordt genoemd in de Hadith als ‘*Khasf*’, wat betekent: het rijzen van vloed en samen met het schudden van de aarde. Aardbevingen zijn karakteristiek voor de tijd. Gedurende de laatste 60, 70 of 80 jaren hebben meer aardbevingen – aardbevingen van grote hevigheid – verschillende delen van de wereld geschokt dan het geval was in de voorafgaande 300 jaren.

Twee verduisteringen

Het teken van de twee verduisteringen is misschien wel het belangrijkste, het meest betekenisvolle op zichzelf staand teken van de tijd van de Beloofde Messias. Het wordt beschreven in de Hadith (Dar Qutni, blz. 188):

Volgens Mohammad bin Ali heeft de Heilige Profet^{sa} gezegd:

‘Onze Mahdi zal twee belangrijke tekenen hebben; deze zijn nooit eerder voorgekomen, niet sinds de schepping van de hemel en de aarde. De ene is de verduistering van de maan op de eerste van de Ramadan; de tweede is de verduistering van de zon in het midden van de Ramadan. Deze tekenen zijn sinds de schepping van de hemel en de aarde nog nooit verschenen.’

Tekenen van de vastgestelde tijd

Dit teken is uniek. Het is nooit tevoren vertoond en is uniek voor de Mahdi. Het wordt als zodanig door Soenni en Shia autoriteiten erkend. Deze bijzonderheid wordt nog eens benadrukt door het feit dat het ook in het Nieuwe Testament en in de Heilige Koran genoemd wordt.

Jezus^{as} heeft gezegd toen hij de tekenen van de tijd van zijn tweede komst opsomde: 'Onmiddellijk na de beroeringen van die tijd zal de zon verduisterd worden, en de maan zal geen licht geven.' (Matthéus 24:29)

De Heilige Koran spreekt van de Dag van het Ontwaken en vervolgt:

'Maar als het oog verblindt wordt, en de maan verduisterd zal zijn en de zon en de maan zullen samengebracht worden.' (Koran 75:8-10)

Dit samenbrengen heeft betrekking op het verschijnsel van de twee eclipsen in één maand, de maand Ramadan, zoals in de Hadith vermeld is. De zons- en de maansverduistering vonden plaats in 1311 na de Hijra ofwel 1894 A.D. Gedurende Ramadan van dat jaar werd de maan verduisterd op de eerste van de drie nachten (13-15) waarin de verduistering moest plaatsvinden; de zonsverduistering vond plaats op de middelste van de drie dagen waarop deze moest plaatsvinden nl. op de 28-ste.

In deze tekenen, die vele verschillende soorten van feiten, voorvallen en veranderingen omvatten, krijgen we een beeld van de tijd van de Beloofde Messias en Mahdi.

Deze tekenen kunnen niet gemaakt zijn door de mens. Het feit dat zij allemaal op ongeveer dezelfde tijd moesten samenvallen, gaat boven het vermogen van de mens. Zij werden verteld door de Heilige Profeet, op wie de zegeningen en de vrede van Allah zijn, als zijnde de tekenen van de beloofde persoon. Er is geen duidelijker aanduiding mogelijk voor deze tijd. Als u zoekt naar een beloofde persoon dan vindt u er één, ja één, die voor zich opeist de beloofde persoon te zijn; hij is zeker die beloofde persoon uit de voorspellingen, degene die de Islam moet verjongen en die de overwinning ervan over haar rivalen in onze tijd zal bewerkstelligen.

Als u echter niemand vindt die aanspraken maakt op de gestelde voorwaarden of aan de voorwaarden van de aanspraak voldoet, wat zou u dan zeggen? De tekenen zijn gekomen maar niet de beloofde persoon van de tekenen? Dan zal hij helemaal niet komen. Het moet nu zijn of nooit.

Aanhangsel bij argument 2

Een aantekening betreffende de Dadjal

De voorspelling betreffende de Dadjal is het centrale thema van de tekenen van de tweede komst. De Dadjal die moest verschijnen voor de Beloofde Messias wordt beschreven als een machtige persoon met één oog, zijn rijdier is een ezel die voor en achter rook uitblaast, de

Tekenen van de vastgestelde tijd

letters K F R zijn op zijn voorhoofd geschreven en hij zou er niet in slagen Medina te bereiken, enz.

Een afdoend teken zoals dit – en oppervlakkig tenminste makkelijk na te bootsen – ligt open voor interpretatie. Wij hebben hiervoor in de Heilige Koran bronnen. Dromen zijn symbolisch, en profetische dromen vormen hierop geen uitzondering.

Bij voorbeeld:

‘O mijn vader, (in mijn droom) zag ik elf sterren en de zon en de maan en ik zag ze voor mij nedrewerpen.’ (Koran 12:5).

‘O mijn lieve zoon, ik heb in een droom gezien, dat ik u heb te offeren.’ (Koran 37:103).

Het eerste voorspelt de triomf van Hazrat Yusuf^{sa}, het tweede de beslissing van Hazrat Abraham^{sa} om (op Gods bevel) Ismaël in de woestijn van de Hejaz achter te laten, zodat hij stamvader van het ras Bani Ismaël zou worden, waarvan de Heilige Profeet^{sa} zou afstammen.

De voorspelling over de Dadjal kan niet begrepen worden zonder hulp van andere tekenen uit de traditionele literatuur en in het licht van de algemene wetten van God.

Het eerste dat ons helpt om de tijd van de Dadjal vast te stellen is dat volgens de tradities, twee machtige zaken, namelijk de Dadjal en een golf van corrupt Christelijk geloof, aan de komst van de Beloofde Messias vooraf zouden gaan. Twee machtige zaken of krachten zouden wel twee aspecten van één zaak kunnen zijn. Er is in de Heilige Koran bewijs hiervoor. Wij hebben een verwijzing naar corrupt Christelijk geloof ‘En om

diegenen te waarschuwen, die zeggen: ‘Allah heeft Zich een zoon genomen’ (Koran 18:5).

Dat dit vers betrekking heeft op de tijd van de Beloofde Messias wordt bewezen door de traditie die zegt dat de Heilige Profeet^{sa} de Moslims opdracht gaf zich tot de eerste tien verzen van hoofdstuk 18 in de Heilige Koran te wenden als zij oog in oog kwamen met de bedreiging van de Dadjal. De verzen bevatten een verwerping van het corrupte Christelijke geloof. Bewijst dit niet dat de Dadjal en het Christendom één en hetzelfde zijn? De Dadjal is een bedreiging, een onbehaaglijk gevoel. De behandeling die ervoor wordt voorgeschreven is de behandeling van het Christendom. Hieruit volgt duidelijk dat de Dadjal het Christendom is, een interpretatie die we in onze tijd gepropageerd zien.

De Dadjal is niet een reus met één oog, die op een ezel met vreemde eigenschappen rijdt. Het is duidelijk als we de Arabische woordenboeken bestuderen dat niettegenstaande andere beschrijvingen van de Dadjal, deze niet één man kan zijn; hoe massief en machtig deze dan ook mag zijn. Volgens de woordenboeken (Taj en Agrab) is de Dadjal een grote groep, een volk, een beschrijving die volmaakt opgaat voor de Westerse Christelijke propagandisten van onze tijd.

Eénogig kan dan betekenen: alleen maar in staat tot één soort van inzicht, niet in staat om het andere standpunt te zien. Dit heeft betrekking op Christelijke missionarissen die zó geïnteresseerd zijn in het aantal mensen dat tot het Christendom toetreedt en die totaal geen belangstelling hebben voor andere godsdiensten en de andere stichters hiervan. De ezel van buitensporige afmeting – die volgens

Tekenen van de vastgestelde tijd

de voorspelling het rijdier van de Dadjal is, is symbolisch voor de moderne mechanische transportmiddelen, de spoorweg, het stoomschip enz. die typisch moderne transportmiddelen zijn en die de verspreiding van de Christelijke predikers over de gehele wereld mogelijk maakten.

Voor de gezonde praktijk van het interpreteren van de symbolen van voorspellingen kennen we ook de bewijzen van de Heilige Profeet^{sa} zelf. Men zegt (Mishquat, onder Ibn Sayyad) dat de Heilige Profeet^{sa} op een dag Ibn Sayyad opzocht, die uit Medina afkomstig was en vreemde ervaringen had opgedaan. Al Omar, die de Heilige Profeet^{sa} vergezelde trok zijn zwaard toen hij Ibn Sayyad zag en zei: 'Bij God, deze man is de Dadjal van de voorspelling; sta mij toe zijn hoofd af te slaan'. Waarop de Profeet van God zei: 'Nee, want als hij de Dadjal niet zou blijken te zijn, dan zou het verkeerd zijn hem te doden, en als hij het wel is dan moet niet u, maar de Beloofde Messias hem doden.'

Geen van die andere tekenen die de Dadjal kenmerken – zoals éénogig, zijn ezel met rookpluimen, de letters KFR op zijn voorhoofd – werden door de Heilige Profeet^{sa} opgeroepen in zijn antwoord. Ibn Sayyad had geen van deze tekenen. Een verwijzing ernaar zou Omar meteen van tegenspraak gediend hebben. Maar de Heilige Profeet^{sa} deed niets van dit al. In plaats hiervan aarzelde hij, en gebruikte een ander argument om Omar tegen te houden.

Wat anders betekent dit dan dat de tekenen die in de voorspelling worden genoemd niet altijd letterlijk moeten

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

worden opgevat. Zij zijn vaak symbolisch, hun werkelijk belang ligt dieper.

Tekenen van de vastgestelde tijd

Argument 3: Persoonlijke zuiverheid

Het bewijs van de zon is de zon zelf

We hebben gezien dat het nu de vastgestelde tijd is voor zijn komst en dat de Messias en de Mahdi, van de voorspellingen van de Heilige Profeet^{sa}, de hervormer van de vastgestelde tijd is. De Stichter van de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} uit Qadian, is de enige die voor zichzelf opeist de vervulling van deze voorspellingen te zijn. Hem afwijzen staat gelijk aan het afwijzen van de geestelijke wet die geestelijke noden hun vervulling doen vinden in de komst van geestelijke hervormers. Het staat ook gelijk met het afwijzen van de voorspellingen van de Heilige Profeet^{sa} die toch vervat zijn in zijn meest authentieke uitspraken.

We kunnen nu verder gaan met het bewijs om de aanspraak uiteenzetten. Of Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} nu werkelijk de Beloofde persoon uit de voorspellingen is. Het bewijs kan velerlei zijn en elk ervan vereist een aparte beschrijving en discussie. Het kan betrekking hebben op de persoonlijke zuiverheid, het karakter van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}. Het kan betrekking hebben op zijn werk voor de Islam. Het kan betrekking hebben op de goddelijke hulp die hij ontving bij zijn werk en zijn zending. Het kan ook in verband staan met het lot dat zijn vijanden overkwam. En het kan betrekking hebben op de kwaliteit van zijn liefde voor God, zijn liefde voor de Heilige Profeet^{sa}. Het kan betrekking hebben op zijn levengevende krachten enz.

Het bewijs van persoonlijke zuiverheid

Laten we ons wenden tot het bewijs van zijn persoonlijke zuiverheid. In de Heilige Koran staat:

‘Voorzeker, ik heb voordien een heel leven onder u doorgebracht. Wilt u dan niet begrijpen?’ (Koran 10:17)

De Heilige Profeet^{sa} was bekend, werd vertrouwd en gerespecteerd door zijn gemeenschap en zijn tijdgenoten als een onkreukbare en karaktervolle persoonlijkheid. Hij kon niet opeens een andere persoonlijkheid worden. In de natuur, waarbij inbegrepen de menselijke natuur veranderen dingen niet plotseling. Er is continuïteit in de betekenis dat veranderingen klein zijn en binnen bepaalde beperkingen plaatsvinden. Het leven van de Heilige Profeet^{sa} was als een open boek voor zijn gemeente. Iemand die niet over een mens wilde liegen kan niet opeens leugens over God gaan vertellen.

Hazrat Abu Bakr geloofde op grond van zijn intieme kennis in het persoonlijke karakter van de Heilige Profeet^{sa}. Toen hij hoorde dat de Heilige Profeet^{sa} zichzelf had aankondigt als een profeet, ging hazrat Abu Bakr hem meteen opzoeken. Hij vroeg hem of het waar was. De Heilige Profeet^{sa} wilde uitleg geven, maar hazrat Abu Bakr wenste geen uitleg. Was het waar dat hij zijn uitverkiezing tot profeet had afgekondigd? ‘Het is waar.’ zei de Profeet^{sa}. Toen zei hazrat Abu Bakr, dat hij een gelovige was. Hij had de Profeet^{sa} gekend als een

waarheidslievende persoon. Als hij zichzelf als profeet aankondigde dan kon hij niet opeens leugens vertellen. Abu Bakr had geen argumenten nodig, geen tekenen. Hij werd overtuigd door het getuigenis van het karakter van de Heilige Profeet^{sa}.

Er waren er nog meer die onmiddellijk in hem geloofden; zijn vrouw Khadidja, zijn neef Ali, en Zaid bin Harith, zijn vrijgemaakte slaaf. Allen geloofden zij zodra zij het te weten kwamen op dezelfde manier. 'Ik ben bang voor mijzelf,' vertelde de Heilige Profeet^{sa} aan Khadidja toen hij zijn eerste openbaring ontving. 'Maar,' antwoordde Khadidja, 'neen, bij Allah, Allah laat je niet in de steek. Jij bent bereid de lasten van anderen te dragen. Jij bent een voorbeeld van goede, al lang vergeten eigenschappen. Jij bent vriendelijk voor vreemdelingen en je staat altijd klaar om iedereen die in nood is te helpen.'

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}

Een dergelijk bewijs van persoonlijke zuiverheid hebben we in het geval van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} ook. Terwijl hij temidden van vijandig gezinde Hindoes, Sikhs en Moslims woonde, werd hij toch door allen gerespecteerd voor zijn persoonlijke rechtschapenheid en karakter. Hij werd geboren in Qadian en groeide op temidden van een gemengde gemeenschap die grotendeels bestond uit pachters van zijn familie.

Er had een verandering van regering plaatsgevonden, de Britten hadden de macht van de Sikhs overgenomen. De vroegere pachters begonnen de oude contracten en overeenkomsten te beëindigen. Het hele dorp had een

rechtszaak aangespannen tegen zijn familie. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn verschijning had hem in de verschillende rechtszaken een onwelkome gast gemaakt bij iedereen uit het dorp, vooral de Sikhs vonden het niet prettig om een familie die eerst alles was kwijtgeraakt weer tot welvaart terug te zien keren ten koste van henzelf.

Zijn kennis en liefde voor de Islam had hem openlijk in conflict gebracht met de leiders van andere godsdiensten. Toch ontving hij alom respect. Zijn eerlijke manier van handelen maakten hem tot een vertrouwde vriend van allen. Mensen die in een rechtszaak verwickeld waren met zijn familie vroegen vaak of hij zijn bemiddeling wilde verlenen. Hij was altijd strikt, eerlijk en rechtvaardig.

Maulvi Mohammad Husain van Batala levert een zeer belangrijk getuigenis uit die tijd af. Hij was toen redacteur van de invloedrijke *Ishaat al-Sunna*, leider van de Ahl-i-Hadith sekte, en had bij dezelfde leraar gestudeerd als Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}. Bij de publicatie van *Brahin-e Ahmadiyya*, het eerste lijvige boek over de Islam dat van de hand van Mirza Ghulam Ahmad^{as} verscheen, schreef Maulvi Mohammad Husain een lange recensie. Hierin schreef hij:

De schrijver van *Brahin-e-Ahmadiyya* is ons welbekend, zijn gedachten en omstandigheden zijn ons beter bekend dan anderen. Hij is uit ons district afkomstig. Toen hij jong was gingen wij naar dezelfde lessen en hetzelfde onderwijs. Wij hebben dezelfde leraar gehad. *Qutabi* en *Sharah Mulla*

hebben wij samen bestudeerd. Sinds die dagen zijn wij voortdurend met elkaar in verbinding en contact geweest (*Ishaat al-Sunna, deel VI, 7*).

Nadat hij verzekerd was dat zijn getuigenis niet op horen zeggen berustte maar op persoonlijke kennis, ging hij verder:

Dit boek (Brahin-e-Ahmadiyya) vindt zijn gelijke niet en is, met het oog op onze tijd en onze behoefte, uniek in de geschiedenis van de Islam. Allah alleen kent de waarheid over de toekomst.

Voor wat betreft de auteur, weinig Moslims, zo er al zijn, zijn zo constant in hun toewijding voor de Islam en hebben de moeite genomen de Islam te dienen met geld, persoon en pen, zowel met gesproken woord of door stilte. Als wij als Aziaten te overdrijven, zoals wij graag doen, laten we dan tenminste weten of er één boek bestaat in onze tijd dat de vijanden van de Islam, de Aryas en de Brahmas, zo van repliek dient, met zoveel energie en kracht als dit boek. Laat ons dan weten of één of twee of meer vrienden van de Islam besloten hebben het op dezelfde manier te dienen. (*Ishaat al-Sunna, deel VI, 7*).

De auteur van deze lofredre heeft later de vijandigheden tegen Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} geleid; hij noemde hem een *Kafir* en een bedrieger op dezelfde manier als de Mekkanen, degenen die de Heilige Profeet^{sa} afwezen, hadden gedaan, nadat zij hem eerst geprezen hadden om zijn betrouwbaarheid en waarheidsliefde. De oppositie die later opkomt is gemotiveerd. Het is de oppositie tegen

Persoonlijke zuiverheid

de aanspraken (de Beloofde Messias te zijn) en de verandering die de aanspraak met zich mee brengt. De Heilige Koran, in het hiervoor genoemde vers, vindt deze oppositie niet meer dan een waardevol argument. Toen de leiders van de gemeenschap hun oordeel velden over de Heilige Profeet^{sa} en nog onbevooroordeeld waren, was hun oordeel waar, eerlijk en eervol. Toen zij echter een andere reden hadden om zich tegen hem te verzetten, beoordeelden zij hem geheel anders. De door God gegeven natuur van de mens is een zekere beveiliging tegen plotselinge veranderingen van reputatie. Degene die onbeschadigd door de verleidingen en beproevingen in zijn relatie met andere mensen komt, kan niet anders dan rechtvaardig zijn en waarachtig in zijn relatie met God.

De Heilige Profeet^{sa} gebruikte dit argument tegen hen die op hem afgaven. Hadden zij hem voorheen anders beoordeeld? Als zij dat hadden gedaan, laten zij dat dan zeggen. Op dezelfde manier daagde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn vijanden uit toen zij hem afwezen als een bedrieger en kafir. Hij vroeg hen te verklaren dat zij hem voor zijn aanspraak niet beoordeeld hadden als een eerlijke, waarheidsgetrouwe Moslim. Een man wiens persoonlijke zuiverheid voordien nooit in twijfel was getrokken door zijn Hindoe-, Sikh-, Christen- en Moslimburen en vrienden, kon niet corrupt worden met het ouder worden.

Persoonlijke zuiverheid die door vriend en vijand gelijk vóór de aanspraak werd bevestigd is een duidelijk getuigenis van de waarheid van degene die er aanspraak op maakt. Het is als zodanig door de Heilige Koran

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

aangegeven en is daarom een goed getuigenis in het geval van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}.

Persoonlijke zuiverheid

Argument 4: De overwinning van de Islam

We hebben gezien dat de behoefte aan een hervormer vandaag dringend is, dat alle tekenen die de tijd van zijn komst beschrijven allen in vervulling zijn gegaan en dat de enige persoon die aanspraken maakt op deze functie Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} uit Qadian is en dat zijn aanspraak in overeenstemming is met de zuiverheid van zijn karakter.

De volgende vraag die we moeten beantwoorden is of de beloofde overwinning van de Islam over andere godsdiensten plaats heeft gevonden zoals beloofd was door toedoen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}. Als de beloofde overwinning gekomen is en wel door toedoen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, dan zal dit nog een argument zijn voor de ondersteuning van zijn aanspraak.

Laat we de beloften van de overwinning voor de geest halen.

‘Hij is het, Die Zijn boodschapper met leiding en de ware godsdienst heeft gezonden om deze te doen zegevieren boven alle godsdiensten, ofschoon de afgodendienaren er afkerig van zijn.’ (Koran 9:33)

Deze triomf moet plaatsvinden in de tijd van de Beloofde Messias en door zijn toedoen. In het welbekende commentaar *Jami-al-Bayan* wordt onder dit vers als voetnoot gezegd: ‘De tijd waarover dit vers spreekt is de

tijd van de tweede komst van de Messias, zoon van Maria.’

En dit is zoals het moet zijn. De verscheidenheid van godsdiensten en overtuigingen die we tegenwoordig hebben, kenden we nooit tevoren. De contacten en methoden van communicatie hebben zich bovenmatig vermenigvuldigd. De mogelijkheden van de drukpers zijn toegenomen. Er heerst rivaliteit onder de godsdiensten en ideologieën. De strijd is begonnen. Als de Islam wil zegevieren dan is de tijd er nu rijp voor.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} verscheen toen de Moslims begonnen te wanhopen aan de toekomst van de Islam, toen de niet-Moslims openlijk de ondergang van de Islam voorspelden. Moslims liepen maar al te graag over naar de geleerden van de Christenen. Syeds en Ulema die Christen waren geworden schreven boeken tegen de Islam en zetten campagnes op touw voor de overwinning van het Christendom, die nabij scheen. De Arya Samaj – een Hindoe sekte – viel de Islam en de Heilige Profet^{sa} openlijk aan, en toch hadden de Hindoes zich nooit verdedigd of zich defensief betreffende hun godsdienst opgesteld. De Islam die door andere godsdiensten zo gevreesd werd lag nu terneergeslagen als een dood lichaam, waar de aasvogels op zaten. Moslims die zich verontschuldigden zeiden dat de leerstellingen van de Islam goed waren in hun eigen tijd. Het was verkeerd om er nu fouten in te vinden!

Braahin-e-Ahmadiyya

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} begon te schrijven. Zijn eerste belangrijke boek *Braahin-e-Ahmadiyya* bracht iedereen in beroering. Het bevatte een uiteenzetting van de logische grondslagen van de Islam en een uitdaging aan de vijanden van de Islam om dergelijke argumenten ter ondersteuning van hun eigen godsdiensten te geven en één vijfde van de argumenten die in *Braahin-e-Ahmadiyya* vervat waren ter ondersteuning van de Islam zou voldoende zijn. Iedereen die daarin slaagde kon 10.000 Rupies eisen als beloning. De vijanden van de Islam waren met stomheid geslagen. De Islam die tot op heden in de verdediging was geweest was nu tot de aanval overgegaan. Het zwaard van de Islam was neergekomen en had de vijanden op de vlucht gejaagd.

De Moslims die nog niet verontrust waren over de aanspraken van Hazrat Mizra Ghulam Ahmad^{as} ontvingen de *Braahin-e-Ahmadiyya* met geestdrift. Duizenden verklaarden Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} tot de hervormer van de eeuw. Een welbekende heilige leraar uit Ludhiana schreef:

‘De zieken kijken alleen naar u. In Gods naam, verklaar u zelf de Messias’.

De Moslims kregen hun zelfvertrouwen terug. De vijanden van de Islam kregen angst voor hun toekomst.

Aanval op het Christendom

Laten we eerst zien hoe de aanval de Christenen overviel. Het centrale geloof van de Christenen is dat Jezus^{as} aan het kruis was gestorven. Zijn dood geeft vergeving van zonden aan allen die in hem geloven. Na de wederopstanding zat Jezus^{as} in de hemel aan de rechterhand van God. Jezus^{as} was 'voor anderen' gestorven en was sindsdien ten hemel opgestegen. Wat anders kon dit betekenen dan dat Jezus God was? Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} besloot deze dogma's te onderzoeken – van Jezus dood aan het kruis en zijn wonderbaarlijke opstanding – en wel aan de hand van het Nieuwe Testament. Hij wees erop dat onder omstandigheden die in het Nieuwe Testament uiteengezet worden, Jezus^{as} nooit aan het kruis gestorven kon zijn. Want het was bekend dat als een man zelfs drie dagen aan het kruis bleef het niet noodzakelijk was dat hij zou sterven. Jezus^{as} bleef slechts drie tot vier uur aan het kruis. Bovendien bracht een speer die in zijn zijde gestoken werd water en bloed naar buiten (Johannes 19:31-34). We kunnen geen water en bloed uit een dood lichaam doen stromen.

Jezus^{as} zelf had zijn einde in betekenisvolle mystieke taal beschreven:

‘Een boos en overspelig geslacht (zei hij) verlangt naar een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jonas, de profeet. Want gelijk Jonas drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de zoon des mensen drie

dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn.’ (Matthéus 12:39-40)

Jonas^{as} werd levend door het zeemonster opgeslokt, maar kwam er weer levend uit. Jezus^{as} zou dezelfde ervaring opdoen. Hij zou de tombe levend binnengaan en er na drie dagen en drie nachten levend uitkomen. De Christenen konden niet antwoorden. De theorie van de kruisdood van Jezus^{as} voor de zonden van de mensheid viel in stukken. Het Christendom verloor één been. Het andere been was de wederopstanding van Jezus^{as} en zijn ten hemel stijging enz. Aan de hand van het Nieuwe Testament werd bewezen dat dit een mythe was. Volgens het Nieuwe Testament steeg Jezus niet op ten hemel maar begaf hij zich naar het Oosten om de verloren stammen van Israël te zoeken. Hij bleef zichzelf en de anderen steeds herinneren aan zijn en hun plicht ten opzichte van ‘de verloren schapen’.

‘Nog andere schapen heb ik die niet van deze stal zijn; ook die moet ik leiden en de boodschap brengen.’ (Johannes 10:16)

Tien van de twaalf stammen van Israël waren gevangen genomen en verbannen naar Afghanistan en aangrenzende landen in het Oosten. Jezus^{as} was het hun verschuldigd hen op te zoeken en de boodschap te brengen. Anders zou zijn komst een mislukking zijn geweest.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} kreeg zijn gegevens uit oude historische en geografische gegevens om zijn stelling te bewijzen. Het was bekend dat volgelingen van Jezus^{as}

De overwinning van de Islam

naar India waren getrokken. In Tibet was een boek gevonden dat wat inhoud betreft overeenkwam met de boeken van het Nieuwe Testament, en Jezus^{as} moet daarom in die delen van de wereld gereisd hebben. De namen van steden, dorpen, rivieren en stammen in Afghanistan en Kashmir bewijzen dat die delen eens door Joden bevolkt zijn geweest. De naam *Kashmir* zelf bewijst dit. Kashmir komt van *Kashir*, de naam waaronder Kashmir eens door zijn oorspronkelijke bewoners bekend stond. (Een boek in twee delen, dat uitgegeven werd door de Punjab Universiteit te Lahore over de studie van Kashmir door G.M.D. Sufi wordt ook *Kashmir* genoemd.) *Ka-Shir* betekent 'zoals *Shir*' of 'zoals *Syrië*', een land dat lijkt op Syrië, het oorspronkelijke thuisland van Israël.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} bekroonde zijn triomf met de ontdekking van de graftombe van Jezus^{as} in Khanjar Street, te Srinagar, die al lang bij de plaatselijke bevolking bekend stond als een graf van een prinsprofeet die 1900 jaar geleden uit het Westen kwam. Het graf wordt ook beschreven als het graf van Isa Sahib. En dit is in overeenstemming met de belofte van de Heilige Koran:

'En Wij bestemden de zoon van Maria en zijn moeder tot een teken en schonken hun toevlucht op een hoog plateau met groene weiden en bronnen.'
(Koran 23:51)

Het geloof in Jezus, de God, was dood om nooit meer op te staan.

Islam en andere godsdiensten

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} vond een machtig wapen om de andere godsdiensten allen tegelijk mee te slaan. Het is namelijk zo dat in alle godsdienstige boeken voorspellingen voorkomen die de komst aankondigen van een leraar, profeet, een avatar, een guru en wat niet meer. Hindoeïstische, Boeddhistische en Zoroasterische boeken bevatten alle voorspellingen hieromtrent. Met de komst van zo iemand wordt de hoop van de herleving van elke godsdienst levend gehouden. De voorspellingen beschrijven de tekenen van de tijd en de beloofde leraar. Deze tekenen komen erg met elkaar overeen. Wanneer sommige verslagen meer details vertonen, dan wijzen die naar dezelfde tijd en dezelfde leraar. Het is niet logisch dat er verschillende leraren zouden verschijnen om dezelfde boodschap te brengen, vooral in een tijd als de onze, waarin moeilijkheden met afstand en reizen verdwenen zijn.

Voorspellingen die gebeurtenissen duizenden jaren vooruit voorspellen kunnen geen bedenksels zijn; zij moeten een goddelijke oorsprong hebben.

‘... en Hij geeft niemand overvloedige kennis van Zijn geheimen. Behalve hem die Hij als boodschapper kiest...’ (Koran 72:27-28)

Zulke voorspellingen moeten altijd waar zijn. Er moet dus iemand zijn die aan de beschrijving van de voorspelling beantwoordt. Een aantal door God aangestelde leraren verschijnen, de één na de ander. Ieder van hen werkt voor zijn eigen geloof en voor de

De overwinning van de Islam

overwinning van zijn eigen geloof over de andere geloofsrichtingen, wat niets anders dan verwarring en strijd betekent; of anders gezegd, overbodige en elkaar overlappende moeite. Dit kan nooit de bedoeling van God zijn. Daarom, zo concludeerde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, moeten de voorspellingen van de verschillende godsdienstige richtingen uitgelegd worden als het aanwijzen van één en dezelfde persoon. Het doel van deze voorspellingen was dat iedere godsdienstige gemeenschap een leraar zou verwachten. De beloofde persoon zou dan komen. Hij zou de waarheid van de Islam verkondigen en alle volgelingen van de verschillende godsdiensten in één ware godsdienst verenigen. De mensen zouden dan ontdekken dat dezelfde leraar onder verschillende namen voorspeld was.

Deze leraar was niemand anders dan de Beloofde Messias van de Islam. Hij behoort aan allen. Hij is degene die aan iedere godsdienst is beloofd. Hem volgen betekent zich bij de Islam aansluiten, de godsdienst van de Beloofde.

Dit was een opvallende benadering van de bestaande godsdiensten. Zij bevatten alle voorspellingen betreffende een te komen persoon. De tekenen die in die voorspellingen vervat waren zijn in vervulling gegaan. Maar niemand anders is gekomen dan degene die beweerde de Beloofde Messias te zijn, en deze leerde dat de Islam de godsdienst is die voor God aanvaardbaar is. Als de volgelingen van andere godsdiensten ontkennen dat zulke voorspellingen bestonden, dan zouden ze het bestaan van hun eigen godsdienstige boeken moeten ontkennen. Als zij hadden ontkend dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} het antwoord op deze voorspelling was

dan zouden ze hebben moeten toegeven dat de voorspellingen die in hun boeken voorkwamen niet in vervulling waren gegaan, hoewel de tijd voor hun vervulling aangebroken was. Geen van beide interpretaties is werkelijk mogelijk. De enige mogelijkheid voor hen was toe te geven dat de voorspellingen bestaan, dat de tijd voor hun vervulling aangebroken was en dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} de vervulling hiervan was.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} predikte Islam, dus moeten zij zich aansluiten bij deze godsdienst.

Islam en de Sikh-religie

Onder de godsdiensten is de Sikh-religie uniek. Hoe behandelde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} de Sikh-religie?

De boeken van de Sikhs bevatten een voorspelling over de hervormer die zou verschijnen in Tehsil Batala, een onderverdeling van het district Gurdaspur. De geboorteplaats van de Beloofde Messias, Qadian, ligt in Tehsil Batala, in het district Gurdaspur. De Sikhs hebben hierdoor dus een waarschuwing gehad.

Maar is de Sikh godsdienst wel een religie *buiten* de tradities van de Islam? Als dat zo was dan zou dat niet in overeenstemming zijn met de merkwaardige status en titel van de Heilige Profeet^{sa}, die *Khatam-al-Nabiyyin* is, het Zegel der Profeten. Geen godsdienstige leraar kan na de Heilige Profeet^{sa} komen als hij niet een volgeling van hem

De overwinning van de Islam

is. Zo iemand zou – als hij zou komen – aanstoot geven aan het Islamitische idee van Khatam Nabuwat. Guru Nanak was klaarblijkelijk zo'n leraar.

Deed hij dan de Islamitische leer, het goddelijke Plan, geweld aan?

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} ontving van God speciale leiding om dit probleem op te lossen. Hij zag in een visioen dat Guru Nanak (de Genade van Allah zij met hem) niet de stichter was van een nieuwe godsdienst, maar een heilige die tot de Islam behoorde en daardoor onderdeel was van de Islamitische traditie. Onderzoeken brachten méér en méér bewijzen voor dit punt aan het licht. In de Granth Sahib (een verzameling van preken en toespraken van Guru Nanak) vond men aanmoedigingen om de vijf dagelijkse gebeden en het jaarlijkse vasten te houden, om de zakaat te betalen en om op pelgrimstocht naar Mekka te gaan; dit zijn allemaal Islamitische begrippen. Degene die deze fundamentele Islamitische verplichtingen niet nakomen worden door de Guru gekastijd. Er is ook bewijs dat Guru Nanak voortdurend in het gezelschap van Moslim-heiligen verkeerde, dat hij de Moslim heiligdommen bezocht, dat hij zich aansloot bij de Moslim gebeden, dat hij de bedevaart naar Mekka maakte en dat hij Bagdad en andere heilige plaatsen van de Islam had bezocht.

De bekroning van dit alles was de ontdekking van de *Chola*, de heilige mantel, die door de Sikhs als relikwie van hun meester wordt aanbeden. Op deze mantel zijn beroemde gedeelten uit de Heilige Koran geschreven, zoals het kortste hoofdstuk 112, vers 2:256 en vers 3:20.

Met grote letters is er verder de Islamitische geloofsbelijdenis 'Er is geen God dan Allah, en Mohammad is Zijn Profeet' op geschreven. De Sikhs hadden deze teksten als mysterieus aanbeden terwijl ze niet de moeite hadden genomen de Arabische lettertekens en hun betekenis te ontcijferen. Er was nog meer bewijs dat naar dezelfde conclusie verwees. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} schreef over dit onderwerp en verklaarde dat Guru Nanak een Moslim was en dat zijn eerste volgelingen ook Moslims waren geweest. De invloed hiervan op de Sikh gemeenschap was groot en diepgaand. Veel Sikhs werden Moslim. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} bracht nog een ander concept dat door de Islam onderwezen wordt onder de aandacht van zijn tijdgenoten, een concept dat de Islam enig in zijn soort maakte onder andere godsdiensten en over hen alle doet zegevieren.

Stichters van andere godsdiensten

Dit concept heeft betrekking op de vraag hoe de ene godsdienst de andere behandelt. Het zou een test kunnen worden waardoor iedere godsdienst gemeten zou kunnen worden op zijn ruime opvatting, verdraagzaamheid en het begrip van het goddelijke Plan of van de geopenbaarde leerstellingen en zijn leraren.

Het was heel gewoon, voor de komst van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, dat iedere godsdienst de andere afkraakte en hun stichters als vals verklaarde. Het was de gewoonte van de Joden om Jezus^{as} als vals af te zweren, voor de Christenen, om de Heilige Profeet^{sa} van de Islam

als een valse profeet af te wijzen, enz. Zoroastrianen verwierpen de profeten van andere religies, en andere godsdiensten verwierpen Zoroaster. De twistgesprekken tussen de verschillende godsdiensten waren vernederend geworden. Het afwijzen van godsdiensten en godsdienstige leraren die anders waren dan die van de eigen godsdienst waren gewoontegetrouw schokkend geworden. Het druiste ook in tegen het gezonde verstand. Want bewijzen van de waarheid konden in alle godsdiensten gevonden worden en tot zekere hoogte schenen alle godsdienstige leraren waar en respectabel.

Wat moest men hier allemaal van denken? Hoe moest men het geloof in de eigen religie in overeenstemming brengen met het respect voor andere godsdiensten? De vrijzinnige Hindoes hadden hiervoor een oplossing. Ze beweerden dat alle godsdiensten van God komen en zij leiden de mens tot God, evenals verschillende wegen naar hetzelfde doel leiden. Hieruit rezen echter twee ernstige moeilijkheden, als iemand dit standpunt serieus wilde nemen.

De eerste moeilijkheid is dat als alle godsdiensten zoals zij heden ten dage gevonden worden van God afkomstig zijn, en als zij allen tot Hem terugleiden, waarom leren zij dan zulke verschillende dingen van zaken die van levensbelang zijn. Verschillende minder belangrijke punten en details kunnen bestaan, maar niet in fundamentele begrippen. Verschillende wegen kunnen hetzelfde huis bereiken, maar hun algemene richting moet naar het huis lopen.

Het is onbegrijpelijk dat God tegen de Joden zou zeggen: 'Ik ben Eén', tegen de Zoroastrianen: 'Ik ben Twéé', tegen de Christenen: 'Ik ben Drie', tegen de Hindoes: 'Ik ben Velen' en tegen de Chinezen: 'Ik ben overal en in alles'. Het was ook onbegrijpelijk dat God het ene volk leerde dat Hij boven alles en allen was, boven incarnatie stond en dat Hij het andere volk zou leren dat Hij gereïncarneerd kon zijn in een menselijke gedaante enz.

De tweede moeilijkheid in het Hindoeïstische begrip was dat hoewel alle godsdiensten van God waren, goddelijk en waar, toch de Hindoegoddiens op de een of andere manier de beste was. Dit was omdat de Hindoegoddiens de oudste was. De situatie wierp moeilijke vragen op. Als God in het begin al de beste godsdienst had geopenbaard, waarvoor was het dan nog nodig latere godsdiensten te openbaren die minder waren dan de beste? Waarom hielden de oorspronkelijke leerstellingen geen stand? Waarom verspreidden deze zich niet over de gehele aarde?

Dat was de Hindoe oplossing.

De Christenen hadden ook een oplossing. Volgens deze oplossing had God de gehele mensheid tot Zijn Barmhartigheid uitgenodigd door Jezus^{as}. Hij verkoos niemand boven een ander. Hij nodigde iedereen uit, sommige accepteerden die uitnodiging en anderen niet. Zij die deze aanvaardden werden Zijn uitverkorenen, alle anderen vielen in ongenade. Deze oplossing zit ook vol voetangels en klemmen. Ten eerste staat het niet in de Bijbel dat Jezus^{as} de gehele mensheid uitnodigde tot Gods Genade. De uitnodiging, of wat het ook mag zijn, was

De overwinning van de Islam

aan de stammen van Israël gericht. Het was geen universele uitnodiging. Maar laten we veronderstellen dat het een universele uitnodiging was, hoe kon deze dan de miljoenen menselijke wezens helpen die voor de tijd van Jezus^{as} geleefd hadden en al gestorven waren? Zij wisten niets en konden niets weten van de uitnodiging van Jezus^{as} tot Gods Genade. En onder hen waren profeten en heiligen die door vele volkeren vereerd werden en die zeer geacht werden door schrijvers van de Bijbel zelf. Volgens de Christelijke leer kwamen zij in deze wereld en verlieten die weer zonder Gods Genade te krijgen. Zij hoorden nooit van de uitdeling van genade door Jezus^{as}. Zij misten dit niet door eigen schuld.

Een andere belangrijkere vraag is wat God deed met de generaties die vóór Jezus^{as} leefden? Ontvingen zij geen goddelijke leiding? En waarom dan niet?

Deze vragen bleven onbeantwoord. Waarom zoveel godsdiensten? Waarom al die verschillen? Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} vond het Islamitische antwoord en na dit antwoord was het onmogelijk om godsdienstige leraren te belasteren als zijnde vals of om ze te behandelen als minderwaardig en niet geaccepteerd door God.

De Heilige Koran leert ons: ‘...en er is geen volk waaronder zich geen boodschappers heeft bevonden.’ (Koran 35:25)

Alle landen en volkeren hadden waarschuwers, de Islam kwam het laatst en voor de gehele mensheid. Geen volk was weggelaten uit het goddelijke Plan. De Islam was

alleen gekomen om de eerste boodschappen te kronen en om de laatste boodschap aan de mens over te brengen.

De Islamitische leerstelling wordt ondersteund door de geschiedenis. De vroegere openbaringen waren onbeschermd geweest en waren van toevoegingen voorzien. Dit was niet het geval met de Heilige Koran die nog steeds gelezen kan worden, door iedereen, in de onvervalste oorspronkelijke Arabische tekst. Het goddelijke Plan was duidelijk. De vroegere boodschappen waren over hun bloei heen. Hun profeten, de mannen die de boodschappen onderwezen, moeten in het geloof in herinnering geacht blijven. Vandaag worden zij allen opgenomen in de universele boodschap van de Islam. De alomvattende boodschap van de Islam heeft de eenzijdige boodschappen die vóór de Islam ontstonden opgeheven. De vroegere profeten en de vroegere leerstellingen zijn waar en goddelijk vanwege hun goddelijke oorsprong, maar ze zijn vals geworden vanwege de verdraaiingen die door mensenhanden erin zijn aangebracht. Dit grootse begrip dat door Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} uiteengezet werd, bewees onweerstaanbaar te zijn. Het behandelde alle openbaringen als waarachtig, hun verdraaiingen alleen als vals. Het hield de Islam voor uniek onder de godsdiensten, want de Islam is universeel. De voorgaande godsdiensten niet.

Godsdienstige debatten

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} legde ook stelregels vast voor de regeling van godsdienstige debatten om deze daardoor vruchtbaarder te maken, meer betekenisvol. In

De overwinning van de Islam

de godsdienstige debatten in zijn tijd was het heel gewoon, en het gebeurt nog steeds, om aan de eigen of andere godsdiensten toe te schrijven wat men wilde. De debatten hadden geen omschreven omvang, noch methode.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} wees erop dat het in een godsdienstig debat om twee geopenbaarde boeken gaat. Waarom dan niet de boeken voor zichzelf laten spreken. Een geopenbaard boek moet zowel aanspraken als argumenten bieden. Als een voorstander van een bepaald boek een aanspraak naar voren brengt die niet in dat boek voorkomt, of als hij een argument naar voren brengt dat niet in het boek staat, dan laat hij de zaak voor dat boek vallen. Hij maakt het debat lang zonder het productief te maken, en dit bewijst de godsdienstige waarheid geen dienst, noch degenen die geïnteresseerd zijn in godsdienstige waarheid. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} heeft daarom vastgesteld dat deelnemers aan godsdienstige debatten hun aanspraken en argumenten voor die aanspraken moeten ondersteunen met aanhalingen uit de boeken die ze verdedigen.

Degenen die geïnteresseerd waren in godsdienstige debatten konden geen bezwaar hebben tegen een principe dat, als het door iedereen aanvaard werd, de uitwisselingen tussen godsdiensten vredig en productief kan maken. Maar ze vonden het niet zo gemakkelijk om dit te aanvaarden. Dit om de eenvoudige reden dat, als de aanspraken van andere godsdiensten in het licht van dit principe werden onderzocht, negen van de tien van hen niet ondersteund werden door de geopenbaarde boeken. Als de aanspraken werden ondersteund door de

geopenbaarde teksten dan werden ze niet altijd ondersteund door argumenten in hun eigen teksten.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} toonde de niet te evenaren Heilige Koran aan door zichzelf in zijn eigen geschriften aan deze regel te houden. De Heilige Koran beantwoordde aan deze regel. Alleen de Heilige Koran kon voor zowel verklaringen van leerstellingen, als voor argumenten voor deze leerstellingen aangehaald worden.

Kenmerk van een levende godsdienst

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} stelde nog een andere methode voor om de deugden van de Islam aan die van andere godsdiensten te toetsen. De methode bracht een zekere overwinning voor de Islam en een zekere nederlaag voor de andere godsdiensten. Hazrat Ghulam Ahmad^{as} herinnerde iedereen eraan dat het uiteindelijke doel van de religie was om contact met God tot stand te brengen, en dat contact met God tekenen moet hebben die gemeten kunnen worden. Als alle godsdiensten aanspraak maakten op superieure verdiensten, maar geen middel gevonden kon worden om deze verdiensten te meten, dan zouden ze door kunnen gaan met onderlinge strijd tot het einde der dagen. Er moet een maatstaf gevonden worden.

Welke maatstaf kan beter zijn dan die van geestelijk leven en geestelijkenvitaliteit, de maatstaf van Gods gunst, Zijn liefde en bezorgdheid?

Was een gegeven godsdienst een levende godsdienst?
Bracht het zijn volgelingen voldoende in de nabijheid van

De overwinning van de Islam

God? Als dat zo is dan moeten er zich onder de aanhangers ervan mensen bevinden die deze nabijheid kunnen demonstreren door tekenen die profeten en heiligen onderscheiden van anderen.

Als de aanhangers van andere godsdiensten erin toestemmen om godsdienstige verdiensten te meten door een dergelijk maatstaf, dan bood hij aan ze te testen met de Islam. Hindoes, Christenen, Joden, ze konden allen naar voren komen. Op verschillende manieren en bij verschillende gelegenheden nodigde hij hen uit tot deze test, maar niemand kwam naar voren.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} nodigde de Bisschop van Lahore uit, die aan het hoofd stond van het grote Bisdom van Noord-India, om met hem een test aan te gaan over de doeltreffendheid van het gebed. Had het Nieuwe Testament niet geleerd dat als Christenen geloof ter grootte van een mosterdzaadje zouden hebben, dat zij dan bergen konden verplaatsen? Het was ook aan de Moslims beloofd, dat ware gelovigen erop konden vertrouwen dat God hun gebeden zou aanvaarden. Was het daarom niet juist dat de Bisschop daarom een gebedswedstrijd met een Moslim aan zou gaan om uit te vinden van wie de gebeden verhoord werden? Die van een Christen of die van een Moslim? De Bisschop antwoordde niet. Zijn stilte bleek de ergernis van het publiek op te wekken. De kranten die door Engelsen uitgegeven werden vielen de Bisschop aan. Wat voor nut hadden de aanspraken die de Bisschoppen luid verkondigden voor het Christelijke geloof, de vele inkomsten die zij uit publieke fondsen trokken, wanneer zij, als het erop aan kwam, wegrenden van het slagveld?

Maar de Bisschop bleef onberoerd. Of men hem nu smeekte of belachelijk maakte, het hielp niet. De Bisschop was aldoor in staat de uitdaging uit te stellen.

De benadering van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} van godsdienstige geschillen konden niet beantwoord worden. Het resultaat was de overwinning van de Islam. Bij argument en tegenargument kan men onverslagen blijven tot het einde. Maar als een gegeven in de praktijk kan worden omgezet, dan wordt de waarheid op de een of andere manier zichtbaar. Op dit terrein kon geen andere godsdienst gevonden worden die de wedstrijd wilde aangaan. De overwinning van de Islam werd duidelijk.

De Islam vond in het zwaard van argumenteren in de Beloofde Messias een zwaardvechter.

De overwinning van de Islam

Argument 5: Verjonging opnieuw geformuleerd

De Messias van de Islam zou komen als de tijd daarvoor rijp was. Zijn komst zou de overwinning van de Islam over andere godsdiensten inluiden. Maar hij zou nog meer doen. Hij zou een verjonging van de Islam teweeg brengen, een verandering van binnenuit. Zonder dit zou de overwinning over andere godsdiensten niet volmaakt zijn. De leidinggevende ideeën van de Islam waren verworpen en hadden hun oorspronkelijke betekenis verloren. De tijd scheen voorbij te zijn dat de Islam de jaloezie van zijn vijanden kon opwekken:

‘De ongelovigen zullen dikwijls wensen, dat zij Moslims waren.’ (Koran 15:3)

Dit heeft betrekking op ongelovigen van 1400 jaar geleden. Islam wordt thans belachelijk gemaakt en niet vertrouwd door de gelovigen. Geen wonder dat de gelovigen niet bereid zijn zich de opofferingen te getroosten die hun geloof van hun vraagt. Erger nog, om hun eigen gebrek aan geloof te bedekken zijn er nu Moslims die betwijfelen of de eerste Moslims wel werkelijk zo opofferingsgezind waren als men beweert, of dat wat we over hen lezen wel ware geschiedenis is.

Toch is de zuiverende kracht van de Islam niet grotendeels geschiedenis, maar is ook zichtbaar aan de morele en geestelijke prestaties van de Moslims. De tekenen hiervan kunnen over de gehele aarde

waargenomen worden. Toen de Moslims werkelijk Moslims waren, toen zij geloofden en dit geloof in praktijk brachten waren zij progressief en dominerend. Men kan niet zeggen dat niemand nu de Islam in praktijk brengt. De Moslims belijden de Islam waarin zij geloven en doen wat zij denken dat verplicht is door hun geloof. Zij zouden zelfs hun leven opofferen voor de Islam. Toch bereiken zij weinig voor zichzelf en zo ook voor de Islam. Dit betekent dat het begrip over de Islam dat zich in de harten van de Moslims bevindt niet het juiste begrip is. De Heilige Profeet^{sa} heeft dit indertijd duidelijk omschreven:

‘Er zal een tijd komen wanneer er niets van de Islam over zal zijn dan de naam.’ (Mishqua, Kitab al-Iman).

Die tijd is aangebroken. Alleen de uiterlijkheden van de Islam zijn overgebleven, het wezen ervan is verdwenen. Geen wonder dat de Islam, die nu beleden en in praktijk gebracht wordt, niet de resultaten oplevert die hij eens leverde.

Het is waar, er zijn niet-Moslims die nog altijd aangetrokken worden door de vergane glorie van de Islam. Zulke zijn er maar enkele, en ze moeten buitengewoon goed van hart zijn. De Islam heeft duidelijk zijn oorspronkelijke aantrekkingskracht verloren. De Heilige Profeet^{sa} heeft dit voorspeld:

‘De tijd zal komen dat mijn kudde verdeeld zal zijn in drie en zeventig sekten, die alle, behalve één, voorbestemd zijn voor de hel.’

Toen men hem vroeg dit nader toe te lichten, zei hij:

‘Zij zal bestaan uit hen die mij nadoen en mijn metgezellen.’ Daarop vervolgde hij: ‘O, mens, verzamel kennis opdat de kennis niet zal verdwijnen.’

‘Hoe kan kennis verdwijnen als zij de Heilige Koran hadden?’ vroegen de metgezellen.

‘Zoals deze voorheen verdween. Kijk maar naar de Joden en de Christenen. Zij hadden hun boeken, maar wisten niets meer van de leer die hun profeten van God brachten. *Kennis verdwijnt van de aardbodem als de wijze mensen van de aardbodem verdwijnen.*’

De laatste zin herhaalde de Heilige Profeet^{sa} drie keer. Deze aanhalingen zijn uit de Hadith waaruit blijkt dat een zeer zware tijd voor de Moslims zou aanbreken. Deze zou gekenmerkt worden door het verdwijnen van kennis. Toch zou er in deze tijd een groep Moslims te vinden zijn die de ware Islam zouden volgen naar het voorbeeld van de eerste Moslims. Deze groep is, volgens een andere uitspraak van de Heilige Profeet^{sa} de groep van de Beloofde Messias. Onder de verschillende sekten en groeperingen in de Islam van vandaag hebben de volgelingen van de Beloofde Messias het levengevende, krachtgevende en lichtgevende voorbeeld van een man van God gezien. Zij alleen hebben een goddelijke boodschapper in levenden lijve gezien. Zij alleen zijn onder zijn invloed gekomen.

Het is echter de plechtige belofte van God dat de Islam weer zal verjongen en terug zal keren tot innerlijk leven en kennis, een belofte die vervuld zou worden door de Beloofde Messias. De Beloofde Messias moet daarom komen om de Islam te ontdoen van alle misvormingen die er door de eeuwen heen in geslopen waren.

De vraag is nu wat heeft de Beloofde Messias in verband hiermee gedaan?

On-Islamitische ideeën onder de Moslims

Het geloof in Eén God

Laten we één voor één de Islamitische begrippen die verwrongen zijn eens nader bekijken: als eerste het geloof in Eén God, en ons dan afvragen hoe dit geloof in de oorspronkelijke Islam tot stand kwam en waarin het in onze tijd verandert. Iedereen kent de unieke nadruk die de Islam op de Eenheid van God legt. God is Eén en niemand anders is waardig om aanbeden te worden. De bezorgdheid van de Heilige Profet^{sa} aangaande dit deel van de Islam wordt telkens gedurende zijn gehele leven aangetoond en wordt waarschijnlijk het duidelijkst aangetoond in de woorden die hij op zijn sterfbed sprak. Toen hij door zijn laatste ziekte geheel uitgeput was beheerste één gedachte hem. Men hoorde hem mompelen: 'De vloek van Allah zij over de Joden en de Christenen. Zij maakten de graven van hun profeten tot voorwerpen van aanbedding.' (Bukhari).

Niemand – zelfs hij niet – bleef dank zij de Voorzienigheid - immuun voor alle kwade onislamitische gebruiken. De woorden van de stervende profeet ontvingen hulde van God. De graven van heilige Moslims bleven niet bewaard voor afgoderij. Elk graf waar een heilige begraven ligt is het toneel van afgoderij die de godvrezende Moslims schokken; een belediging van de Islam. Deze activiteiten die wijdverspreid zijn onder het gewone volk beperken zich niet alleen tot hen. Vele van de geleerden en de vooraanstaande Ulema en anderen geven zich hieraan over; sommigen zijn het er in hun hart mee eens, anderen onderwerpen zich uit angst voor hen die deze rituelen van afgoderij serieus nemen. Dit is op zichzelf voldoende bewijs van het verval van het geloof in de Eenheid van God.

Het is waar dat er puriteinse Moslim sekten zijn die geen enkel compromis met de *Tawhid* of het Islamitische monotheïsme toestaan. Maar, zelfs zij houden er geloofsgebruiken op na die tegen de *Tawhid* zijn en gelijk zijn aan *Shirk*. Het enige verschil is dat terwijl gewone Moslims menige heiligen als goden naast God aanvoeren, de Moslim *Ulema* alleen maar Jezus^{as} als Zijn gelijke aanstelt. Zij en de rest geloven allemaal dat Jezus^{as} levend in de hemel is. De Heilige Profeet ligt zoals alle stervelingen begraven, maar Jezus^{as} niet, die is nu al 2.000 jaar levend in de hemel. Zij sluiten hun ogen voor de verklaring van de Heilige Koran dat de heiligen en goddelijke personen die naast Allah aanbeden worden dood zijn en dat niemand weet wanneer zij weer tot leven zullen worden opgewekt:

Verjonging opnieuw geformuleerd

‘Dood en niet levend, en zij weten niet wanneer zij zullen worden opgewekt.’ (Koran 16:22)

Zij lezen ook dat de doden niet tot het leven terugkeren in deze wereld (Koran 21:96 en 23:16) en toch geloven zij dat Jezus^{as} na zijn lichamelijke dood weer tot leven gewekt kon worden; zoals de Christenen rekenen zij dit tot één van de wonderen van Jezus^{as}.

We hebben het hier over de sekte van de Ahl-i-Hadith die grote waarde hechten aan de Hadith, de verslagen van wat de Heilige Profeet^{sa} gezegd heeft, maar zij gaan voorbij aan wat in Tirmidhi Kitab-al-Tafsir over Soera Al-Imran vermeld staat.

Jabers vader Abdullah was stervende en God vroeg hem wat zijn laatste wens was. Abdullah zei dat hij wilde leven en vechtende voor de Islam wilde omkomen, weer wilde leven en weer in het gevecht sterven, enz. Maar God zei dat dit onmogelijk was.

Het is waar dat in de Heilige Koran de woorden ‘Ik doe de doden herleven’ (3:50) door Jezus^{as} gezegd worden. Maar dit is het idioom van de Heilige Koran dat gebruikt wordt voor geestelijke herleving, een taak die aan alle profeten wordt toegeschreven. De Heilige Koran zegt over de Heilige Profeet^{sa}:

‘O, u die gelooft, geeft gehoor aan Allah en de boodschapper wanneer Hij u roept, opdat Hij u leven moge geven...’ (Koran 8:25)

Het is duidelijk genoeg dat met 'leven geven' geestelijk leven voor de geestelijk doden wordt bedoeld. Waarom zouden we het de betekenis geven die gelijk staat aan Shirk en daarmee de volle betekenis van de Eenheid van God in opspraak brengen? Deze puriteinse Moslimsekte gelooft dat Jezus^{as} enkele vogels schiep, terwijl we in de Heilige Koran lezen:

'Maar degenen, die zij naast Allah aanroepen, scheppen niets, want zij zijn zelf geschapen.'
(Koran 16:21)

'Of schrijven zij aan Allah medegoden toe die iets, op Zijn schepping lijkende hebben geschapen, zodat beide scheppingen hun gelijk voorkomen?' Zeg: 'Allah is de Schepper aller dingen en Hij is de Ene, de Opperste.'
(Koran 13:17)

'Voorzeker, degenen die u in plaats van Allah aanbidt kunnen zelfs geen vlieg scheppen.'
(Koran 22:74)

En toch zien de Ulema, dank zij een eeuwenlange verwarring, Jezus^{as} in een geheel ander licht. Als Jezus^{as} 'leven gaf', dan moet dat lichamelijk leven zijn, schijnen ze te zeggen. Zij zijn er zich niet van bewust dat een woord verschillende betekenissen kan hebben. De inhoud bepaalt welke van de vele betekenissen aan een bepaald woord gegeven moet worden. Het zal in ieder geval verkeerd zijn om een woord een bepaalde betekenis te geven die niet past bij de mens of bij God, een betekenis die tegengesteld is aan de fundamentele boodschap van God, tegengesteld aan *Tawhid*.

Verjonging opnieuw geformuleerd

En omdat Moslims vandaag de dag hier niet op letten kunnen we niet zeggen dat ze in Tawhid geloven zoals ze behoren te doen. Zij beweren zonder twijfel in de Eenheid van God te geloven, maar dit is niet alleen een uiterlijke en formele verklaring. Want tegelijkertijd houden zij er overtuigingen op na die in strijd zijn met de Eenheid van God. Eenheid belijden en heidens geloof koesteren gaan niet samen. Het betekent afdwalen van de ware Islam.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} herstelde de ware Islamitische leer over God en Zijn Eenheid. God is Eén, de Enige Ene. Om te geloven dat ook maar één mens onsterfelijk is en om de mens scheppingskracht toe te schrijven, een vermogen waarop alleen God aanspraken kan doen gelden, om offeranden op graven te brengen en om goddelijke krachten aan mensen toe te schrijven, betekent dat men de Islamitische *Tawhid* in opspraak brengt. Jezus^{as} was menselijk en sterfelijk, en is nu dood evenals alle menselijke wezens, de profeten inbegrepen. Hij gaf geestelijk leven aan geestelijke doden en geen lichamelijk leven aan lichamelijk doden.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} bande heidens geloof uit, dat zich met de Islam vermengd had. Hij deed wat de Messias van de voorspellingen zou doen.

Het geloof in engelen

Het geloof in engelen was ook op verschillende manieren vervormd geraakt. Volgens sommigen konden engelen zondigen. In veel verslagen over Adam^{as} staan de engelen

voor God en opperen op een of andere manier bezwaren tegen Zijn scheppingsplan. En toch is de beschrijving van engelen in de Heilige Koran dat zij alleen gemaakt zijn om God te prijzen en Zijn Wijsheid, Macht en Heiligheid te roemen.

Men beweert dat twee engelen Haroet en Maroet, zich uitgaven als mensen, en verliefd werden op een slechte vrouw. Zij werden voor straf omgekeerd opgehangen dus met hun hoofd naar beneden.

Men zegt ook dat Iblies of Satan een leider van de engelen was. Dat de engelen een lichaam hadden en alleen maar in staat zijn tot grove lichamelijke activiteiten. En dat zij boodschappen aan God over brengen en dat de doodsengel Israël heen en weer rent om het leven weg te nemen.

Zulke primitieve begrippen vormen het ene uiterste van het onderwerp. Het andere uiterste is dat men het bestaan van engelen volkomen verwerpt. Volgens een ander uiterste kunnen engelen alleen maar namen van natuurlijke lichamelijke krachten zijn. Weer anderen filosoferen en zeggen dat het bestaan van engelen afbreuk doet aan de Macht van God. Velen verwerpen de stelling van de Heilige Koran en de Hadith over de engel Gabriël en de rol die hij speelde in het overbrengen van openbaringen, vooral het overbrengen van de openbaringen van de Heilige Koran.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} schreef en legde zijn standpunt over engelen uit aan de hand van de Heilige Koran:

Verjonging opnieuw geformuleerd

‘... waarover engelen zijn, hard en streng, die Allah niet ongehoorzaam zijn in hetgeen Hij hun beveelt, en volvoeren wat hun wordt geboden. (Koran 66:7)

Engelen, die een speciale soort geesten zijn, doen bepaalde dingen op bepaalde manieren, hun essentie is volmaakte onderwerping. Voor zulke schepselen is het onmogelijk om te zondigen; liefde te bedrijven met zondige vrouwen valt daar geheel buiten.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} leerde ons dat engelen geestelijke wezens zijn. Zij hoeven zich niet te verplaatsen om hun taken uit te oefenen. Satan was geen engel onder de engelen. Satan was en is nog steeds een kwade geest, ‘Hij behoorde tot de ongelovigen’. (Koran 2:35)

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} leerde dat engelen geen namen zijn van fantasie wezens of fysieke krachten en dat hun bestaan niets afdoet aan de Macht van God. Ogen hebben licht en kleur nodig die elkaar aanvullen, het ene doet geen afbreuk aan het andere.

Het schijnt dat God middelen en media gebruikt als onderdeel van Zijn plannen, in de veranderingen die Hij in de wereld teweeg wil brengen.

De Heilige Koran

Moslims werden beziggehouden door vreemde zaken betreffende de geopenbaarde boeken, en de gedachten over de Heilige Koran waren het vreemdste. Sommige

Moslams begonnen te denken dat het grootste gedeelte van het Heilige Boek op een of andere manier verloren was gegaan. Volgens anderen is de tegenwoordige Koran niet zonder menselijke toevoegingen. Anderen verwerpen deze gedachten en noemen deze gedachten *Kufr*, maar houden er zelf begrippen op na die nog gevaarlijker zijn: ze denken dat sommige gedeelten van het Heilige Boek andere gedeelten uitsluiten. Deze opheffingstheorie wordt toegepast op elk vers (of verzen) dat niet in overeenstemming gebracht kan worden met een ander vers of verzen. Verzen die niet met elkaar overeenstemmen lopen op tot een vrij groot aantal. De twijfel komt op of de Heilige Tekst wel betrouwbaar is. Als opgeheven verzen een deel van de Heilige Koran zijn, en wij weten niet welke verzen elkaar uitsluiten, dan is de gehele tekst niet meer zo betrouwbaar.

Men begon ook te denken dat *alle* openbaringen onderhevig waren aan inmenging van Satan; de Heilige Koran vormde hierop geen uitzondering. Deze theorie wordt uitgebreid met een fantasieverhaal dat door de commentatoren wordt aanvaard. Men beweert dat de Heilige Profeet^{sa} Sura 53 aan het reciteren was. Zodra hij klaar was met de verzen 20-21, 'Ziet, de Laat en de Ozza, En een ander, de derde, Manaas?', voegde Satan de woorden 'en de godinnen van de mooie lange nekken kunnen als voorspraak dienen' toe. Het aanwezige publiek nam aan dat de ingevoegde woorden deel vormden van de geopenbaarde tekst. De ongelovigen onder de toehoorders wierpen zich ter aarde samen met de gelovigen toen zij deze onverwachte lof van hun godin hoorden. De Heilige Profeet^{sa} realiseerde zich spoedig dat hij door Satan bedrogen was. Dit voorval dat door de

Verjonging opnieuw geformuleerd

commentatoren werd geaccepteerd is nu een onderdeel van het algemeen Moslim geloof. Men beweert zelfs dat de desbetreffende woorden door Satan omgevormd werden volgens de manier waarop de Heilige Profeet^{sa} sprak, zodat ze eenvoudig per vergissing konden worden aanvaard als deel van de recitatie.

Men zegt weliswaar dat de bijvoeging later door God is verwijderd en het kwaad ervan opgeheven (Koran 22:53). Maar hoe dom en treurig is deze theorie en zijn uitleg! De zuivere huidige tekst, die door vriend en vijand bewonderd wordt, schijnt niet langer meer zuiver te zijn.

De Moslims zijn ook verwikkeld in de vraag over het betrekkelijke gezag van de Heilige Koran en Hadith. Door een vreemde list worden zwakke en valse overleveringen boven de Heilige Koran verkozen. Het maakt op hen geen indruk of er in de Heilige Koran stellige bevestigingen of ontkenningen gevonden worden, zij blijven krampachtig vasthouden aan een twijfelachtige verklaring in de Hadith.

Sommigen denken zelfs dat de Heilige Koran van de Heilige Profeet^{sa} is. De ideeën zijn van God, de woorden waarin deze tot uitdrukking zijn gebracht zijn van de Heilige Profeet^{sa}.

Anderen zijn tegen de vertaling van het Heilige Koran.

Anderen denken weer dat de Heilige Koran goed is voor algemene principes en niet voor details van geloof en gedrag. Volgens deze groep Moslims was zij alleen van

kracht in de tijd van zijn openbaring en niet voor alle tijden.

Sommigen hechten geen belang aan de eeuwige volgorde van woorden en verzen in de Heilige Koran.

Sommigen klampen zich vast aan Joodse verhalen als zijnde onomstotelijk waar en geloven de meest fantastische verhalen over heiligen en profeten, zelfs als deze tegen de duidelijke leerstellingen van de Heilige Koran zijn en tegen elk gezond verstand indruisen.

Sommigen doen geen poging om de redelijke volgorde van onderwerpen te begrijpen, waarom het ene vers het andere opvolgt, het ene hoofdstuk na het andere komt enz. Zij nemen er genoeg mee om de Heilige Koran te accepteren als een soort onsamenhangend geschrift of rede, waarin het niet nodig is naar redelijke samenhang te zoeken. Een wijdverspreid idee onder de Moslims is dat God niet langer tot de mensen spreekt. Dat deed Hij in het verleden, maar nu niet meer. De totale uitwerking van deze verwarringen is een vervreemding en onverschilligheid; vervreemding van het Heilige Boek als zijnde geopenbaard en onverschilligheid voor wat het aan verplichtingen onderwijst.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} verwijderde deze verwarringen. Hij leerde ons dat de Heilige Koran Gods laatste boodschap was, een boodschap die bedoeld was om voort te duren. Het weglaten van welk deel dan ook was uitgesloten. De verordeningen erin golden vandaag en voor altijd. De leer ervan was logisch. Zij die er onsamenhangendheid in vonden en deze verwijderden

Verjonging opnieuw geformuleerd

door te verklaren dat sommige delen andere delen ophieven gaven alleen maar blijk van hun onvermogen het Heilige Boek te begrijpen! Het Heilige Boek is sinds de openbaring ervan niet veranderd, noch in betekenis, noch in woord. Want God heeft middelen verschaft voor de natuurlijke en bovennatuurlijke bescherming ervan, en dit is een onderdeel van zijn volmaaktheid. Niet alleen de Heilige Koran maar elk soort van openbaring is een bewijs tegen de inmenging van Satan. Het voorval betreffende Sura Annajm is zuiver bedenkssel.

Hadith

De belofte van goddelijke bescherming is op de meest wonderbaarlijke manier in vervulling gegaan. Het is een belediging voor de Heilige Koran om deze te vergelijken met de Hadith, en het staat gelijk met het te verwerpen van de openbaring. Wanneer een Hadith niet in overeenstemming is met de Heilige Koran of deze tegenspreekt, dan is de Hadith niet waar. De Hadith moet dan terzijde gezet worden. De Hadith is altijd ondergeschikt aan de Koran. De Hadith wordt pas van belang als het iets ondersteund of verder toelicht van wat er in de Heilige Koran staat beschreven.

Soenna

De Heilige Koran en de Hadith zijn niet de enige bronnen van Islamitische kennis. De Soenna is de derde bron. Dit is het dagelijkse leven van de Heilige Profets^{sa}, zijn voorbeeld zoals het door ononderbroken nabootsing van generatie op generatie is overgeleverd.

Soenna is betrouwbaarder dan de zogenaamde uitlatingen van de Heilige Profeet^{sa}. De Soenna is steviger gefundeerd. De Hadith moet echter op waarde geschat worden. Het is historisch materiaal dat niet zonder reden terzijde geschoven kan worden. Het is kostbaar materiaal als het precies overeenkomt met de betekenis van de Heilige Koran.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} leerde ook dat de Heilige Koran niet de woorden van de Heilige Profeet^{sa} waren maar, die van God. God zendt Zijn boodschap in Zijn eigen woorden. Zij die bekend zijn met de ervaring van openbaringen weten goed hoe de boodschappen van God in Zijn eigen taal komen.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} citeerde zijn eigen ervaring en getuigenis. Het is niets om verwonderd over te zijn. Openbaring kan in woorden overkomen. De Heilige Koran is een gesproken openbaring.

Tegenover het traditionele verbod om de Arabische Koran te vertalen, nam Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} het standpunt in dat vertalingen noodzakelijk zijn.

Als vertalingen niet toegestaan zouden zijn. Dan zou Gods Woord degenen die het Arabisch niet spreken, niet kunnen bereiken. Vertalingen moeten ook de Arabische tekst bevatten en wel zo dat de Arabische tekst zich naast de vertaling bevindt. Het is wel nodig om een minimale kennis van het Arabisch te hebben, zodat de lezers van het Heilige Boek de invloed kunnen ervaren van het Arabisch dat door God gebruikt werd.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} deelde niet de mening dat de Heilige Koran slechts als een brede leidraad voor

ideeën gehouden werd. Dit was de mening van vrijzinnige verdedigers van het geloof. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} was van mening dat alles in de Heilige Koran serieus genomen moet worden; zowel algemene verordeningen, als details in voorschriften en betekenissen die zich onder de oppervlakte vinden. De Heilige Koran is bondig in stijl, maar zelfs kleine wendingen hebben hun betekenis. Men wordt zich hiervan bewust als men de Heilige Koran met een schone geest benadert. Eenzelfde tekst kan een verscheidenheid van betekenissen opleveren om te beantwoorden aan een verscheidenheid van omstandigheden. Dit is het wonder.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} was ook zeer nauwkeurig over de volgorde van de woorden en de verzen van de heilige Koran. De volgorde vormt een onderdeel van de tekst en draagt bij tot de betekenis. Alleen onwetendheid leidde de mensen ertoe om te denken dat volgorde van de woorden en de verzen niet belangrijk zijn.

Hij zei dat het ontbekeritiseerde gebruik van Israëlitisch materiaal om de verhalen van de profeten verder toe te lichten gevaarlijk is. Het belang van de Heilige Koran in deze verhalen was bedoeld als waarschuwing of als voorbode van de toekomst. Ze voorspelden gebeurtenissen in het leven van de Heilige Profet^{sa} of daaropvolgende Islamitische geschiedenis.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} leerde ons ook dat de rangschikking van verzen en hoofdstukken belangrijk is. Elk hoofdstuk heeft zijn thema en dit ontwikkelt zich als we van vers naar vers gaan. De onderwerpen van verschillende hoofdstukken vormen nog grotere thema's.

Er is een logisch verband tussen verzen, hoofdstukken, groepen van hoofdstukken enz.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} verwierp, en wel herhaaldelijk het idee dat zich zo diep in de gedachten van de Moslims had geworteld, dat God nu niet meer tot de mens spreekt. Goddelijke eigenschappen verslappen niet. De eigenschap van *Takallum* (spraak) is niet verlopen. Deze blijft functioneren volgens de behoefte.

Als God vandaag openbaringen zou zenden. Dan zijn sommige mensen bang dat zulke openbaringen de volmaakte openbaring van de Heilige Koran ter zijde zou schuiven. Men vergeet dat alleen nieuwe verordeningen of leerstellingen dit volmaakte Boek kunnen vervangen. God zendt niet alleen nieuwe wetten en verordeningen. Hij bericht ook over Zijn bestaan, Zijn instemming, Zijn goede wil, enz. Wanneer mensen ernaar streven Gods weg te bewandelen. En zei hopen zich met Hem in verbinding te stellen, dan is het normaal dat God met Zijn eigen Stem naar gelieven antwoord.

Kortom Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} herbouwde een godsdienst die in verval was geraakt. Moslims en niet-Moslims begonnen allen het schitterende licht van de Heilige Koran te zien. Zij konden hun ogen niet openen vanwege het verblindende licht.

Het geloof in Profeten

Over het geloof in Profeten – een grondbeginsel in de Islam – waren er vreemde zaken in de Moslim boeken en het Moslim geloof geslopen. Men twijfelt zelfs om zulke

Verjonging opnieuw geformuleerd

zaken aan gewone mensen toe te schrijven, laat staan aan Profeten. Vanaf Noeh^{as} is iedere profeet van een of andere misdaad beschuldigd. Men zegt dat Noeh^{as}, nadat hem dit verboden was toch voor zijn zoon gebeden heeft. Abraham^{sa} zou bij drie gelegenheden gelogen hebben. Jacob^{as} zou zijn vader die op sterven lag hebben bedrogen; om zijn zegeningen te verkrijgen zou hij zich uitgegeven hebben voor zijn oudste broer. Men zegt dat Jozef^{as} in gedachten overspel zou hebben gepleegd met de vrouw van zijn Egyptische heerser. Mozes^{as} zou een onschuldige vermoord hebben en er met zijn bezittingen vandoor zijn gegaan. David^{as} moet een man vermoord hebben om zijn vrouw te veroveren, en God zou hem hiervoor berispt hebben. Salomon^{as} zou verliefd zijn geworden op een heidense vrouw, hierdoor zou hij door de duivel bezeten zijn. Hij zou ook zijn plicht tegenover God vergeten hebben zoals; de tijd van zijn gebeden.

De ergste fouten werden en worden toegeschreven aan de Heilige Profeet Mohammad^{sa}. Men zegt dat hij Ali als opvolger wenste, maar dat hij dit niet zei uit angst voor de mensen. Dat hij verliefd werd op zijn nicht Zainab en dat God hem toestond haar te trouwen na haar scheiding van Zaid. Men zegt ook dat hij heimelijk omgang had met een slavinnetje van een van zijn vrouwen. Deze ideeën zijn in het Moslim geloof geslopen omdat ze in de commentaren en geschiedenis zijn opgenomen en door Moslims vereerd worden. Ze worden door niet-islamitische schrijvers gebruikt als teksten tegen de Islam.

Moderne Moslims moedigen nog een ander even gevaarlijke manier van denken aan. Volgens hen zijn instellingen als het Hiernamaals, de Dag des Oordeels,

Hel en Hemel middelen om onwetende volgelingen op het rechte pad te houden. Het zijn geen ideeën die serieus genomen moeten worden. Geheimzinnige zaken kunnen onderwezen worden zodat de mensen de beperkingen van de beschaving zullen aanvaarden. Openbaring als contact met God is geen feit. Het wordt voorgewend omdat er geen andere manier is om indruk op de mensen te maken. Profeten kunnen gerespecteerd worden om hun goede bedoelingen.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} leerde ons dat dit geen Islamitische leer was. Profeten worden verheven om te onderwijzen en te leiden, en zij doen dit zowel door voorschrift als door voorbeeld. Adam^{as} zondigde niet. Abraham^{sa} loog nooit. Jozef^{as} nam zich nooit voor kwaad te doen. Mozes^{as} vermoordde niemand. David^{as} verleidde nooit iemand anders dan zijn eigen vrouw. Salomon^{as} vergat zijn plicht niet om te bidden, niet door een heidense vrouw of door wie dan ook.

De Heilige Profeet^{sa} zondigde dan ook niet; hij was zuiver en zonder zonden, een volmaakt voorbeeld in alle zaken, groot of klein. De verhalen die men aan hem toeschrijft zijn verzonnen door hypocrieten. De schijnbare ware gedachte blijkt duidelijk uit het feit dat ze niet overeenkomt met zijn bewezen zuivere gedachtegang en daden in allerlei omstandigheden. De aantijgingen zijn overblijfselen van bedenkfels van hypocrieten die onder de lichtgelovige gelovigen woonden en met hen omgingen. Zij werden gangbaar onder de Christelijke invloed. In de Christelijke geschriften en uiteenzettingen was het doel om fouten van de profeten op te sommen. Het werd nodig voor hen om dit te doen om daarmee de

goddelijkheid van Jezus^{as} te bewijzen. Jezus^{as} moest zonder zonden zijn en andere profeten moesten tot op zekere hoogte zonder zonde zijn, indien Jezus^{as} goddelijk moest blijken te zijn, of de menswording van God zou belichamen. Daarom worden de fouten die in verhalen van Moslimboeken worden gevonden en die de ronde doen onder de Moslims aan alle profeten toegeschreven, de Heilige Profeet^{sa} inbegrepen. Maar er worden geen fouten toegeschreven aan Jezus^{as} en zijn moeder Maria. Beiden worden voorgesteld als toonbeelden van zuiverheid.

Hoe dit kwaadaardige gebruik de Moslimgeschriften is binnengeslopen is een andere zaak. Misschien door het dagelijkse contact met de Christenen, misschien door moedwillige bedenking door geheime vijanden, de hypocrieten. In het begin werden deze verhalen als verzinself verteld; later verdween het onderscheid tussen waar en onwaar.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} scheidde het kaf van het koren. De zuiverheid van alle profeten, vooral het vlekkeloze karakter van de Heilige Profeet^{sa} is nu het geliefde thema van de uiteenzettingen van de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at. Het grondbeginsel is ontleend aan teksten van de Heilige Koran. Verwaarlozing of verkeerde interpretatie hiervan hebben in het verleden geleid tot de ongelukkige verspreiding van verhalen tegen de profeten.

Het geloof in het Hiernamaals was bijna verdwenen. Het algemene begrip van de Moslims over het Paradijs was verworden tot een plaats van lichamelijke geneugten,

ongebreidelde zinnelijkheid van wijn vrouwen tot gezang. Hoe verschilt dit met het Islamitisch begrip over het ware einde van het menselijke leven.

‘En ik heb de djinn en de mens slechts tot Mijn aanbedding geschapen.’ (Koran 51:57).

God aanbidden betekent God gehoorzamen, God gehoorzamen, betekent God navolgen, God navolgen is proberen om op menselijk niveau de hoedanigheden van God te verwerven. Het einde van dit leven is zich te verheffen tot het goddelijke leven. Het is dan ook ondenkbaar dat men hier in een leven van ongeveer 70 jaar goddelijk leven te leiden, terwijl men in het leven hierna zich zou werpen op het najagen van lichamelijke verrukkingen. Het Paradijs kan geen plaats van lichamelijke genietingen zijn, maar meer een plaats waar een goddelijk bestaan van onbegrensde dimensies. Op een soortgelijke manier is de Hel ook een permanente verblijfplaats van de zondaren. Zij die tot een leven in de Hel zijn veroordeeld zijn niet tot een eeuwigdurend leven daar veroordeeld. Dit gebeurt zelfs in deze wereld niet. Zelfs levenslange straffen komen tot een eind.

Door argumenten en door zijn eigen uitzonderlijk geloof schiep Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} in zijn volgelingen geloof in de zekerheid en schoonheid van het leven hierna. De vreugden van het Paradijs zijn als de vreugden die wij krijgen uit het verrichten van goede daden. De menselijke persoonlijkheid heeft een lichamelijke en een geestelijke zijde. Deze tweezijdigheid is inherent aan het menselijke sperma. Zelfs het sperma heeft zowel een lichaam als een geest. Een volwassen persoonlijkheid

Verjonging opnieuw geformuleerd

heeft een geest die veel meer ontwikkeld is dan die van het sperma. De geest van het leven hierna is op zijn beurt weer veel meer ontwikkeld dan de geest van dit leven. Het begrip van het leven hierna kan dus steeds duidelijker worden.

De straf in de Hel is niet een eindeloze straf. Het is een straf die vroeger of later moet eindigen. Het kan langer duren, maar niet voor eeuwig. Een eeuwigdurende Hel is onverenigbaar met Gods Barmhartigheid:

‘Ik zal Mijn straf opleggen aan wie ik wil, maar Mijn barmhartigheid omvat alle dingen. (Koran 7:157). Zelfs Hel is onderhevig aan Zijn Barmhartigheid.

‘En er zal een tijd komen dat niemand meer in de Hel zal achterblijven (Kanzul-Ammal).

‘De beloningen van de Hemel zijn oneindig (Koran 95:7).

Liefde voor de uitersten

Behalve de verdraaiingen in het geloof – in grondbeginselen van het geloof – hebben zich ongezone en ongewenste veranderingen voltrokken in het dagelijkse leven van de Moslims. Zij zijn van uitersten gaan houden. Sommigen denken dat het voldoende is om de Kalima uit te spreken. Na de Kalima is ieder vrij te doen wat hij wil. De Heilige Profeet^{sa} was hun bemiddelaar. Als er geen zondaren waren, voor wie moest de Heilige Profeet^{sa} dan bemiddelen?

Anderen dachten dat godsdienstige voorschriften slechts een middel waren. Als men aan wal was wat voor nut had de boot dan?

Nog weer anderen menen dat godsdienstige verplichtingen ingesteld werden als uiterlijke vormen van innerlijke situaties. De uiterlijke vormen die nodig waren ten tijde van de Heilige Profeet^{sa} zijn tegenwoordig niet meer nodig. Rituele wassingen, dagelijkse gebeden, hun voorgeschreven teraardewerping, jaarlijkse feesten, zijn allemaal niet langer nodig. We moeten alleen zorgen voor onze innerlijke condities, en dat moet genoeg zijn.

Sommigen gingen tot andere uitersten. Volgens hen was voor redding het absoluut nodig voor de Moslims om de Heilige Profeet^{sa} na te volgen tot in de kleinste details. Niet alleen in dat wat hij deed, maar ook op de manier waarop hij het deed was van universeel blijvend belang. De kleren die hij droeg, en de manier waarop hij zijn haar had. Dat zijn de kleding en haarstijl die alle Moslims moeten aannemen.

Sommigen begonnen te denken dat er geen officiële godsdienstige plichten waren. Alleen dat wat in de Heilige Koran staat is in brede trekken noodzakelijk. De details over het voorbeeld van de Heilige Profeet^{sa} zijn niet van belang.

En weer anderen dachten dat de geleerden, die zich door traditie hadden onderscheiden, het laatste woord over godsdienstige plichten hadden gesproken.

Verjonging opnieuw geformuleerd

In minder belangrijke zaken

Dit was de situatie wat betreft de belangrijkste zaken, de grotere godsdienstige overtuigingen en verplichtingen. In minder belangrijke zaken hadden Moslims zowel volkomen on-Islamitische als Islamitische gebruiken aangenomen. Het leren van vreemde talen, bijvoorbeeld Engels was *Kufr*. Evenals het beoefenen van Westerse wetenschappen.

Het nemen en geven van rente op leningen werd door de meesten licht opgevat. En toch staat het nemen van rente gelijk aan oorlog tegen God volgens de Heilige Koran (Koran 2:280).

In verschillen over vele kleine zaken tussen de sekten onderling waren zij onverzoenlijk geworden. Het was belangrijk geworden bijvoorbeeld, of de gemeenschap die in het gebed achter de Imam stond: '*Amien*' hardop kon zeggen. (*Amien* wordt na de recitatie van Fatiha gezegd). Moesten zij hun wijsvinger opheffen terwijl ze zeiden: 'Ik getuig ...enz.' of konden zij het niet doen? Kortom Moslims waren in het dagelijkse leven het slachtoffer geworden van uitersten.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} hervormde het dagelijkse leven. Hij onderwees dat onverschilligheid ten opzichte van godsdienstige plichten verderfelijk was. Men kon niet moedwillig zondigen en toch de bemiddeling van de Heilige Profeet^{sa} verwachten op de Dag des Oordeels. Bemiddeling was bestemd voor hen die hun uiterste best deden om zonde te vermijden.

Abudiyat – innerlijke onderwerping – was het einde van het menselijke leven en *Shariyah* – uiterlijke onderwerping – was het middel tot dit doel. *Abudiyat* was een oneindig proces. Om in gelijke tred met *Abudiyat* te blijven moest de uiterlijke onderwerping ook oneindig voortgaan. De Heilige Profeet^{sa} zelf gebruikte het gebed dat in de Heilige Koran wordt geleerd. 'Heer vermeerder mijn kennis'. Nadat we kennis verkregen hebben kunnen we voor meer en meer kennis bidden.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} onderwees ook dat de menselijke daden van tweeërlei aard zijn:

1. daden van aanbidding of universele daden.
2. daden met lokale betekenis die voortkomen uit de plaats waar iemand woont en de gemeenschap waar hij deel van uitmaakt.

Wat betreft de eerste soort moesten de Moslims de Heilige Profeet^{sa} navolgen. Wat betreft de tweede soort van daden was het verkeerd om te verwachten dat Moslims hem zouden navolgen, of dat men de Moslims hiertoe zou dwingen. Want in deze zaken waren zelfs de metgezellen vrij te doen en te laten wat zij wilden. Zij namen gewoonten aan die van elkaar verschilden en bekritiseerden elkaar hier niet over.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} corrigeerde ook de verkeerde gedachtegang dat de Heilige Profeet^{sa} iemand was zoals wij en dat hij daarom geen aanspraken kon maken op onze gehoorzaamheid. Hij zei dat profeten speciaal begrip hebben voor de betekenis en de aard van goddelijke mededelingen en dat zij daarom gehoorzaamd moeten worden als zij deze mededelingen interpreteren.

Als wij hen niet gehoorzamen dan doen wij ons geloof te niet.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zette ook de misvatting recht dat wij onze geestelijke leermeesters konden kiezen en hen daarna blindelings konden volgen. Dit kan goed zijn voor hen die hun eigen oordeel niet kunnen vormen. Zulke mensen kunnen leermeesters hebben die zij zijn gaan respecteren. Maar degenen onder ons die kennis van zaken en een eigen oordeel hebben zijn dit niet verplicht. Zij begaan geen zonde als zij dit niet doen. In plaats hiervan zijn zij verplicht om volgens hen eigen kennis van de Heilige Koran en de Hadith te handelen.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} corrigeerde ook de fout om het gebied van de godsdienst onnodig uit te breiden. Alle talen zijn door God gemaakt. We kunnen elke taal leren die we nuttig achten. Op soortgelijke wijze zijn verschillende takken van wetenschap verwant aan onze lichamelijke, morele, intellectuele, sociale, politieke of geestelijke behoeften. De bestudering van wetenschappen die op een of andere manier de belangen van het geloof dienen, brengen ons ook geestelijk voordeel.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} herinnerde de Moslims er ook aan dat de Islamitische leerstellingen aangaande rente gebaseerd zijn op diepgaande wijsheid. Wij moeten niet proberen om deze leerstelling te ruilen voor armzalig werelds voordeel.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} leerde ons dat de godsdienstige verplichtingen van tweeërlei aard zijn, belangrijke en onbelangrijke, fundamentele

verplichtingen en details van grondbeginselen. De voornaamste verplichtingen zijn vastgelegd in de Heilige Koran. Het is onmogelijk het hier niet mee eens te zijn. Onder minder belangrijke verplichtingen zijn er enkele waarvan de Heilige Profeet^{sa} ons bevolen heeft ze uit te voeren, maar dan op een bepaalde manier. Zulke plichten moeten we uitvoeren op de manier die de Heilige profeet^{sa} ons geleerd heeft. Onbelangrijke verplichtingen waarvan wij weten dat zij door de Heilige Profeet^{sa} nagekomen werden en die door generaties van Moslims op verschillende manieren uitgevoerd werden, kunnen ook door ons op verschillende manieren nagekomen worden. De verschillende manieren zijn allemaal juist, als deel van de Soenna of als gewoonte van de Heilige Profeet^{sa}. In deze zaken heeft de Heilige Profeet^{sa} vrijheid van keuze gelaten. Hijzelf handelde bij verschillende gelegenheden op verschillende manieren zodat zonder twijfel sommige plichten voor verschillende personen en omstandigheden anders uitgevoerd kunnen worden. Dit heeft betrekking op zaken zoals het opheffen van de handen voor de *Takbier*. Bij sommige gelegenheden hief de Heilige Profeet^{sa} zijn handen op en bij andere gelegenheden niet. Zo kan ook *Amien* al niet te hardop door de Djamaa'at gezegd worden. De Heilige Profeet^{sa} deed het op beide manieren. Het vouwen van de armen gedurende het gebed kan op verschillende manieren gedaan worden. Wij kunnen ze ter hoogte van ons middel vouwen of hoger, al naar gelang wij dat wensen. Wij worden hierin vrij gelaten en kunnen onze eigen manier kiezen zonder anderen te bekritisieren die het op deze manier wensen te doen.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} heeft ons deze verschillen uiteengezet en deze bijgelegd. Hij heeft op deze manier een einde gemaakt aan de vaak gevaarlijke ruzies over deze punten. De Moslims konden, dank zij hem, weer de vrije lucht inademen van de eerste dagen van de Islam. Door hem werden verdraaiingen, onenigheden en verschillen die in het Islamitisch geloof binnen geslopen waren, bijgelegd. De Islam trad weer naar voren in zijn oorspronkelijke zuiverheid, aantrekkelijk en doeltreffend in aantrekkingskracht als voorheen.

Een boek bezittend als de Heilige Koran – dat door de eeuwen heen op wonderbaarlijke wijze intact is gebleven – konden wij niet meer veranderen dan dat wij veranderd zijn. Als Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} voor ons het oorspronkelijke geloof en het aanzien van de Islam hersteld heeft en als dat het geen is waarvoor hij geroepen was, dan is zonder twijfel Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} de Beloofde Messias.

Argument 6: Goddelijke hulp

Het argument van goddelijke hulp – zoals onze andere argumenten – is samengesteld uit vele argumenten. Want goddelijke hulp is van velerlei soort en iedere soort heeft veel voorbeelden en elk voorbeeld vormt een argument.

Hoe wordt goddelijke hulp een argument voor de waarachtigheid van een 'boodschapper'? Een boodschapper is iemand die door God gezonden wordt. Als hij bij het verspreiden van zijn boodschap geen hulp van God ontvangt, dan kan hij niet van God komen. Als hij echter wel hulp van God ontvangt, en hulp in zichtbare hulp wat op zich een bewijs is van Gods liefde en zorg voor 'de Boodschapper', dan is het bewezen dat 'de Boodschapper' ook werkelijk een boodschapper is. In de Heilige Koran staat:

'Allah heeft verordend: 'Voorwaar Ik en Mijn boodschappers zullen zegevieren'. Voorzeker Allah is Sterk, Almachtig.' (Koran 58:22)

De verordening is dat God en Gods boodschappers zullen zegevieren over anderen, zodat dit als bewijs zal zijn voor deze boodschappers en de Macht en Heerschappij van God.

'Voorwaar, Wij helpen Onze boodschappers en de gelovigen in het leven op deze wereld en op de Dag waarop de getuigen zullen opstaan.' (Koran 40:52).

Goddelijke hulp

‘Allah geeft macht aan Zijn boodschappers over wie Hij wil.’ (Koran 59:7).

Huichelaars kunnen echter niet slagen: huichelaars worden gestraft.

‘...En daarna de levensader hebben afgesneden...’.
(Koran 69:45/47).

Vernedering of vroegtijdige dood. Huichelaars kunnen niet slagen en ook niet zij die leugens over goddelijke boodschappers uitkramen (Koran 6:22). Beiden zijn onrechtvaardig en wreed. Beiden verspreiden losbandigheid in de wereld.

Kortom Gods wet bestaat uit twee delen:

1. God moet de waarachtige boodschappers helpen en
2. Hij moet de huichelaars straffen.

Mogelijke oorzaken van succes

De wereldwijze ongelovige probeert het succes van de boodschapper toe te schrijven aan natuurlijke voorwaarden en omstandigheden die de oorzaak waren van hun succes. Welke omstandigheden konden Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} geholpen hebben?

Hij behoorde tot wat men een gerespecteerde familie noemt, een familie die enige invloed had. Dat geldt, trouwens voor alle waarachtige boodschappers. Dit kan aangevoerd worden als bewijs van algemene goddelijke genade. Dit maakt het voor de mensen gemakkelijk en aangename mensen van God aan te nemen en hun liefde

en rouw te schenken. Het is inderdaad waar dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} tot een dergelijk familie behoorde. Maar toen Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} ten tonele verscheen had zijn familie zijn invloed al verloren en was niet meer belangrijk. De Sikhs hadden hun politieke invloed van hen afgenomen en zij hadden hun bezittingen aan de Engelsen, de nieuwe heersers over de Punjab, moeten overhandigen.

Kon Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zich verheugen op de status van wijsgeer of geleerde? Nauwelijks. Want Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} had zijn scholing gekregen van privé onderwijzers uit de omgeving waar hij woonde. Hij kon zeker niet gerekend worden tot de dokters of Ulema van de Islam. Op dit terrein had hij dus ook geen voorsprong.

Behoorde hij tot de familie van Pirs of heiligen zodat aanzien en leiderschap van vader op zoon kon overgaan? Neen.

Had hij een hoge functie in de regering of de nieuwe politieke hiërarchie? Neen.

Hij was een man met een teruggetrokken natuur en hij woonde liever alleen, terwijl zijn bezoekers meestal bestonden uit wezen en behoeftige, waarmee hij zijn maaltijden deelde. Sommigen van hen waren in godsdienst geïnteresseerd, maar dat was dan ook alles. Daarom, geen voorsprong in bekendheid en populariteit.

Wat betreft de algemene situatie, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} maakte er aanspraak op de Messias van de

Goddelijke hulp

Islamitische voorspellingen te zijn. Zijn eerste confrontatie was met de Ulema, van wie iedereen weet dat ze het niet met hem eens zouden zijn. Immers, als zijn aanspraken succes zouden hebben, dan zou de macht van de Ulema en de greep op de bevolking teniet gaan en overgenomen worden door iemand anders. Tot op de dag van vandaag zijn zij tegen hem in verzet.

De oligarchieën van heiligen, de *Gaddi-nashins* verzetten zich ook tegen hem, want de verspreiding van zijn invloed betekende voor hen ook dat hun invloed zou afnemen.

De rijken verzetten zich tegen hem of hielden zich op een afstand. Want, hij ging Islamitische deugden onderwijzen zoals: eenvoud, gelijkheid, liefdadigheid, en hij zou erop aandringen dat de vijf dagelijkse gebeden gehouden moeten worden, en dat men moet vasten, en *zakaat* moet betalen en op *Pelgrimstocht* (Hadji) moet gaan.

De volgelingen van andere godsdiensten, zoals de Hindoes, Sikhs en Christenen verzetten zich ook tegen hem. Want het succes van de boodschap van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} betekende ook succes voor de Islam die hun aller- vijand was.

De overheid, die altijd bang was voor de Messias en Mahdi, zou hem ook tegenstand bieden. Het verschijnen van heiligen wordt in hun gedachten geassocieerd met rebellie, opstand of ordeverstoring van de een of ander soort. Het is waar dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} had verklaard dat loyaliteit zijn politieke overtuiging zou zijn, maar dit kon een voorwendsel zijn.

Het gewone volk was ook tegen hem gekant. Zij konden niet anders, want zij werden beïnvloed door hun natuurlijke leiders. Zij konden niets anders doen dan elke verandering in de gevestigde geloofsovertuiging weerstaan en hun woede werd gemakkelijk opgewekt.

In het geval van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zien we dus dat de omstandigheden in de situatie waarin hij verkeerde *tegen* hem waren gericht en niet in zijn *voordeel* waren. De *Ulema* gingen ertoe over om *Fatwa's* van ketterij af te kondigen. De *Soefies* dachten dat hun aanspraken bedreigd werden. De rijken vonden hem een lastpost en gebruikten hun geld en invloed tegen hem. Het gewone volk dat tot openlijke vijandigheden, boycot, protesten en relletjes werd aangezet onderschreef en accentueerde de vijandigheid van zijn leiders. Christelijke en Hindoe leiders en vooraanstaanden uit beide godsdiensten deden ook allen mee tegen hem.

Geen natuurlijke voordelen

Hoe stond het met de heersende sociale tendensen of dergelijke veranderingen?

Als Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} gekomen was om enkele sociale tendensen of veranderingen te propageren, die in meer of mindere mate welkom waren in die dagen, dan had zijn succes niet aan God toegeschreven hoeven te worden. Dergelijke tendensen zouden welkom kunnen zijn bij mensen in het algemeen. Of ze zouden welkom zijn bij de elite. De massa van de bevolking vond dat hij een nieuwlichter, een afgescheidene en een ongelovige op

Goddelijke hulp

traditionele wijze was. Dat vindt men nu nog steeds. De elite en de wereldwijzen hielden hem voor iemand die vasthield aan tradities en die geen vooruitgang wenste. Toen hij de mensen begon te onderwijzen dat Jezus^{as} niet levend in de hemel was, of tegen de populaire fantasieën betreffende hemel en hel, en tegen de letterlijke opvattingen, en formalistische interpretaties van godsdienstige verordeningen en parabels inging beledigde hij het gewone volk. Toen hij echter aandrong op het naleven van fundamentele Islamitische principes, zoals het houden van de dagelijkse gebeden, het vasten en het in acht nemen van de welbekende onthoudingen, beledigde hij de intellectuelen. Hij kon met geen enkele stroom mee zwemmen, hij kon geen richtlijn volgen die populair was.

Er bestonden dus geen natuurlijke voordelen die het succes van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} verzekerden, geen persoonlijke invloed noch die van zijn familie, geen steun van de bevolking die voortspruiten uit het samengaan van populaire doelstellingen, geen enkele tendentie die hem in zijn tijd terzijde stond. Als hij dan toch, ondanks dit alles, er in slaagt om een Djamaa'at te stichten die op zijn aanspraken gebaseerd is, dan moet het succes daarvan toegeschreven worden aan goddelijke hulp en genade.

God spaart degenen niet die ten onrechte beweren openbaringen te hebben ontvangen en die dan aan Hem toeschrijven. Als een (valse) profeet zo lang kan leven als Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} en er ook nog wel bij vaart, zoals hij (Hazrat Mirza Ghulam Ahmad) deed nadat hij zijn openbaring had gepubliceerd. Dan is het

criterium zoals het in hoofdstuk (69:45-47) van de Heilige Koran is vastgelegd 'Dan zouden Wij hem zeker bij de rechterhand hebben gegrepen. En daarna zijn levensader hebben afgesneden' geen criterium. Een criterium dat in de Heilige Koran is vastgelegd kan niet onwaar zijn, wat dus betekent dat dit ook van toepassing is op Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}. Als het mogelijk is voor Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn openbaringen te publiceren als zijnde openbaringen die hij van God ontvangen heeft en als hij dan lang daarna nog steeds in leven is en speciale hulp van God ontvangt, dan is hij een waarachtige boodschapper van God.

Toen Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn aanspraken deed gelden was hij alleen. Zijn aanspraken riepen complete vijandigheid op. De Mulla, de Pir, de Gaddinashin, de Pandit, de Priester, zij waren allen tegen hem. De armen en de rijken weerstonden hem, de regering behandelde hem met grote achterdocht. Zij probeerden met vereende krachten te voorkomen dat ook maar iemand enige aandacht aan hem zou schenken. En toch begonnen de mensen zich met twee en drie tegelijk bij hem aan te sluiten. Zij kwamen van allerlei rangen en standen, zowel uit Moslim kringen als niet-Moslim kringen, zowel rijken als armen, zowel ulema als soefies, uit binnen- en buitenland. Zijn volgelingen vermeerderden zich in aantal en beliep op het laatst een getal van 6 cijfers. In Afghanistan waren zijn volgelingen in iedere provincie te vinden, ondanks de steniging van een enkeling door de Afgaanse vorsten, opgehitst door de plaatselijke Mullahs. Tegenwoordig kan men over de gehele wereld leden van de Ahmadiyya Djamaa'at vinden, in elk land van Zuid Oost Azië en het Midden-

Goddelijke hulp

Oosten, in Afrikaanse landen, Europa en Amerika. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} woonde in India, dat toen een kolonie van de Engelse Kroon was. Toch kwamen zijn volgelingen uit de vrije wereld en van godsdienstige groeperingen die bevooroordeeld waren tegen de Islam. Het succes van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} was wonderbaarlijk, langzaam maar gestaag en het neemt steeds toe. Dit soort succes, op zulke grote schaal, kan niet plaatsvinden zonder goddelijke hulp.

De vijandigheden groeiden met het succes. Er waren moordaanslagen, pogingen om hem lastig te vallen en te vervolgen. Men sleepte hem, onder allerlei beschuldigingen, voor het gerecht. Op een dag werd hij beschuldigd van moord dat verzonnen was door de Christenen. Dit alles mislukte en dankzij goddelijke hulp was hij voorspoedig. Thans hebben zijn volgelingen, die door zijn 4^e opvolger, Hazrat Mirza Tahir Ahmad, worden geleid – deze worden volgens het voorbeeld van de eerste Khaliefa's van de Islam gekozen; zij hebben periodieken in allerlei talen uitgegeven, in verschillende landen boeken en pamfletten gedrukt in verschillende talen, vertalingen van de Heilige Koran in meer en meer talen uitgegeven en in steeds meer centra moskeeën gebouwd. En bovenal, het werk van de Gemeenschap wordt geheel door vrijwilligers verricht.

Het is interessant dat duizenden die in het begin, later en nu tot zijn Gemeenschap toetreden dit doen als resultaat van geestelijke ervaring van henzelf. Zij treden toe omdat zij een visioen of een openbaring hebben gehad. De Gemeenschap kent vele wonderbaarlijke bekeringsen.

Vijf hoofdzaken

Toch zouden er nog twijfels kunnen rijzen. Komt succes niet vaak als het minste verwacht wordt; succes bij een grote overmacht enz.? Nadis Shah was een herder, maar hij werd beroemd en een belangrijke persoon. Napoleon was een arme ziekelijke persoon, maar toch werd hij een wereldveroveraar. Kan men zeggen dat God hen deze speciale rol toebedacht heeft? Kan succes toegeschreven worden aan goddelijke hulp en genade? Dit zijn allemaal vragen die hierop van toepassing zijn. Hoe kan men onderscheid maken tussen een persoon van wie zijn succes kan worden toegeschreven aan de natuurlijke oorzaken en van iemand van wie zijn welslagen toe te schrijven zijn aan speciale goddelijke hulp en genade? Het antwoord is gevat in de aard van het succes van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}. Hazrat :

- Maakte er al vroeg aanspraak op dat hij door God gekozen was en dat hij de beloofde Messias is van de voorspellingen. Als dit alleen maar valse voorwendsels waren dan zou hij volgens Gods wetten die vervat zijn in de passages van de Heilige Koran (69:45-47) vernederd zijn geworden en vroeg zijn gestorven;
- Er waren geen natuurlijke voordelen die tot succes konden leiden;
- Hij moest in plaats daarvan het hoofd bieden aan complete vijandigheden;
- Hij onderwees ondanks alles aan de mensen en haalde hen over dingen te geloven die tegen de stromingen van de tijd in gingen;
- Hij had toch succes.

Goddelijke hulp

De vijf hoofdzaken samen genomen kunnen niet in een onwaarachtige profeet gevonden worden. Nadir Shah, noch Napoleon maakten hier aanspraken op en zij deden geen voorspellingen over goddelijke hulp.

Men kan twijfels koesteren betreffende Bahauallah, de stichter van het Bahai geloof. Moslims moeten op zijn minst deze twijfels terzijde leggen, want de criteria van waarheid waarover wij spreken zijn in de Heilige Koran vervat. Tegelijkertijd moet het eenvoudig voor hen zijn in te zien dat Bahauallah niet beweerde een boodschapper van God te zijn, in de betekenis zoals deze voorkomt in de Heilige Koran, een mens die berichten van God ontvangt. Bahauallah beweerde een incarnatie van God te zijn. Hij had geen behoefte aan berichten van waar dan ook. Volgens zijn beweringen waren zijn eigen berichten goddelijk, zijn woord was Gods woord, zijn gedachten de gedachten van God. Zulke mensen vallen niet onder de strafmaat die vastgelegd is in de Heilige Koran (69:45-47).

Argument 7: Het lot van zijn vijanden

Een ander argument (samengesteld uit verschillende argumenten), komt voort uit het lot dat diegenen trof die de weg van vijandigheid gekozen hadden. Door gedachte en daad roepen deze mensen schande en nederlaag, ongemak of vroegtijdige dood over zich uit.

Vijanden van Gods heiligen, Zijn boodschappers, moeten lijden. Hoe zou anders Gods oordeel bekend worden? Wij lezen in de Heilige Koran:

‘En wie is onrechtvaardiger dan hij, die een leugen tegen Allah uitdenkt of Zijn tekenen verloochent? Voorzeker, de onrechtvaardigen zullen niet slagen.’
(Koran 6:22)

‘En voorzeker de boodschappers voor u werden ook bespot, zo trof diegenen die bespotten, de straf voor hetgeen zij bespotten. Zeg: ‘Gaaf op de aarde rond en ziet, wat het einde was der loochenaars’. (Koran 6:11-12)

Zij die leugens uitroepen tegen profeten, die hen bespotten of tegen hen samenspannen, zullen vernietigd worden om een les te zijn voor anderen. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} had wat dit betreft een speciale verzekering van God. Een openbaring aan hem zegt:

‘Ik zal hem vernederen die u probeert te vernederen’.

Maulvi Muhammad Husain

Wij hebben Maulvi Muhammad Husain van Batala, de leider van de Ahl-i-Hadith sekte al eerder genoemd. Hij kende Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} al vanaf zijn kindertijd en hij schreef een lofprijzend verslag over Hazrat's boek '*Barahin-e-Ahmadiyya*', waarin hij het werk beschreef als zijnde ongeëvenaard in de geschiedenis van de Islam, en hij noemde Mirza Ghulam Ahmad^{as} de meest onzelfzuchtige persoon die aan de Islam toegewijd was.

Deze Maulvi werd vijandig toen Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn aanspraak bekend maakte. Om Hazrat te weerspreken organiseerde hij door het gehele land oppositie tegen hem. Hij reisde rond om handtekeningen te verzamelen voor een *Fatwa* die Hazrat tot *kafir* (ongelovige) verklaarde.

Een groot aantal van de Ulema werd overgehaald. De Fatwa zei niet alleen dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, maar ook zijn volgelingen *kafirs* waren, en zij die het hier niet mee eens waren, waren ook zelf *kafirs*. De Maulvi Sahib dacht dat hij met succes zijn plannen had uitgevoerd, al de waarschuwingen van de Heilige Koran vergetend.

‘...zo trof diegenen die bespotten, de straf voor hetgeen zij bespotten’. (Koran 6:11)

Engelen uit de hemel herhaalden deze en andere waarschuwingen uit de Heilige Koran. Zij herhaalden ook de nieuwe waarschuwing die vervat was in de

openbaring die Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} ontvangen had (die hierboven aangehaald is). Het duurde niet lang nadat de Fatwa gepubliceerd was of de populariteit van de Maulvi begon af te nemen. Tot kort geleden verscheen hij nooit in het openbaar of de mensen stonden rondom hem om hun achting te betuigen. Dit gebeurde zelfs in grote steden. Als hij door een drukke straat ging stonden de winkeliers aan beide kanten op uit respect voor hem, en zij bleven staan totdat hij voorbij was gelopen. Zowel de Hindoes als Sikhs deden dit. De Gouverneur van de provincie en de Gouverneur Generaal ontvingen hem altijd beleefd, omdat zij zagen hoeveel eerbied het volk voor hem had. Maar, na de publicatie van de Fatwa begon er iets tegen hem te sprake te komen. Verval begon. Zijn eigen sekte besloot zich van hem af te keren. Zijn inkomsten liepen terug. Als hij met de trein op reis ging kon men zien hoe hij zijn eigen bagage moest dragen omdat hij het zich niet kon veroorloven een kruier te betalen. In zijn eigen omgeving had hij geen aanhang meer. Niemand wilde hem meer iets op krediet verkopen. Hij moest kruidenierswaren via vreemden bestellen. Zijn familie werd verbitterd. Zijn vrouw liet zich van hem scheiden, zijn zoons en hun vrouwen weigerden hem te ontvangen. Een van zijn zonen keerde de Islam de rug toe. Hij werd gedwongen om in het openbaar de tragische ommekeer in zijn leven te beklagen en het in zijn eigen krant te schrijven. Hij stierf ellendig, ongeëerd, onbeweend en onbezonnen.

‘...en ziet wat het einde was van der loochenaars.’
(Koran 6:12)

Chiragh Din van Jammu

Nog een voorbeeld van vernedering en dood dat een vijand bezocht was dat van Chiragh Din van Jammu. De man rekende zich tot een volgeling, maar besloot later voor zichzelf het geestelijke ambt op te eisen. Hij begon over zijn aanspraken te schrijven en deze te publiceren terwijl hij vlugschriften tegen Mirza Ghulam Ahmad^{as} uitgaf. Tenslotte besloot hij tegen Mirza Ghulam Ahmad^{as} te bidden. Het gebed werd gepubliceerd. Het volgende stond erin.

God, deze man (hiermee bedoelde hij Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}) is de oorzaak van groot onheil in uw godsdienst. Hij maakt de mensen bang en zegt dat de pestepidemie een teken is om zijn aanspraken te ondersteunen en dat de aardbevingen het gevolg zijn van het feit dat de mensen hem verwerpen. O God, bewijs dat hij een leugenaar is. Neem deze pest weg van ons zodat de waarheid bekend wordt en van het bedrog is te onderscheiden. (genoemd in *Haqiqatul Wahî*)

Het gebed werd aan de pers gezonden, maar ziet hoe de hand van God hem greep! Het gebed was overgenomen door de *katib* (letter) maar was nog niet op de druksteen geperst, of de pest velde hem en zijn familie. Eerst stierven zijn twee zonen (zijn enige kinderen). Zijn vrouw verliet hem en ging er vandoor met een ander. Daarna kreeg hijzelf de pest en stierf. Toen hij stervende was zei hij: 'God, U hebt mij zelfs verlaten.'

Ghulam Dastigir van Kasur

Een andere Maulvi, Ghulam Dastigir van Kasur, die een Hanafi geleerde was en die grote invloed had, bad om goddelijke straf voor de bedrieger. Hij stierf zelf een paar maanden later aan de pest.

Fagir Mirza van Dulmiyal

Hetzelfde overkwam Faqir Mirza van Dulmiyal uit het Jhelum district. Hij verkondigde dat hij een visioen had gehad aan de hand waarvan hij kon voorspellen dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} omstreeks de 27^e Ramadan 1321 A.H. zou sterven. Hij schreef deze bekendmaking op en gaf deze aan Ahmadi's die in zijn dorp woonden. De bekendmaking was ondertekend door enkele getuigen. Was opgesteld en ondertekend op de 7de Ramadan. De 27de Ramadan verstreek en er gebeurde niets. Zijn voorspelling bleek vals te zijn. Het daaropvolgende jaar gedurende de maand Ramadan brak de pest uit in Dulmiyal en zijn vrouw bezweek hieraan. Hij kreeg later ook de pest en bezweek hieraan, op de 7e Ramadan, precies één jaar nadat hij bekendmaking had getekend waarin hij de dood van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} voorspelde. Enkele dagen later stierf ook zijn dochter.

De voorbeelden van dood als antwoord op gebed betreffende een uitdaging loopt in de duizenden. Mensen die met argumenten verslagen waren richtten wanhopige gebeden tot God om een godsoordeel in hun conflict met Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}. Het oordeel kwam met fatale gevolgen.

Maulvi Sanaullah

Een Maulvi Sanaullah uit Amritsar ging alle perken te buiten. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, daarbij de leerstellingen van de Heilige Koran (3:62) volgend, nodigde hem uit tot een gebedsduel. 'Laten we onze zonen en uw zonen roepen, onze vrouwen en uw vrouwen, onze mensen en uw volk en Allah's vloek uitroepen over de leugenaar.' De Maulvi werd bang door dit plechtige voorstel, en nam hij het niet aan. Maar hij staakte zijn vijandigheid niet. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} schreef toen een gebed en nodigde de Maulvi uit dit in zijn krant '*Ahli-i-Hadith*' af te drukken. Het gebed riep op tot een goddelijke beslissing. De Maulvi was het hiermee niet eens. In plaats hiervan schreef hij dat volgens de Heilige Koran bedriegers lang leven. De Maulvi leefde lang en bewees hiermee een teken te zijn voor de waarachtigheid van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}.

De vijanden van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} kwamen op betekenisvolle wijze aan hun eind, meestal tengevolge van ziekten waarvan zij in gebeden gevraagd hadden dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} hieraan zou sterven.

Abdul Hakim van Patiala

Abdul Hakim Khan van Patiala voorspelde dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} aan een longziekte zou sterven. Hijzelf stierf na een langdurige longziekte.

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

God toonde verschrikkelijke tekenen ter zijn
ondersteuning van hem.

Het lot van zijn vijanden

Argument 8: Engelen werpen zich voor hem neer

God schiep Adam^{as} en gaf de engelen bevel zich aan Adam^{as} te onderwerpen (Koran 2:35). Onderwerping aan Adam^{as} – in dit verband – betekende niet de *aanbidding* van Adam^{as}. Het kan ook betekenen dat ze Adam^{as} moeten *gehoorzamen*. Deze betekenis is vevat in het Arabische taalgebruik (*Lisan-al-Arab* onder 'Sajdah'). Dus het bevel om zich te onderwerpen was geen bevel om te aan bidden, maar om te gehoorzamen. Dit bevel wordt herhaald als iemand door God opgedragen wordt een bepaalde missie uit te voeren. Het is terecht en juist dat zo iemand de hulp van engelen krijgt.

De slag bij Badr

De Heilige Profeet^{sa} ontving dergelijke hulp tijdens de slag bij Badr. In deze strijd deden de engelen de vijand van angst verlammen. De Heilige Profeet^{sa} nam een handvol fijn grind en wierp dat naar de vijand. Op datzelfde ogenblik begon er een stevige wind te waaien die het voor de vijand moeilijk maakte om stand te houden.

De Slag van de Loopgraaf

Er kwam ook hulp van de engelen gedurende de Slag van de Loopgraaf. De belegerde Moslims leken niet meer gered te kunnen worden. Maar een vuur dat door een aanvoerder was ontstoken werd door de wind uitgeblazen

en dit leidde ertoe dat de vijand er vandoor ging. Ander bewijs hoe engelen hem te hulp kwamen zijn de talloze malen dat de Heilige Profeet^{sa} op wonderbaarlijke wijze aan de dood ontsnapte.

De hulp van engelen wordt gewoonlijk onder natuurlijke oorzaken gerangschikt. In dergelijke gevallen worden de natuurlijke oorzaken door engelen gecontroleerd. In de tijd van de Heilige Profeet^{sa} waren de engelen druk bezig de natuurlijke oorzaken in het voordeel van de Heilige Profeet^{sa} te keren.

Een dak stortte in

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} had ook dergelijke ervaringen. Het gebeurde eens dat hij met enkele vrienden, onder hen was één Hindoe, onder een dak sliep. Plotseling werd hij wakker door één of ander teken wat naar zijn oordeel een teken was dat het dak op het punt stond naar beneden te komen. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} maakte iedereen wakker en vroeg hen naar buiten te gaan. Zij keken rond en zagen niets verdachts waarop zij weer gingen slapen. En weer had Hazrat het gevoel dat het dak naar beneden zou komen. Hij maakte opnieuw zijn vrienden wakker en stond er nu op dat iedereen meteen naar buiten moest gaan of zij het er mee eens waren of niet. Zij gingen toen allen naar buiten, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} het laatst van hen. Op het moment dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} veilig buiten was kwam het dak met een klap naar beneden. Dit voorval verbaasde zijn vrienden heel erg en maakte hen zeer dankbaar.

Genezing geopenbaard

Het gebeurde ook dat gedurende ernstige ziekte hij de openbaring kreeg hoe hij deze moest genezen. In een droom verscheen dan het medicijn voor zijn kwaal, soms in een wakende droom. Eens verscheen er iemand die 'pepermunt' zei. Pepermunt was het medicijn.

Soms had hij het voor gevoel van ophanden zijnde moordaanslagen, of hij wekte zo'n angst op in de harten van de moordenaars, die angst kwam over een met de angst van de vijanden van de Moslims tijdens de slag bij Badr. Soms leidde zijn aanblik tot onmiddellijke bekering van een vijandige bezoeker.

Het teken van de Pest

Het meest zichtbare teken van hulp van engelen verscheen echter in de tijd van de pestepidemie die over het gehele land kwam in navolging van een profetische waarschuwing van Hazrat. (Voor een volledig verslag ziet het 10^e argument.) Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zag dat een olifant verwoesting aanrichtte in de wereld. De olifant was het symbool van de pest die een groot aantal slachtoffers voor zich op zou eisen. In de droom werd het dier tam en ongevaarlijk en ging als hij bij Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} kwam eerbiedig voor hem zitten, wat een belofte van immuniteit inhield. Hij verklaarde dat hij en zijn volgelingen weinig te lijden zouden krijgen, veel minder dan andere steden en plaatsen. Het huishouden van Hazrat zou hiervoor volkomen veilig zijn. De

Engelen werpen zich voor hem neer

pestepidemie brak uit en richtte grote verwoesting aan in het land. Elk jaar stierven er honderdduizenden mensen. Zijn volgelingen leden maar weinig. Zij weigerden inenting om het beloofde teken daadwerkelijk kracht bij te zetten. Dit maakte indruk op de mensen. Duizenden sloten zich bij Hazrat aan. De betrekkelijke maar klaarblijkelijke immuniteit die zijn volgelingen ondervonden en bewees dat zijn openbaring 'Vuur is onze slaaf, nee, slaaf der slaven' juist was geweest.

De engelen hadden ook hun aandeel. Zij onderwierpen zich aan Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, want zij zouden zich altijd onderwerpen aan een man die door God begenadigd wordt.

De pest bereikte Qadian, maar bleef daar niet langer dan twee tot drie jaar en taste Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} en zijn familie niet aan. Op andere plaatsen bleef de pest tien jaar of langer.

Er waren enkele pestgevallen bij zijn bureu. Zijn eigen familie was vrij groot. Een groep van ongeveer 100 mensen, bestaande uit zijn eigen gezin, zijn vrienden en hun gezinnen woonden min of meer permanent bij hem in. Zelfs geen enkele rat werd ziek. In een pestepidemie zijn het de ratten die het eerst sterven. Als het niet de engelen waren die hem beschermden wie waren het dan? Wat zorgde voor dit grote verschil? Zelfs dokters werden slachtoffer van de pest. Zij die in een gezonde omgeving woonden – ver weg van overbevolkte gebieden – werden besmet en stierven. Zij die ingeënt waren stierven. Hazrat en de leden van zijn grote huishouding die nog groter

werd vanwege de velen die kwamen schuilen vanwege de pest, werden niet besmet.

Als de pest helemaal niet tot Qadian gekomen was of als zij niet de wijk waarin hij woonde had bezocht, dan zou het teken twijfelachtig zijn gebleven. Zijn immuniteit en die van zijn huishouden zou beschreven kunnen worden als toevallig, een speling van de natuur. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} had dit niet lang van te voren verkondigd en wel aan de hand van openbaringen die hij had ontvangen. De pest kwam naar Qadian, maar als slaaf. Zij deed haar werk, maar onder bepaalde beperkingen. Zij was onder controle van de engelen. Een dergelijke onderwerping komt geen bedrieger toe.

Argument 9: Wonderbaarlijke kennis

Ons negende argument is zoals de andere argumenten uit vele andere argumenten opgebouwd. Het is de ongebruikelijke gave van geestelijke kennis dat een voorrecht is van goddelijke leermeesters. Zulke gaven ontving Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} in overvloed. Daarom moet hij aangeropen worden als goddelijk begaafd leermeester.

Wij lezen in de Heilige Koran: ‘En Hij leerde Adam al de namen.’ (Koran 2:32)

Namen zijn de eigenschappen van God. De kennis van goddelijke eigenschappen is kennis van de grondbeginselen. Een dergelijke kennis wordt aan elke goddelijke leermeester gegeven.

We lezen ook het volgende:

‘En aan Lot schonken Wij wijsheid en kennis.’
(Koran 21:75)

‘En Wij gaven kennis aan David en Salomo.’
(Koran 27:16)

‘Toen hij (Jozef) volwassen was, schonken Wij hem oordeel en kennis.’ (Koran 12:23)

‘En toen hij (Mozes) volwassen werd en zijn volle kracht had bereikt, gaven Wij hem wijsheid en kennis.’ (Koran 28:15)

Al diegenen die een goddelijke opdracht kregen zijn ontvangers van geestelijke kennis. De Heilige Profet^{sa} bezat niet alleen dergelijke kennis, maar kreeg ook de aanmoediging om voor meer kennis te bidden en meer en meer werd hem beloofd.

‘O mijn Heer, doe mij toenemen in kennis.’ (Koran 20:115)

Zulke kennis werd ook aan Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, de Beloofde Messias gegeven. Door speciale genade kreeg hij speciale kennis, en niet alleen kennis maar ook het vermogen om deze op anderen over te brengen. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} was aldus begaafd in navolging van zijn en onze Meester, de Heilige Profet Mohammad^{sa}.

De Heilige Koran, een intellectueel wonder

Het unieke van de Heilige Profet^{sa} spruit voort uit de unieke aard van de Heilige Koran. Een wonder van kennis als uitdrukkingsvorm. Dit wonder werd niet aan voorgaande profeten gegeven. Een dergelijk boek konden de voorgaande profeten niet bieden. Geen boek biedt een dergelijk uitdaging.

‘En indien u in twijfel zijt omtrent hetgeen Wij aan Onze dienaar hebben geopenbaard, probeer dan

Wonderbaarlijke kennis

een dergelijk hoofdstuk voort te brengen, en roept uw helpers buiten Allah (te hulp), als u waarachtig zijt.' (Koran 2:24)

Deze uitdaging verklaart de Heilige Koran tot een uniek boek, tot een wonder van spraak en geschrift. De uitdaging is gekoppeld aan een waarschuwing voor hen die dit Heilige Boek niet willen erkennen, dat zij nooit iets kunnen produceren dat ermee gelijk staat. Als voorbeeld van diepgaande en waardevolle kennis en als voorbeeld van stijl en uitdrukingskracht is de Heilige Koran onovertreffelijk, en dit is het wonder. Als zij dit niet onderkennen laten zij dan proberen om hun eigen literaire scheppingen hiermee overeen te doen komen.

We lezen ook: 'Dit is een Boek, waarvan de verzen onherroepelijk zijn gemaakt, en bovendien zijn ze in bijzonderheden uitgelegd, door de Alwijze de Alwetende.' (Koran 11:2)

De Alwijze God heeft een Boek vol wijsheid geopenbaard. De Alwetende God wist dat de wereld aan het begin van grote wetenschappelijke vooruitgang stond; daarom was er behoefte aan een intellectueel wonder, om hen van de kennis en macht van God te overtuigen. De Heilige Koran kwam als een wonder van kennis en uitdrukingskracht.

Een wonderbaarlijke beheersing van het Arabisch

De Beloofde Messias, die in alle opzichten een weerspiegeling was van zijn Meester Mohammed^{sa}, moest dus de gave van het woord weerspiegelen. En toch was hij, zoals wij al eerder opmerkten, niet op een vooraanstaande school geweest om van de groten van zijn tijd kennis te vergaren. Hij had alleen gestudeerd onder toezicht van privé onderwijzers die middelmatige kennis bezaten. Hij had alleen maar de gebruikelijke boeken van die tijd bestudeerd. Hij had ook geen plaatsen bezocht waar het Arabisch de voertaal was. Hij woonde zijn hele leven in een dorpje in de Punjab.

Hij kondigde aan dat hij de Beloofde Messias was. De geschrokken *Ulema* besloten hem aan te vallen op zijn gebrek aan de gebruikelijke kennis. Zij noemde hem een *Munshi*; dat is een matig ontwikkelde Schriftgeleerde. Onmiddellijk werd er een muur van vooroordeel opgetrokken. Toen de *Ulema* hun kwaad gedaan hadden schonk Allah hem speciale kennis van de Arabische taal. Zijn woordenschat groeide wonderbaarlijk tot 40.000 grondwoorden in één nacht. Hij kreeg de opdracht om in het Arabisch te schrijven met de belofte dat hij hulp zou krijgen. Zijn eerste Arabische geschrift was een aanhangsel van zijn *Aina-i-Kamalat-i-Islam*. Dit hoofdstuk bevatte een uitdaging aan het adres van diegenen die een fout in zijn Arabisch zouden kunnen vinden. Konden zij iets dergelijks of iets beters produceren? Daarna schreef hij boek na boek in het Arabisch, in totaal meer dan 20 en hij loofde geldprijzen uit voor iedereen die iets dergelijks zou schrijven. Arabieren waren niet

buitengesloten; één boek was speciaal gericht aan Syed Rashid Riza uit Al-Manar. De Syed aanvaardde de uitdaging niet.

De Ulema van India beweerden dat de Arabische werken van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} door Arabieren in het geheim geschreven waren. Zij gaven wel toe dat de geschriften verdiensten hadden. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} antwoordde dat als zij dat wilden zij ook Arabische schrijvers in dienst konden nemen. De literaire wedstrijd viel duidelijk in het voordeel van Hazrat uit. Zijn Arabische werken bleven zonder antwoord.

Op de vooravond van het Offerfeest (Ied-ul-Adha) in het jaar 1900 kondigde hij aan dat hij de voorgeschreven preek in het Arabisch zou houden. Er werden schrijvers aangesteld om het op te tekenen. De preek, uitgegeven onder de naam *Khutbah-i-Ithamia* (geopenbaarde preek) werd op tijd gepubliceerd.

Dit taalwonder is een afspiegeling van het wonder van de Heilige Koran. Het is een teken van de waarachtigheid van de Beloofde Messias.

Relatieve en absolute verdienste

Teruggezet door het Arabisch en de uitdaging, begonnen sommigen tegenwerpingen te maken dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} uitdaging een belediging voor de Heilige Koran is. De tegenstanders vergaten echter dat de verdienste van het Arabische werk van de Beloofde Messias geen absolute verdienste was, doch slechts

relatief. Het verschil kan begrepen worden door aanhalingen van teksten uit de Heilige Koran. Tot de Israëlieten zegt het Heilige Boek:

‘O kinderen Israëls! Gedenkt Mijn gunsten, die Ik u bewees, dat Ik u boven de volkeren verhief.’ (Koran 2:48)

Tot de Moslims richt het zich met:

‘U (Moslims) zijt het beste volk dat voor de mensheid (ter lering) is verwekt...’ (Koran 3:111)

De Israëlieten en Moslims worden beiden beschreven als de beste onder de volkeren – hoe kunnen beiden de beste zijn?

Het wordt spoedig duidelijk dat de Israëlieten de besten zijn op een gegeven tijdstip, Moslims zijn de besten voor alle tijden. De ene ongeëvenaardheid van de Heilige Koran is absoluut, uniek onder alle geschriften, zowel menselijk als goddelijk.

De geschriften van de Beloofde Messias doen de ongeëvenaardheid van de Heilige Koran op belangrijke wijze nog beter uitkomen. Zij staan tussen de Heilige Koran en in het algemeen menselijke geschriften in. Menselijke geschriften, de beste hiervan, kunnen die van de Beloofde Messias niet evenaren. Het komt niet eens ter sprake dat ze met de Heilige Koran vergeleken zou kunnen worden. Wat een grote afstand ligt er tussen de Heilige Koran en de andere literaire composities!

Het Arabisch, moeder van alle talen

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} deed nog meer. Door toedoen van goddelijke genade had hij inzicht gekregen in de unieke verdienste van de Arabische taal, de taal van de Heilige Koran, namelijk dat het Arabisch de moeder van alle talen is. De Europese geleerden schenen te denken dat het Sanskriet of Pahlvi de moeder van alle talen is. Velen wanhoopten ooit de oorsprong van de menselijke taal te vinden. De Arabische geleerden zelf dachten niet dat het Arabisch deze taal kon zijn. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} dacht na over het unieke karakter van de Heilige Koran als openbaring en bepaalde verzen van het Heilige Boek en besloot dat de taal van het Heilige Boek de eerste taal van de mensheid was. Iedere boodschapper spreekt, volgens de Heilige Koran, de taal van de mensen tot welke hij zich richt (Koran 14:5). De boodschap van de Heilige Koran is universeel en is niet voor een bepaald volk bestemd, maar voor alle volkeren van de gehele wereld. Zij kon dus het best geopenbaard worden in de eerste taal van de mens. De Arabische taal van de Heilige Koran moet daarom dus de eerste taal van de mensheid zijn, de taal die God de mens onderwees.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} werkte dit idee tot in de details uit en legde bepaalde regels vast om de opeenvolging van taalveranderingen te bepalen. Aan de hand van deze details en aan de hand van karakteristieke Arabische grondwoorden bewees hij dat het Arabisch de oorspronkelijke taal van de mens was. Uit het Arabisch ontsprongen de verschillende talen zoals de takken van een boom zich vertakken. Het boek dat Hazrat Mirza

Ghulam Ahmad^{as} over dit onderwerp schreef werd niet voltooid. Alleen een deel ervan werd gepubliceerd, en dit deel – *Minan al-Rahman* 1895, 1915, blz 104 – is voldoende om geleerden enig inzicht te geven 1). (De Engelse vertaling is onder de titel '*Favours of the Beneficent*', gepubliceerd door Ahmadiyya Muslim Foreign Missions, Rabwah, 1964.)

- 1) 1) Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad, de tweede opvolger van de Beloofde Messias en de beloofde zoon van de Messias, die stierf in 1965, gaf een lezing over dit onderwerp in Lahore in 1933. Jammer genoeg werd deze lezing die enkele uren duurde nooit gepubliceerd. Er werd alleen door de pers melding van gemaakt. Sheikh Mohammad Ahmad heeft sindsdien zijn onderzoek naar talen kunnen voltooien aan de hand van het boek *Minan al-Rahman* (van de Beloofde Messias). Zie zijn 'Arabic source of all languages', (Rabwah 1963) en 'English traced to Arabic', Lahore 1967).

Natuurlijke en geestelijke kennis

Even verbazingwekkend als deze gave van bijzondere kennis zijn de volgende voorbeelden. Zij kunnen als wonderen van geestelijke kennis beschreven worden, terwijl de al eerder beschreven wonderen beschreven kunnen worden als wonderen van natuurlijke kennis. Zijn kennis van het Arabisch leidde tot wonderbaarlijke literaire composities. Het leidde ook tot de wonderbaarlijke ontdekking dat het Arabisch de moeder van alle talen is. De hypothese werd bewezen door na te

denken over overeenkomsten in de talen en veranderingen daarin.

Wonderen van geestelijke kennis

De ontdekkingen van de ongeëvenaarde verdiensten van de Heilige Koran zijn wonderen van geestelijke kennis. Zij liggen ten grondslag aan een speciale band met God, Zijn genade en Zijn barmhartigheid.

Laten we proberen om voorbeelden van deze nieuwe kennis van de Heilige Koran te vertellen, nieuwe kennis die Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} ons kon vertellen door de speciale genade van God. Samen bewijzen zij de waarheid van de voorspellingen van de Heilige profet^{sa} over de 'man van Perzische afkomst die het geloof weer terug zou brengen op aarde, indien dat naar de hemel zou verdwijnen' (Bukhari; Kitab-ut-Tafsir).

Even oneindig als de natuur

Neem nu eens het wijd verspreide geloof van hedendaagse Moslims, dat de betekenis van de Heilige Koran voor eens en voor altijd door de vroegere geleerden en commentatoren is uitgelegd en dat hieraan niets nieuws kan worden toegevoegd. Om hieraan nog iets proberen toe te voegen is nutteloos, zelfs heiligschennis. Echter werd de Beloofde Messias door God ervan verzekerd dat de Heilige Koran oneindige mogelijkheden tot uitleg en betekenis heeft, evenals de natuurlijke wereld oneindig veel eigenschappen heeft en mogelijkheden schept. De honingbij is een schepping van

lagere rang en toch neemt de kennis over de bij steeds toe. De geheimen van de delen van ons lichaam, hun bouw, functies enz. schijnen eindeloos te zijn. Het kleinste grassprietje verbergt in zich een eindeloze veelheid van structuren en werkingen. Wij kunnen eindeloos doorgaan met waarnemen en begrijpen. Er is dus ook geen reden waarom Gods woord beperkt in betekenis zou zijn. Er is geen enkele reden waarom het al zijn geheimen zou hebben prijsgegeven aan de vroegere Moslimgeleerden en waarom het ons nu niets meer te bieden zou hebben. Als de natuur ons van dag tot dag nieuwe kennis verschaft, waarom dan niet het woord van God?

Vandaag de dag is er meer reden waarom de Heilige Koran nieuwe kennis en wijsheid moet geven als antwoord op de vooruitgang met al zijn onrustgevende uitwerking op godsdienstig geloof en onze liefde voor God en Zijn profet.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} verwees ter ondersteuning van dit principe naar de voorspellingen in de Heilige Koran betreffende de veranderingen, ontwikkelingen en belangrijke gebeurtenissen die onze tijd kenmerken. De vroegere commentatoren konden geen idee hebben van dergelijke zaken. Zij lazen beschrijvingen van catastrofale veranderingen in onze tijd, maar ze legden ze terzijde denkende dat het beschrijvingen van de Dag des Oordeels waren. En dit schijnt niet altijd zo te zijn.

Beschrijvende aanwijzingen

Laten we bijvoorbeeld kijken naar de profetische aanwijzingen die in hoofdstuk Al-Takwir (81) verzen 2-13 voorkomen nader bekijken. De commentatoren denken dat deze betrekking hebben op de Dag des Oordeels, maar in werkelijkheid zijn deze een beschrijving van onze tegenwoordige tijd:

Wanneer de zon wordt omhuld,
En wanneer de sterren dof worden,
En wanneer de bergen verdwijnen,
En wanneer de drachtige kamelen worden verlaten,
En wanneer de dieren worden bijeengegaard,
En wanneer men de zeeën in elkaar doet overgaan,
En wanneer de mensen worden verenigd,
En wanneer er over het gedode kind
(verantwoording) zal worden gevraagd,
Voor welke misdaad het gedood werd,
En wanneer geschriften worden verspreid,
En wanneer de hemel wordt opengelegd,
En wanneer het vuur (hel) wordt ontstoken,
En wanneer het paradijs nabij wordt gebracht....

De commentatoren werden misleid door de regels 'wanneer de zon wordt omhuld; en wanneer de sterren dof worden' die over het algemeen beschouwd worden als een beschrijving van de Dag des Oordeels. Zij namen dit voor de juiste uitleg aan en besloten dat de rest van dat hoofdstuk dus ook betrekking moest hebben op de oordeelsdag. Maar de regels die volgden geven geen beschrijving van de Dag des Oordeels, maar beschrijven duidelijk de veranderingen en voorvallen van onze tijd.

Het verdwijnen van bergen, het in ongebruik raken van kamelen als lastdier en de verlaging van de mens tot het niveau van dieren, de afscheiding van primitieve stammen (zoals in Australië en Amerika etc.) Het vertakken van rivieren ten behoeve van irrigatie, de doorbraken van de ene zee naar de andere, het samenbrengen van de mensen over grote afstanden, de toename van sociale en internationale contacten, de sociale en legale stop op kindermoord, de ongelofelijke toename van gepubliceerde boeken, periodieken en kranten, de buitengewone toename van kennis omtrent hemellichamen en (in metaforische zin) van geestelijke waarheden, de toename van uiteenzettingen over de Heilige Koran en de Islam, de fenomenale vooruitgang van verschillende wetenschappen en groeiende onverschilligheid tegenover God, en tenslotte het nabij komen van de tuin, de tuin (het paradijs) van Gods instemming – zijn dit niet de tekenen van de tijd waarin wij leven?

Het omhullen van de zon en het dof worden van de sterren kan een teken van de Dag des Oordeels zijn, maar wat is dan de betekenis van bijvoorbeeld de kameel die niet meer als transportmiddel gebruikt zal worden? Hoe leggen we het verzamelen van de dieren uit? En het splitsen van water, het samenvloeien van zeeën, de vragen aangaande kinderen? Dit kunnen geen tekenen van de Dag des Oordeels zijn.

Het hoofdstuk gaat verder:

‘En de nacht wanneer deze heengaat. En de dageraad als deze aanbreekt.’ (Koran 81:18-19)

Dit kan geen beschrijving zijn van de Dag des Oordeels. De afwisseling van dag en nacht is dan tot een halt geroepen. Het gehele universum moet dan tot wanorde geraken.

Nee, de verzen hebben betrekking op onze tijd, de toename van zonde, en toename van materiële vooruitgang. Het wijst op mensenmassa's die zich als beesten gedragen en het wijst op de uiteindelijke dageraad van Allah's Genade, de ontbinding van de twijfel en terugkeer tot geloof.

De Soera Takwir is slechts één voorbeeld van de voorspellingen over onze tijd die in de Heilige Koran te vinden zijn. Het is een uitgebreid onderwerp waar wij in dit verband nu niet verder op in kunnen gaan.

Meer speciale ontdekkingen

Er zijn nog meer speciale ontdekkingen betreffende de Heilige Koran die we aan Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} te danken hebben.

1. Een steeds terugkerend thema in de geschriften van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} is de regelmaat waarmee in de Heilige Koran beweringen gevolgd worden door argumenten. Deze ontdekking die even belangrijk is als nieuws, en waar is, heeft bewezen een middel van begrip te zijn in onze eeuw van wetenschap en verlichting. De Heilige Koran nodigt haar lezers niet uit om ook maar iets blindelings te

accepteren. Het tegenovergestelde standpunt van vele Moslims en andersdenkenden is geheel ten onrechte. De Heilige Koran nodigt de mens uit om datgene te geloven dat hun waarnemingen, verstand en geweten aanspreekt.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} getuigt van God, van openbaringen, van godsdienstige stellingen met argumenten die uit de Heilige Koran komen. Het gevolg hiervan is een toename van verstandelijk geloof, een geloof in God en de Heilige Profeet^{sa}, geloof in engelen, geloof in het goddelijke karakter van het Heilige Boek. Het conflict dat ontstaan was tussen nuchter verstand en geloof is verdwenen. Wetenschap en filosofie creëren niet langer moeilijkheden voor hen die onder invloed van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn gekomen.

De benadering van moderne opvoeding is door de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at eenvoudig en ontspannen geweest. Zij hebben moderne opvoeding en scholing aanvaard zonder angst. Ahmadiyya lagere en middelbare scholen achten de studie van wetenschap en filosofie aan de ene kant, en Islamitische religieuze scholing aan de andere kant van even groot belang. Zij moedigen de uitoefening van religieuze plichten aan en tegelijkertijd wekken zij belangstelling op voor nieuwe kennis en ontdekkingen. De jeugd in Ahmadiyyat leert moderne kennis niet te verwerpen om de godsdienst te bewaren, noch hoeven zij hun godsdienst op te geven om moderne kennis te verkrijgen.

2. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} leerde ons ook dat als men op moeilijkheden in de tekst van de Heilige Koran stuit, men ook de oplossing voor het probleem in de Heilige Koran zelf kan vinden, vaak in een tekst die dicht bij de betreffende tekst ligt. Zijn gehele leven heeft Hazrat moeilijkheden en twijfels betreffende de tekst van de Heilige Koran uit de weg moeten ruimen. Hij haalde zijn antwoorden uit de tekst zelf.

3. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} plaatste de gehele discussie aangaande de verdiensten van de Heilige Koran op een onwrikbare basis. De Moslims geloven dat de Heilige Koran enig in zijn soort is, en boven alle andere godsdienstige boeken staat, aangaande aantrekkingskracht en wijsheid. Waarom? De superioriteit van een godsdienstig boek dat men verkiest (boven een ander godsdienstig boek) moet berusten op redelijke argumenten. Het voldoet niet om te zeggen: 'U hebt het recht om te denken dat uw boek superieur is en ik heb het recht om te denken dat mijn boek superieur is.' Dergelijke verschillen van mening moeten berusten op een soort redenering, op bepaalde criteria en methoden. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} vond de criteria in de Heilige Koran zelf. Hij formuleerde de criteria en bracht deze telkens weer naar voren, waarmee hij een nieuw hoofdstuk opende in de studie van de Heilige Koran.

4. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} beweerde ook dat de verzen van de Heilige Koran een verscheidenheid van betekenis leverden. De blijvende boodschap voor de mensheid, die ontworpen was om voor alle tijden te dienen, moest wel een heel wijde betekenis hebben.

Het was niet alleen nodig dat mensen van verschillende niveaus van intelligentie er allen van konden profiteren en er vreugde aan konden beleven; dezelfde verzen moesten ook de mensheid in zijn wisselende omstandigheden van dienst kunnen zijn. Dit kon alleen maar omdat de wonderbaarlijke verscheidenheid aan betekenis in de Heilige Koran teksten opgesloten ligt.

5. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} onderwees ook dat de Heilige Koran kennis verschaft over de natuurwetenschappen voor zover nodig is voor de geestelijke vooruitgang van de mens.

6. Wat betreft de moeilijkheden die zich voordoen bij de studie van de Heilige Koran, onderwees Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} dat er twee soorten teksten zijn in het Heilige Boek; *muhkam en mutshabih*, ofwel onwrikbare, en vloeiende teksten. Deze laatste soort moet aan het eerste onderworpen worden als het erom gaat deze te interpreteren. Er waren ook nog andere beginselen die hielpen om het maken van fouten bij de interpretatie van de teksten te voorkomen.

7. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} ontleende verder aan de Heilige Koran de Islamitische leer over de verschillende stadia die de mens doorloopt bij zijn geestelijke ontwikkeling. Dit verslag is van onschatbare waarde voor praktiserende Moslims.

8. Een andere ontdekking die we aan Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} te danken hebben is de ontdekking

van de logische opeenvolging van woorden, verzen en hoofdstukken in de Heilige Koran. De Westerse auteurs hadden een vreemd beeld geschapen van wat de Heilige Koran was. Volgens hun opvatting was er geen logische rangschikking in het Heilige Boek, geen onderling verband tussen de onderwerpen. De Moslims hadden met deze kritiek ingestemd. Iedereen scheen te vergeten dat de opeenvolging van onderwerpen en betekenis in gewone boeken aan de oppervlakte ligt, de opeenvolging in de Heilige Koran ligt diep. Er is inzicht voor nodig om deze diepere opeenvolging naar boven te brengen. Teksten die dicht bij elkaar lagen en teksten die niet zo dicht bij elkaar lagen bleken toen op logische wijze aan elkaar verwant te zijn. Zulke opeenvolging is wonderbaarlijk. En het wonder hiervan wordt nog versterkt als men bedenkt dat het onderlinge verband blijft bestaan als we de delen van de tekst nu eens vanuit één gezichtspunt belichten, dan weer vanuit een ander.

9. Nog een andere ontdekking die we aan Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} te danken hebben, is dat we verzen en teksten van de Heilige Koran samen kunnen voegen om een samenhangende uiteenzetting te geven over welk belangrijk onderwerp dan ook. Neem bijvoorbeeld goed en kwaad. Wij kunnen de verschillende stadia, de omstandigheden die er het gevolg van zijn, kortom het hele onderwerp van morele ontwikkeling kunnen uit de Heilige Koran. Het hele verslag hierover kan dienen als leidraad op het morele vlak, terwijl het ons vrijwaart voor terugslag en voor allerlei denkbeeldige bestemmingen.

10. De schitterendste ontdekking die we aan Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} te danken hebben is dat het korte openingshoofdstuk van de Heilige Koran een kort uittreksel is van het gehele Boek. Alles wat betreffende geloof of praktijk in de rest van het Heilige Boek behandeld wordt, wordt in essentie in *Al-Fatiha* behandeld. Hazrat beschreef vele commentaren uit dit korte hoofdstuk en ontleende er menige belangrijke onderwerpen aan. Voor bijna elk onderwerp wendde hij zich eerst tot de zeven verzen van het hoofdstuk *Al-Fatiha*, of dat nu de eigenschappen van God, waren of de relatie tussen God en de mens, of het moreel van de mens en zijn geestelijke ontwikkeling.

11) Een laatste ontdekking die we te danken hebben aan Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} en die in deze opsomming op zijn plaats is, is dat de kennis van het Heilig Boek, het doordringen tot de diepere betekenis ervan, ons door speciale genade van God wordt verleend:

‘zij (de mensen) kunnen niets van Zijn kennis omvatten, dan wat Hij wil’. (Koran 2:256)

De kennis van de Heilige Koran blijkt dus het criterium te zijn van iemands zuiverheid van karakter.

‘Een beschermd Boek, dat niemand zal aanraken behalve zij die zich louteren’. (Koran 56:79-80)

Het is dan ook niet verwonderlijk dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn tegenstanders vraagt: ‘Als ik een

bedrieger ben, vanwaar krijg ik dan de kennis over dit Heilige Boek?’

Hij nodigde geleerden en doktoren uit om hun begrip van de Heilige Koran en hun vermogen om er uitleg aan te geven aan dat van hem te meten. Door middel van loting kon men een willekeurige passage van de Heilige Koran trekken, het aan hem overhandigen en ieder willekeurig persoon mocht naar voren komen om deze uitdaging aan te nemen. Het zou dan duidelijk worden wie goddelijke hulp en genade ontving in zijn poging de schoonheden van het Heilige Boek uiteen te zetten. Niemand meldde zich.

Moslim geleerden en heiligen hebben elkaar altijd de loef willen afsteken met het schrijven van lofzangen over de Heilige Profeet^{sa}. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} schreef niet alleen lofzangen over de Heilige Profeet^{sa}, maar ook over de Heilige Koran. Zijn gedicht in het Perzisch ter ere van de Heilige Koran is enig in zijn soort.

Argument 10: Voorspellingen

Dit argument dat uit honderd of duizend verschillende argumenten is opgebouwd, gaat over het vermogen om in de toekomst te zien, een gave die alle goddelijke boodschappers hebben. Zulke gaven bewijzen de waarachtigheid van goddelijke boodschappers. De Heilige Koran zegt in duidelijke termen:

‘Hij is de Kenner van het onzienlijke en Hij geeft niemand overvloedig kennis van Zijn geheimen, behalve hem die Hij als boodschapper kiest’.
(Koran 72:27 en 28)

Een overvloed van geopenbaarde kennis is het bewijs van de waarachtigheid van een boodschapper. Dergelijke kennis wordt niet aan anderen gegeven, zelfs niet een gedeelte daarvan. Als men dit criterium ontkent, dan wijst men iets af wat in de Heilige Koran is vastgelegd en dat ook duidelijk door andere religieuze boeken wordt onderwezen. Zelfs volgens de Bijbel is het teken van een onwaarachtige profeet, dat hij iets in Zijn naam zegt wat niet zal plaatsvinden (Deut. 18:22).

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} was in overvloed begiftigd met zulke kennis. Allerlei voorvallen werden in de naam van God voorspeld: politieke gebeurtenissen, kosmische verschijnselen, voorvallen die betrekking hadden op personen, gebeurtenissen in verband met zijn eigen missie en Gemeenschap, gebeurtenissen die betrekking hadden op de mislukking of het lot dat zijn

vijanden zou treffen, en voorvallen die een algemeen beeld gaven van zaken die plaats zouden vinden in de toekomst. Wij geven hieronder een verslag van twaalf typische voorbeelden!

I Twee martelaren

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} ontving in 1893 de volgende openbaring: '*Shataan Tuzbahan wa kullo man alaiha faan*'. Twee lammeren zullen geslacht worden en iedereen die hier is zal aan zijn eind komen.

Shataan (twee lammeren) zou twee vrouwen kunnen betekenen of twee trouwe en gehoorzame onderdanen (volgens de algemene aanvaardde betekenis van droomsymbolen). Maar 'vrouwen' komt niet overeen met de verdere betekenis van de tekst, want vrouwen worden niet geslacht. *Shataan* betekent daarom twee trouwe en onschuldige onderdanen. *Tuzbahan* betekent dat zij ter dood gebracht zullen worden. Het tweede deel van de openbaring 'en iedereen die hier is zal aan zijn eind komen' wijst op een wijd verspreide dood en vernietiging die zullen volgen op het doden van de twee onschuldigen.

De openbaring vermeldt niet het land in kwestie. Dit is in overeenstemming met de manier waarop profetische verklaringen zijn samengesteld. Deze maken niet alles duidelijk. Toch wijst de openbaring duidelijk op vier kanten van het voorval.

I. Het voorval zal plaatsvinden in een land waarin ordelievende en trouwe burgers tot zondebok

Voorspellingen

gemaakt kunnen worden om zo de algemene vijandigheid te sussen.

II. De slachtoffers bevinden zich onder de volgelingen van de boodschapper; anders zou een waarschuwing over deze twee onschuldige personen die ter dood gebracht zullen worden, onzin zijn.

III. De dood van de twee zou onrechtvaardig en wreed zijn en geen gerechtelijke straf zijn:

IV. De moord zou gevolgd worden door wijd verspreide dood in het land.

Twintig jaar verstreken na deze bekendmaking en er gebeurde niets. Er was geen enkel teken. Maar na twintig jaar vonden de boeken die door Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} geschreven werden hun weg naar Afghanistan, en kwamen in handen van een inwoner van Khost, een zekere Syed Abdul Latif, die gerespecteerd werd door zijn vroomheid en zijn grote geleerdheid. De Syed (ook bekend als Shahzada of Sahibzada vanwege zijn edele afkomst) besloot dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} waarachtig was in zijn aanspraak. Daarom zond hij een leerling – een zekere Abdul Rahman – naar Qadian om inlichtingen in te winnen en hij gaf zijn leerling toestemming om, mocht hij dat wensen, niet alleen zelf de Bai'at af te leggen (Bai'at is een eed van trouw), maar ook voor hem (de Syed) hetzelfde te doen. Maulvi Abdul Rahman ging naar Qadian zoals hem opgedragen was. Hij legde voor zichzelf en zijn leermeester (Syed Abdul Latif) de eed van trouw af en keerde naar huis terug met meer boeken die door Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} geschreven waren. Hij ging eerst naar de hoofdstad om de koning van zijn nieuwe ontdekking op de hoogte te stellen. Maar anderen waren hem voor en hitsten de

koning tegen hem op. Zij beweerden dat Abdul Rahman een afvallige was geworden doordat hij Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} als Messias erkende, en de straf voor afvalligheid was de dood. De koning werd overgehaald. Het doodvonnis werd getekend en Abdul Rahman werd gewurgd.

Een paar jaar later besloot Syed Abdul Latif de Pelgrimstocht naar Mekka te maken, en hij bezocht op weg daarheen Qadian. Zijn indrukken van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} waren tot nu toe slechts gevormd door diens geschriften, maar werden nu versterkt. Zijn hart werd gevuld met het Licht van Allah. Hij besloot om het volgende jaar zijn Hadj (pelgrimstocht) te maken en dan langer in Qadian te blijven. Toen hij maanden later in Afghanistan terugkwam besloot hij de koning op de hoogte te brengen van wat hij in Qadian gezien had. Vanuit Khost, zijn woonplaats, schreef hij naar enkele mensen die aan het hof verbonden waren. Dezen besloten de koning tegen hem op te zetten, en slaagden hierin. De Syed werd gearresteerd en naar Kabul gebracht, waar hij door de Mullah's werd ondervraagd. De Mullah's konden niets tegen hem vinden. Daarop overtuigden een aantal mensen die meer egoïstisch dan vaderlandslievend waren de koning. Dat als de Syed in vrijheid werd gesteld dit de regering van Afghanistan zou schenden, aangezien hij in dat geval zijn invloed zou verspreiden en de mensen niet meer bereid zouden zijn een heilige oorlog te vechten. Men gaf opdracht de Syed te stenigen. De koning Amir Habibullah Khan, die de Syed zeer hoog achtte, vroeg hem zijn geloof in Ahmadiyyat op te geven. De Syed antwoordde dat Ahmadiyyat de enige ware Islam is. Moest hij zijn geloof

Voorspellingen

herroepen en de ware Islam de rug toe keren? Het werd duidelijk dat de Syed zijn geloof niet wilde herroepen. Hij werd buiten de stad gebracht en ten overstaan van een grote menigte gestenigd.

Het argument dat de verspreiding van de Ahmadiyya leerstellingen het enthousiasme uit de *Jihad* zou nemen was klaarblijkelijk juist. Maar het was te betreuren, want, het Ahmadiyya geloof over de Jihad was een zuivere invulling van de Islamitische leer op dit punt. Volgens deze leerstelling mag er niet gevochten worden in de naam van Islam tenzij de Islam eerst aangevallen wordt. Dit was ook in de tijd van de Heilige Profeet^{sa} het geval. Moslims mochten niet-moslims niet aanvallen om hen te bekeren; Moslims mochten slechts vechten voor geloofsvrijheid. Deze kijk op Jihad als hij mocht worden verspreid, zou de zuivere leer van de Islam teruggebracht hebben.

De Syed stierf als een martelaar, een slachtoffer van intrige en sektarische vijandigheid. Hij was de tweede van de twee lammeren welke volgens de openbaring geslacht zouden worden.

Het gedeelte van de profetie welke een voorspelling gaf over wijd verspreide dood en vernietiging wegens deze slachting bleef over.

En ziet wat volgde. Binnen een maand na de steniging was Kabul in de greep van een cholera epidemie. De angst sloeg de bevolking om het hart en iedereen voelde dat deze epidemie een straf van God was voor de moord op een dergelijk onschuldig mens. Frank Martin, een

ingenieur in dienst van de Afghaanse regering schrijft in zijn boek *'Under the absolute Amir'* over deze gebeurtenis. De voorgaande epidemieën in Afghanistan in overweging genomen, en de tussenpozen waarmee zij kwamen, scheen een nieuwe epidemie voor jaren uit te sluiten. De plotselinge komst van cholera was daarom een teken. Het werd achtentwintig jaar eerder door Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} voorspeld, en onmiddellijk voor het uitbreken ervan ook door de Syed zelf, die beweerde dat hij kon zien dat er onmiddellijk na zijn terechtstelling slechte dagen zouden aanbreken. De epidemie spaarde geen enkel huis. Alle lagen van de bevolking werden erdoor aangetast en vooral diegenen die een groot aandeel hadden gehad in de steniging van Syed. Sommigen van hen stierven, anderen verloren hun dierbaren.

Dit was een machtige voorspelling en een duidelijk teken. In de tijd dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} min of meer alleen stond, vertelde deze voorspeling van een tijd dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn volgelingen kon tellen onder de inwoners van een ander land, twee daarvan zouden afgeslacht worden voor hun geloof in hem en uit trouw aan zijn zending. Een dergelijke voorspelling kan niet door een gewoon mens gemaakt worden.

Men maakt echter ook tegen zulke duidelijke voorspellingen nog bezwaren. Men beweert bijvoorbeeld dat de openbaring – om precies te zijn het tweede gedeelte – spreekt van *'allen die hier wonen'* (met de klemtoon op allen), maar 'allen' stierven niet als resultaat van de straf. Dergelijke bezwaren worden gemaakt door

Voorspellingen

degenen die niet op de hoogte zijn met het Arabische spraakgebruik. *Kul* (letterlijk allen of iedereen) betekent niet altijd zonder uitzondering 'allen' of 'iedereen'. Het betekent ook vaak 'enkelen' of 'een groot aantal'. De honingbij (Koran 16:70) krijgt de opdracht elke soort fruit te eten. Dat gebeurt in werkelijkheid niet. Zoals iedereen weet is de betekenis daarom van 'elk' of 'vele' soorten fruit, enzovoort. Ook de koningin van Sheba (Koran 27:24) sprak (zoals wordt verteld) over 'alles'. Maar het betekent alleen maar dat zij een groot aandeel heeft in de zegeningen van deze wereld. *Kul* betekent dus vaak een grote hoeveelheid of een beduidend aantal.

Een tweede bezwaar dat gemaakt wordt is dat volgens de openbaring twee onschuldige personen *geslacht* zouden worden (Arabisch = *Tuzbahan*). Maar dat is niet wat er gebeurde; de ene werd gewurgd en de andere gestenigd. Weer komen deze bezwaren voort uit onbekendheid met de Arabische taal.

De Arabische wortel *ʒibah* betekent niet alleen geslacht worden. Het betekent ook 'een einde maken aan' zonder enige speciale aanduiding hoe dit gebeurt. Ons gezichtspunt wordt ondersteund door de Heilige Koran. In het verhaal over Mozes spreekt de Heilige Koran over de Egyptenaren 'Uw zonen dodend en uw vrouwen sparend' (Koran 2:50). De wortel die hier gebruikt wordt is *ʒibah*. Toch weet iedereen dat de Egyptenaren niet alleen de keel afsneden van de manlijke kinderen van Israël. Zij zouden ook door vroedvrouwen vermoord worden zodra ze geboren werden; of ze konden in de rivier gegooid worden (Exodus 1:22 ; Handelingen 7:19 enz.).

II Revolutie in Iran

Op 15 januari 1906 ontving Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} een openbaring: *'Tazalzul dar aiwani Kısra fatad.'* (Een schudden vindt plaats in het paleis van Chosroes)

De openbaring werd in de kranten van de Gemeenschap gepubliceerd. In die tijd zat de heerser van Iran stevig op zijn troon. In 1905 had hij de voorstellen aanvaard betreffende de volksvertegenwoordiging, en Iran zou dus een Parlement, een Majlis, krijgen. De mensen waren gelukkig en dankbaar, en de koning Muzaffar al-Din Shah was populair. Er had een revolutie plaatsgevonden zonder bloedvergieten. Iran zou na Japan het tweede Aziatische land zijn met een democratische regering. Niemand scheen enig gevaar te zien. Maar lees wat er gebeurde.

In 1907 stierf Muzaffar al-Din Shah op 55 jarige leeftijd. Zijn zoon Mirza Mohammad Ali besteeg de troon en aanvaardde de constitutionele veranderingen die door zijn vader ook aanvaard waren. De Majlis zou blijven bestaan. Maar tekenen die in de openbaring voorspeld waren begonnen zich af te tekenen. Er werden eisen gesteld die de Shah niet wilde aanvaarden. Hij zond de mannen naar huis, maar de Majlis was het hier niet mee eens en verliet de hoofdstad. Er ontstond spanning tussen de Nationalisten en de Kozakken. De Kozakken leverden manschappen voor de lijfwacht van de koning. Het Parlementsgebouw werd vernield door beschietingen. De koning zond het Parlement naar huis. Er volgde een complete opstand. Laristan, Labudjan, Akbarabad,

Voorspellingen

Bushehr, Shiraz en Zuid Iran werd erbij betrokken. Gouverneurs en officieren van het oude bewind werden ontslagen en het bestuur werd overgenomen door de Nationale democraten. Een bloedige oorlog woedde hevig. De koning bracht de schatkist en zijn persoonlijke eigendommen naar Rusland. Hijzelf bleef achter om met tact en vastberadenheid de revolutie te smoren. Maar de opstand verspreidde zich. In januari van het jaar 1909 had deze zich tot Ispahan uitgebreid. De aanvoerder van Bakhtiari sloot zich bij de Revolutionairen aan, en de koningsgezinden werden verslagen. De koning kondigde zijn aanvaarding van een parlementaire regering af en kondigde aan dat de oude autocratische orde niet meer hersteld zou worden. Maar de vrede keerde niet. In het paleis steeg de spanning. Tenslotte sloten de Kozakken – de lijfwachten van de koning – zich bij de Revolutionairen aan. De koning vluchtte met zijn familie naar de Russische ambassade. Dit gebeurde op 15 juli 1909, twee en een half jaar na de bekendmaking die de revolutie voorspelde. Juni en juli waren angstige, rusteloze en wanhopige dagen in het paleis. Er *had* een schudden in het paleis van Iran plaatsgevonden.

III De christelijke tegenstander: Abdullah Atham

Deze voorspelling bleek een teken te zijn voor Christenen en voor de Indiase Christenen in het bijzonder. De aard ervan toont al te duidelijk aan dat de Almachtige God, Die Waarachtig is en Levend, aan de zijde van Zijn uitverkorenen staat en dat Hij met hun vijanden afrekent volgens hen eigen verdiensten en hun veranderende gemoedstoestanden.

Abdullah Atham was een geleerde uit Indië die van de Islam tot het Christendom bekeerd was, een ambtenaar uit de hogere kringen, die nauwe contacten onderhield met de Engelsen (de toenmalige heersers over India).

In die dagen vielen de Christelijke propagandisten op lage wijze de Islam aan. Zij gebruikten hierbij argumenten die de Moslims ten onrechte aan de Islam toeschreven, en foutieve overleveringen die de Islamitische literatuur binnengeslopen waren. Abdullah Atham bevond zich onder de voorhoede van de Christelijke lasteraars van de Islam in die tijd.

Er vond een 15 dagen durend debat plaats tussen hem en Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}. Het was een debat tussen Christendom en de Islam. Gedurende dit debat werd het onderwerp van wonderen behandeld. Daarom liet God deze gelegenheid niet voorbijgaan zonder een wonder te tonen. In zijn laatste toespraak van dit debat kondigde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} aan dat hij zojuist een openbaring ontvangen had. Deze luidde:

Binnen 15 maanden zal de partij die aan dit debat deelneemt, en die weloverwogen bedrog volgt, en de Ware God heeft verlaten, en die van een gewoon mens een God tracht te maken, in de hel afdalen; mits deze partij geen stap van zijn extreme standpunt zal afwijken.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} kondigde in zijn laatste toespraak aan dat deze voorspelling bedoeld was om de waarachtigheid van de Heilige Profeet van de Islam^{sa} aan

Voorspellingen

te tonen, die Abdullah Atham als Dadjaal (valse profeet) had beschreven.

De voorspelling bestond uit twee delen:

I Abdullah Atham zal binnen 15 maanden zwaar gestraft worden – als hij volhardt in zijn weloverwogen negeren van de waarheid.

II Als hij spijt zou krijgen en zich bewust zou worden van zijn fout hij tenminste 15 maanden gevrijwaard zijn voor straf.

Kortom: Zou Abdullah Atham volhouden in zijn oneerlijk ongelooft en toch zijn straf ontlopen, dan zou deze voorspelling onwaar zijn. Wanneer Abdullah Atham echter zich zou distantieren van deze houding van oneerlijke ontkenning, en laster, en toch een vernederende smaad of dood zou ondergaan, dan zou de voorspelling ook onjuist zijn.

De tweede mogelijkheid was moeilijker. Het was vanzelfsprekender voor Atham dat hij zou volhouden in zijn ontkenning van de waarheid en in zijn vijandigheid. Hij had deze rol al geruime tijd gespeeld en zijn vrienden en volgelingen verwachtten niets anders van hem. Dat hij ook maar voor één enkel ogenblik zijn geloof in de goddelijkheid van Jezus^{as} zou herroepen, of overweldigd zou worden door de leer van de Islam, vanwege de wonderbaarlijke kracht ervan, was niet eenvoudig. Om verder te verkondigen dat hij in dat geval voor ten minste 15 maanden veilig zou zijn voor de dood, enz. was niet eenvoudig. Want, Atham was 65 jaar en dus dicht bij het einde van zijn te verwachten levensduur.

Het was voor een man als Atham ook moeilijker om zich terug te trekken van een houding tegen de Islam, dan om daarin volharden. Een garantie dat hij zou leven op zijn 65-jarige leeftijd was ook veel moeilijker.

God koos echter de tweede mogelijkheid van de voorspelling. Ondanks zijn situatie, zijn verleden enz. kwam Atham toch diep onder de indruk van de voorspelling. Het eerste teken was dat hij zijn vingers op zijn oren legde – een teken van berouw – en ontkende dat hij de Heilige Profeet^{sa} een Dadjaal had genoemd. Er waren meer tekenen. Atham hield op om voor het Christendom te spreken en te schrijven. De Islamitische leer had toch enige indruk gemaakt. Zijn schuldgevoel over de onrechtvaardige vijandigheid tegenover de Islam nam toe. Hij kreeg hallucinaties en bekende dit aan zijn vrienden en familie. Hij had dagdromen over slangen, dolle honden en gewapende mannen die hem kwamen doden. Zulke ervaringen kunnen niet bedacht zijn.

Als Atham er zeker van was dat hij gelijk had en dat God aan zijn kant stond dan had hij niet op zo'n manier te hoeven lijden. De twijfel aangaande de goddelijkheid van Jezus^{as} en een andere kijk op de leer van de Islam waren in zijn geest opgekomen. Er had een terugtocht plaatsgevonden; daarom werd Atham volgens Gods belofte gespaard voor de dood en voor vernedering, zelfs al hadden angst- en schuldgevoelens hem er bijna toe gedreven. Atham werd gered door zijn terugtocht.

Als er niets meer gebeurd was hadden de beoordelaars van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} beweerd dat Atham zich niet terug getrokken had van zijn anti-islamitisch

Voorspellingen

standpunt, en dat daarom de voorspelling niet geslaagd was. Maar de waarheid van de voorspelling zou zeer duidelijk worden. Een groep Christenen en Moslims begon te zeggen dat Atham niet binnen de vastgestelde limiet van 15 maanden gestorven was, en dat daarom de voorspelling niet uitgekomen was. Men deelde hen mede dat Atham gestorven zou zijn als hij zich niet had teruggetrokken. Doch aangezien hij zich wel teruggetrokken had was hij aan de dood ontsnapt. De voorspelling was op de tweede manier in vervulling gegaan zoals die in de openbaring vastgelegd was. Maar de critici gingen door te beweren dat Atham zich niet had teruggetrokken. Hierop nodigde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} Atham om onder ede te verklaren dat zijn Christen en Moslim aanhangers het bij het juiste eind hadden en dat hij gedurende deze tijd niet met de minste gedachte gespeeld had dat de Islam waarachtig was, en dat het Christendom vals was. Atham weigerde deze verklaring af te leggen. Hij zei dat hij nog steeds dacht dat het Christendom de waarheid was, maar – en dit toont aan in hoe grote mate God macht over de geest van de mens heeft – hij gaf toe dat zijn opvatting over de goddelijkheid van Christus anders was dan die van andere Christenen.

Atham werd er daarna aan herinnerd dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} hem uitgedaagd had onder ede te verklaren dat hij zich niet teruggetrokken had van de stelling die hij eerder had ingenomen. Atham schreef terug dat de eedsaflegging in de Christelijke godsdienst niet werd toegestaan. Dit was vreemd, want het afleggen van de eed is volgens het Nieuwe Testament gewettigd. Het is een algemeen gebruik in Christelijke landen en

organisaties dat het in gerechtshoven die onder Christelijke administratieve bevoegdheden vallen aan getuigen voorgeschreven wordt. Athams verweer was niet eerlijk. Het was een middel om aan zijn straf te ontkomen. Er werd een som geld geboden als Atham zijn eed zou afleggen. Het bedrag werd verhoogd van 1.000 roepies tot 4.000 roepies. Atham kon die voor zich opeisen zodra hij de eed had afgelegd. Maar Atham koos ervoor om de gemoedstoestand waarin hij gedurende die 15 maanden verkeerde verborgen te houden. Hij wilde de eed niet afleggen. Hij spendeerde de rest van zijn leven in stilte. De waarheid van de voorspelling van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} werd duidelijk aangetoond. Atham had zich teruggetrokken en ontsnapte aan de straf. Hij leverde het bewijs hiervoor door te weigeren zijn distantiëring onder ede te verklaren.

IV Een Amerikaanse valse profeet; John Alexander Dowie

De in Australië geboren Amerikaanse Dowie werd prediker. Hij maakte er aanspraak op helende krachten te bezitten en werd de leider van een sekte. Dit was in 1882. In 1901 beweerde hij de voorbode te zijn van de tweede komst van Christus, evenals Elijah de eerste voorbode was geweest.

In die dagen was de tweede komst van Christus een veel besproken onderwerp. De tekenen die hierover in de boeken stonden vermeld waren verschenen, en degenen die in deze voorspellingen waren geïnteresseerd wachtten met ongeduld. Door de publicatie van zijn aanspraken kreeg Dowie nog meer volgelingen. Hij kocht land en

Voorspellingen

stichtte een stad die Zion werd genoemd. Christus zou in deze stad nederdalen, waar Dowie als ongekroonde koning heerste.

Hij begon beledigingen aan het adres van de Islam te uiten en verkondigde dat de Moslims het Christendom moesten aanvaarden, of anders zouden zij vernietigd worden. Toen Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} hiervan hoorde schreef hij Dowie een brief waarin hij de schoonheid van de Islam uiteenzette, en hij daagde hem daarbij uit tot een gebedsduel. Vanaf december 1902 tot het einde van 1903 bleven de nieuwsbladen van Europa en Amerika commentaar leveren op Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} antwoord. Veel krantenknipsels bereikten Qadian. Hieruit valt te concluderen dat twee à drie miljoen mensen over deze uitdaging te weten zijn gekomen. Dowie trok zich niets van de uitdaging aan en ging door met het bidden voor de vernietiging van de Islam.

Op 14 februari 1903 schreef hij in zijn krant:

‘Ik bid tot God dat de Islam spoedig van de aarde zal verdwijnen. O, God, aanvaard dit gebed van mij. O, God vernietigt de Islam’.

Op 5 augustus 1903:

‘De zwarte vlek op de mantel der mensheid zal zijn einde vinden door de handen van Zion’.

Daar Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} begreep dat Dowie niet in de stemming was om zijn vijandigheden te staken

gaf hij een pamflet uit onder de titel '*Voorspellingen over Dowie en Piggot*'. Deze laatste was een valse profeet in Engeland. Hierin schreef Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} dat hij door God gezonden was om het geloof in de Eenheid van God te tonen, en dat hij een teken ontvangen had voor de mensen in Amerika. Het teken hield in dat als Dowie een gebedsduel met hem, direct of indirect, zou aangaan, dan zou Dowie deze wereld in 'grote pijn en ellende verlaten'. Hij gaf Dowie tijd om te antwoorden en eindigde met de woorden:

'Wees ervan overtuigd dat een ramp Dowie's Zion op het punt staat te overvallen... O God, moge het bedrog van Dowie en Piggot aan alle mensen duidelijk worden'.

Over deze verklaring werd op ruime schaal in Europa en Amerika gepubliceerd. *De Glasgow Herald* en *de New York Commercial Advertiser* publiceerden er een samenvatting van.

Dowie's ster was op zijn hoogtepunt. Omringd door rijke volgelingen en bedienden – zijn gezondheid was uitstekend verklaarde hij bluffend.

'Een Mohammedaanse Messias heeft herhaaldelijk aan mij geschreven dat Jezus Christus in Kashmir begraven ligt, en mensen vragen mij waarom ik hem niet antwoord. Denkt u dat ik zulke muggen en vliegen zal antwoorden? Als ik mijn voet op hem zou zetten dan zou ik hem vermorzelen. Ik geef hem een kans om weg te vliegen en te leven'.

Voorspellingen

Eindelijk was Dowie dus het gebedsduel met Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} aangegaan. Dowie had Gods straf over zich uitgeroepen.

Terwijl zijn ijdelheid en verwaandheid toenamen, beschreef Dowie Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} als een dwaze Mohammedaanse Messias. Hij schreef:

‘Als ik geen boodschapper van God op deze aarde ben, dan is niemand dat.’

In december 1903 ging hij openlijk tot het gebedsduel over. Hij verklaarde dat een engel hem verteld had dat hij het zou winnen van zijn vijanden. Deze tegenvoorspelling werd gedaan. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} besloot Gods oordeel af te wachten.

Het eerste teken kwam in de vorm van een voetaandoening die Dowie trof; het trof dezelfde voeten waarmee hij ooit bedreigd had de Messias van God te vertrappen. Daarna kreeg hij verlammingen, waarvan hij herstelde. Twee maanden later kwam de verlamming terug en deze maakte hem machteloos. Hij vertrok naar een gezondheidscentrum. De woede van God achtervolgde hem. Zijn volgelingen verbaasden zich erover dat hij die macht had om anderen te genezen dit niet voor zichzelf kon doen. Zij begonnen de kamers, die tot dan toe niet voor hen toegankelijk waren, te doorzoeken. Zij vonden verborgen flessen drank. Zijn vrouw en zoon verklaarden dat Dowie in het geheim dronk, zelfs zwaar dronk. In het openbaar predikte hij geheelonthouding. Zelfs tabak was verboden. Zijn vrouw

verklaarde dat Dowie had gezegd dat bigamie wettig was, omdat hijzelf een rijke oude dame wilde huwen.

Men begon de boeken te controleren. De verduisteringen bestonden ook uit geld dat besteed werd aan cadeaus voor meisjes in de stad. Dowie werd afgezet. Hij kwam terug van zijn kuuroord om te zien of hij de situatie nog kon redden. Maar niemand trok zich iets van hem aan. De rechtbank weigerde hem meer dan een kleine toelage voor zijn onderhoud toe te wijzen. Getroffen door verlamming moest hij van de ene kamer naar de andere gedragen worden door bedienden. Zijn ellende nam toe. Hij werd praktisch dement. Zijn spraak werd verward. Zijn laatste paar volgelingen verlieten hem. Dowie stierf ten slotte in grote pijn en in ellendige omstandigheden, precies zoals de voorspelling had geleerd, op 8 maart 1904.

De kranten vermeldden de gebeurtenis.

De Dunville Gazette, juni 1904, schreef:

‘Ahmad en zijn volgelingen mogen vergeven zijn voor de eer die zij opeisten voor de stiptheid waarmee deze voorspelling een paar maanden later in vervulling ging’.

De Truth-seeker van, 15 juni 1904, schreef:

‘De man uit Qadian voorspelde dat als Dowie de uitdaging zou aanvaarden, hij de wereld zal verlaten voor mijn ogen met groot verdriet en lijden. Als Dowie er vanaf zag, zo beweerde Mirza, dan zou het einde alleen uitgesteld worden. Dat

Voorspellingen

was de grote voorspelling; Zion zou vallen en Dowie zou sterven vóór Ahmad'.

De Herald uit Boston, 23 juni, 1904:

'Dowie stierf een ellendige dood met Zion verdeeld door interne verschillen'.

Het teken zal altijd dienen om de Christenen in het Westen eraan te herinneren dat in dit gebedsduel een voorstander van het Christendom het aflegde tegenover een volgeling van de Islam.

V Een Aria Samajist: Lekh Ram

Dit teken bewees de waarheid van de Islam aan het volk van India, zoals het teken van Dowie zijn waarheid bewees aan het Amerikaanse volk.

Aan het einde van de vorige eeuw werd een nieuwe Hindoe sekte opgericht die Aria Samaj heette. De schrijvers die tot deze sekte behoorden begonnen een groffe aanval op de Islam te lanceren. Onder hen bevond zich Lekh Ram, die het brutaalst was. In een briefwisseling probeerde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} de waarheid van de Islam uit te leggen aan deze Aria leider. Maar Lekh Ram bleef bij zijn anti-Islamitische vijandigheid en plannen; niets hielp. Hij produceerde verdraaide vertalingen van gedeelten van de Heilige Koran. Hij schilderde de Heilige Profeet^{sa} en de Heilige Koran in een geheel duister licht af.

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

Het twistgeschrijf met Lekh Ram spitste zich toe en Lekh Ram wilde een teken. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} bad tot God en hoorde dat het einde van deze man nabij was. Hij bood aan van publicatie af te zien als Lekh Ram hier bezwaar tegen had. Lekh Ram zei dat hij niets te vrezen had. Daar de eerste openbaringen tamelijk vaag waren begon Lekh Ram op een tijdslimiet aan te dringen. Toen Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zich weer tot God wendde werd hem duidelijk dat Lekh Ram binnen zes jaar op jammerlijke wijze aan zijn eind zou komen, gerekend vanaf 20 februari 1893 – de datum van de openbaring. Hij voegde aan deze mededeling een openbaring in het Arabisch toe met betrekking tot Lekh Ram.

‘Ijlun Jasadun lahu khwarun. Lahu nasabun wa azab’.
(Een ellendig halve dood kalf; niets anders dan vernedering en vernietiging staat het te wachten)

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} schreef dat als Lekh Ram niet gestraft werd met iets van ongebruikelijke, aangrijpende aard, dan was hij door God gezonden. De voorspelling werd door verdere openbaringen ondersteund:

‘En God gaf mij de tijding dat ik getuige zal zijn van een feestdag en deze dag zal dicht bij Ied zijn.’
(Vertaald uit het Arabisch.)

Hazrat schreef ook (in het Arabisch):

‘God heeft in Zijn genade mijn gebeden die betrekking hebben op een zekere Lekh Ram

Voorspellingen

aanvaard, en er is mij medegedeeld dat hij zijn verdiende loon zal krijgen binnen zes jaar’.

De verdere bijzonderheden werden bekendgemaakt in zijn boek *zegeningen van het gebed*, als aanhangsel:

‘Vandaag 2 april 1893 (Ramadan 14, 1310 na de Hijra) zag ik mijzelf in een grote kamer zitten met enkele vrienden. Plotseling zag ik voor mij een man met een afschrikwekkend uiterlijk en bloeddorlopen ogen. ‘Waar is Lekh Ram?’ vroeg hij. Daarna noemde hij de naam van iemand anders, kennelijk iemand van zijn familie; en hij vroeg ook waar deze was.’

Hazrat verwijst in zijn Perzisch gedicht dat deel uit maakt van zijn *Aina-i-Kalamat-i-Islam*:

‘Dwaze, dwalende vijand, Vrees de scherpe dolk van Mohammad’

Het betrof hier in het kort een voorspelling die samengesteld was uit vele andere. Een dodelijke ramp zou Lekh Ram treffen; het zou binnen zes jaar gebeuren, op een dag die dicht bij Ied zou zijn, met als gevolg de dood, verscheuring in stukken en verspreiding; een lot gelijk dat het kalf van Samri; door de dolk van iemand die rood van woede zou zijn en opgewonden zou zijn door zijn liefde voor Mohammad^{sa}.

Er verstreken vijf jaren zonder dat er iets gebeurde. Was Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} wel waarachtig? Men begon eraan te twijfelen. Het volgende Iedfeest dat het

einde van Ramadan zou betekenen zou de daaropvolgende vrijdag gevierd worden. Op de volgende zaterdag stak een onbekende Lekh Ram met een dolk in zijn maag; met het scherpe mes draaide hij rond om zodoende verscheidene malen door de ingewanden te snijden. Het lichaam werd door de dokters verder opengesneden. Lekh Ram stierf op zondag. Zijn lichaam werd gecremeerd en de as ervan in een rivier verstrooid, precies zoals met het kalf van Samri gebeurd was. In beide gevallen vond het in stukken snijden precies op zaterdag plaats.

Zoals de Arya Samaj vertelde werd Lekh Ram door een Moslim vermoord die bevriend was geraakt met Lekh Ram en die op die fatale dag tot het Hindoeïsme bekeerd zou worden. Hoewel de moeder en de vrouw van Lekh Ram thuis waren, ontsnapte de moordenaar, vluchtte de straat op en was spoedig in de mensenmenigte verdwenen; niemand weet waar hij gebleven is.

VI Prins Dalip Singh

Dit werd een teken voor de Sikhs, zoals de andere tekenen bestemd waren voor de Christenen en de Hindoes.

Toen de Britten de Punjab bezetten, besloten zij, voor nogal voor de hand liggende redenen van politieke en psychologische aard, de jonge troonopvolger, Prins Dalip Singh, van het toneel te verwijderen. Hij moest in Engeland blijven totdat de Britten zich stevig in de Punjab gevestigd hadden. Spoedig scheen alles veilig en

Voorspellingen

de Prins gaf te kennen dat hij naar huis terug wilde. Men begon er openlijk over te praten dat de Prins terug zou keren. Maar Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} kreeg een openbaring die het tegendeel bevestigde. Hij schreef in een pamflet dat een terugkerende Prins van de Punjab volgens de voorspelling in moeilijkheden zou geraken.

De Britten hadden hun toestemming gegeven en de reis begon. Alle verwachtingen waren hoog gespannen en iedereen wist van de voorspelling. Bij het nieuws van de terugkeer van de Prins werden de Sikhs weer onrustig. Plotseling veranderden de Britse autoriteiten van gedachten. De stoomboot die Dalip Singh naar Indië bracht onderbrak haar reis te Aden. Daar vroeg men Dalip Singh van boord te gaan en over te stappen op een ander schip dat hem naar Engeland terugbracht. De Sikhs van de Punjab waren zeer gekrenkt over dit besluit. Gods woord ging in vervulling.

VII De pest

Het teken van de pestepidemie is zowel volgens de Christelijke als de Islamitische geschriften het teken van de Beloofde Messias. De Heilige Profeet van de Islam^{sa} voorspelde de pestepidemie als een teken van de komst van de Beloofde Messias. Toen de eclips van de zon en de maan plaatsvonden die voorspeld werden in de Hadith, en beiden plaatsvonden in de maand Ramadan, zond Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} – onder Goddelijk bevel – aan iedereen de volgende waarschuwing:

‘De eclipsen waren ernstige waarschuwingen van God – een waarschuwing aan iedereen die volhardt in vijandigheid.’ (Nur-ul-Haq, deel II)

Bewogen door de heersende onverschilligheid, zonde en vijandigheid, bad hij om een of ander middel om dit te veranderen. ‘Volgens de wijzen is het beter voor de mensheid om te sterven, dan om ten onder te gaan in misdaad en dwaling.’

In 1897 verscheen nog een openbaring over epidemieën. Deze luidde:

‘Oh, Messias voor de mens, genees ons van onze dodelijke epidemieën.’

Epidemieën die door gebed zijn ontstaan kunnen ook weer door gebed overwonnen worden, schreef hij. Tijdens de bekendmaking van deze openbaring was de pest al in Bombay uitgebroken. Zij verscheen voor één jaar en verdween toen weer. Een gevoel van opluchting en veiligheid maakte zich van de mensen meester. De gezondheidszorg had kennelijk de epidemie overwonnen. Juist op dat moment, toen de pest in Bombay een halt was toegeroepen en het noorden van Indië en de Punjab in het bijzonder redelijk veilig en immuun ervoor schenen te zijn publiceerde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} deze waarschuwing:

‘Vandaag, 6 februari 1898, zag ik in een visioen een engel van God die in delen van de Punjab zwarte zaden zaaide; het waren lelijke, gevaarlijk uitzierende, zwarte, onvolgroeide zaden. Ik vroeg wat

Voorspellingen

dit was, en mij werd verteld dat het de zaden van de pest waren. De pest zou niet verdwijnen voordat de ergste zonden en overtredingen verdwenen waren. De stralende zon werd verduisterd door de zonden van de mens. De aarde heeft de pest doen oprijzen om angst te zaaien en om te waarschuwen.'

Wat daarna gebeurde was te droevig voor woorden. De pest begon in Bombay en het leek alsof Bombay er het ergst aan toe zou zijn. Maar Bombay herstelde zich en de Punjab werd er het middelpunt van. Het dodental rees tot 30.000 per week. Honderdduizenden stierven in een jaar. Honderden doktoren werkten en probeerden vele honderden soorten behandelingsmethoden, doch zonder resultaat. Jaar in jaar uit laaide de pest steeds heviger op. Een algemene gedachte begon zich te verspreiden, dat de vijandige gezindheid tegenover Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} er iets mee te maken had. Vele honderdduizenden sloten zich bij hem aan en geloofden in hem. De epidemie raasde voort tot Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} de openbaring ontving: 'De pest is voorbij, alleen de koorts blijft.' Hierna begon zij te verdwijnen.

De pest bewees een groot teken te zijn. Het maakte op gelovigen en ongelovigen grote indruk. De waarschuwing ervoor was vele jaren ervoor gegeven, lang voordat de medische wetenschap in staat was geweest de komst ervan, waar dan ook in het land, te voorspellen. De waarschuwing zei ook dat de ramp zich van jaar tot jaar zou herhalen. De aanval zou het ergste zijn in de Punjab.

Telkens weer beweerden de doktoren dat de ramp voorbij was, maar Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zei telkens weer dat deze niet voorbij zou zijn voordat God het zo wenste. De ramp herhaalde zich negen jaar lang. Tenslotte openbaarde God Zelf dat het einde ervan naderde. Na deze openbaring was het ergste voorbij. Vlak daarop kwam er een malaria-epidemie, en de ergste uitwerkingen hiervan werden weer in de Punjab gevoeld.

VIII Een grote aardbeving

Dit is de aardbeving van april 1905 die de Kangra vallei en Oost-Punjab trof. De openbaringen hierover zeiden:

‘Het schudden van een aardbeving.’

‘Verwoesting van tijdelijke en permanente bewoning.’

Veel mensen dachten dat de vernietiging waarvan gesproken werd, die van de pest was. Maar het zou anders zijn. De vulkaan van Kangra, die al enkele honderden jaren dood was, kwam plotseling weer tot leven en er volgde een uitbarsting. Er waren op deze vulkaan tempels gebouwd die door duizenden bezocht werden.

Tijdelijke behuizingen (*Mahalluha* in de Arabische openbaring) zijn gebouwen zoals tempels, kampementen, hotels, militaire barakken, deze zouden het hardst getroffen worden, en dat werden zij ook. Over een gebied van vele kilometers werden dergelijke plaatsen volkomen

Voorspellingen

met de grond gelijk gemaakt. Zomerhuizen die door Europeanen gebouwd werden, lagen in puin, die in Dalhousie en Bakloh lagen in stukken. Ongeveer 20.000 mensen stierven.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} voorspelde nog meer aardbevingen, en zij kwamen op hun tijd. En er zullen er nog meer komen.

XI Wereldoorlog I (1914-1918)

Dit teken was wereldomvattend, hiermee aanduidend dat de boodschap van de Beloofde Messias^{as} voor de gehele wereld bestemd is.

Een opeenvolging van openbaringen duidde op een wereldwijde ramp, een grote brand die vele landen en volkeren van de wereld zou treffen. De openbaringen spraken ogenschijnlijk van een aardbeving, maar het werd duidelijk dat een ramp die op een aardbeving leek, de hele wereld zou overspoelen.

De Urdu en Arabische openbaringen die de voorspellingen bevatten spraken van:

‘Een nieuw teken! *Schudden* van een nieuw teken!
Een aardbeving die op de Dag des Oordeels lijkt.
Red uw leven!

Ik daalde neer voor u.

Wij zullen tekenen tonen voor u.

Wij zullen vernietigen wat zij bouwden.

Zeg, Ik heb God als mijn getuige – wilt u dan geloven?

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

Ik heb Israël voor verdere schade bewaard.

De legers van de Pharao en Haman zijn beide verkeerd.

Glansrijke overwinning, Onze victorie.

Ik zal meteen legers aan u toevoegen. (Dit werd keer op keer herhaald)

Een berg viel; er kwam een aardbeving! Een vulkaan!

Voordelen voor de Arabieren; Arabieren trekken op.

Huizen zullen verdwijnen zoals ook de gedachte aan Mij verdwenen is.

De vastgestelde aardbeving zult u zeker zien.

De soevereiniteit zal op die dag tot de Ene behoren, de Meedogenloze God.'

De 'aardbeving' uit de openbaringen werd beschreven in voorspellend Urdu. Volgens deze zou de 'aardbeving' vernietiging brengen aan mensen, dorpen en velden en zou ook vooral reizigers treffen. Een man die naakt erdoor overvallen werd zou geen tijd hebben om zich aan te kleden. Passagiersboten moesten van hun gebruikelijke koers afwijken om de gevaren waaraan zij blootstonden te ontvluchten. Er zouden overal kuilen in de aarde ontstaan. Stroomen bloed zouden de rivieren en kanalen rood kleuren. De hele wereld zou erin betrokken raken. Alle mensen groot of klein, alle regeringen zouden eronder lijden. *En vooral de Tsaar zou tot een beklagenswaardige toestand gereduceerd worden.* De vogels die samen met andere schepselen uitzinnig zouden worden, zouden hun lieflijk gezang vergeten.

Andere openbaringen luiden:

Voorspellingen

Boten, vaar uit om slag te leveren.
Licht het anker.

Dit alles zou binnen zestien jaar gebeuren. Een vroege openbaring wees erop dat er een ramp zou plaatsvinden gedurende Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} leven. Maar hem werd aangeraden om te bidden: 'God, laat mij deze aardbeving niet zien.'

De oorlog van 1914-1918 kwam nog geen zestien jaar na de publicatie van deze voorspelling, doch niet gedurende zijn leven. Maar de kritiek bleef niet uit. De voorspellingen spraken van aardbeving en niet van oorlog zeiden sommigen. Zij kunnen alleen in vervulling gaan door een of andere aardbeving, het zij groot of klein. Zulke mensen vergeten dat voorspellingen over het algemeen metaforisch worden voorgesteld. Zij vergeten ook dat het gebruik van een aardbeving als metafoor voor oorlog of iets dergelijks door de Heilige Koran wordt bekrachtigd. Lees bijvoorbeeld de beschrijving die de Heilige Koran geeft van de belegerde gelovigen gedurende de aanval op Medina door de verbonden Arabische stammen:

'Toen zij over u kwamen van boven en van beneden, en toen uw ogen staarden en het hart in de keel klopte, en u over Allah allerlei gedachten koesterdet. Toen werden de gelovigen beproefd en zij werden hevig geschokt.' (Koran 33:11-12)

Het schokken staat voor het Arabische *Zilzal*, dat gewoonlijk 'aardbeving' betekent. Maar hier betekent het 'oorlog'. Deze verzen zijn een beschrijving van oorlog.

Aan de voorspelling van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} was een voetnoot gehecht:

‘Het is mogelijk dat deze beschrijving niet direct betrekking heeft op een aardbeving, maar op een of andere ramp die vernietiging van leven en bezit op grote schaal tot gevolg heeft. (Brahin-i-Ahmadiyya, deel 5, blz. 120)

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} legde uit dat er andere aanwijzingen in de voorspellingen voorkwamen. Het was daarom onmogelijk om de beschrijvingen letterlijk op te vatten als zijnde de beschrijving van een aardbeving. Het is waar dat de beschrijving sprak over een aardbeving, maar een aardbeving die wereldomvattend was; dit betekende klaarblijkelijk iets meer dan alleen maar een aardbeving. Aardbevingen zijn lokaal en niet wereldomvattend. Deze ramp zou een wereldramp zijn. Het zou in het bijzonder erg moeilijk zijn voor reizigers; een situatie die niet zozeer verbonden is met aardbevingen, als wel met een oorlog. De ramp zou vernieling brengen over boerderijen en velden die niet door aardbevingen worden vernield. Zij zou ook vernietigend zijn voor vogels, die nooit van aardbevingen te lijden hebben.

De voorspellingen spreken dat Israël geen schade zou lijden. De ramp zou enig voordeel voor de Israëlieten geven. Een aardbeving kon dit niet teweegbrengen; een oorlog wel.

De voorspellingen spreken verder over de legers van de Pharao en Haman, en doelt op hun arrogantie. Dit is

Voorspellingen

geen beschrijving van een aardbeving. Het is eerder de beschrijving van de Duitse Keizer en de Koning van Oostenrijk die zichzelf voorstelden als de vertegenwoordigers van God op deze aarde.

De voorspellingen spreken van plotselinge aanvallen, meer een beschrijving van oorlogshandelingen dan van iets anders.

De voorspellingen spreken van een vulkaan. Een uitbarsting hiervan zou de Arabieren ten goede komen. Een beschrijving van wat er in de eerste wereldoorlog zou gebeuren. De explosie ervan bracht een plotselinge politieke verandering.

De voorspellingen verwijzen naar God als Universele Koning, wat erop wijst dat machtige staten grote veranderingen zullen ondergaan.

Andere openbaringen wijzen duidelijk op oorlog:

‘Licht het anker’, en ‘Boten vaar uit om slag te leveren’, wijst op zeegevechten.

Alle openbaringen samen genomen voorspelden daarom de Grote Oorlog van 1914-1918. De openbaringen aan de ene kant en de oorlogshandelingen aan de andere komen zeer wel met elkaar overeen.

Volgens de voorspellingen zou een ongelukkig voorval het begin van de oorlog zijn. Zo gebeurde het ook. De moord op de Oostenrijks-Hongaarse troonopvolger was het startsein voor de oorlog.

Volgens de voorspellingen zou er een 'aardbeving' van wereldomvattende afmetingen zijn. De oorlog van 1914-1918 was een wereldoorlog, de eerste van zijn soort. De Europese machten betraden als eerste de arena, maar spoedig volgden China, Japan en India. Iran werd verwickeld in de gevechten tussen de Turkse en Britse strijdmachten. Er werd grimmig gevochten in Iran, Syrië, Palestina en Siberië. Op vier belangrijke plaatsen in Afrika werd gevochten. Zuid Afrika viel Duits West-Afrika aan. Ook Duits Oost-Afrika werd erin betrokken. Op de Westkust nam Kameroen deel. De grens van Egypte-Tripoli zag ook belangrijke gevechten. Er werd ook in Zuidelijk Australië en Nieuw Guinea gevochten. De Britse en Duitse vloot vochten voor de Amerikaanse kusten. Ook namen Canada en de Verenigde Staten officieel deel. Zuid Amerikaanse staten verklaarden Duitsland de oorlog. Geen deel van de wereld bleef erbuiten.

Zoals voorspeld werden steden, boerderijen en velden vernietigd.

Vogels stierven.

Vernietiging van landoppervlakten in Frankrijk, Servië en Rusland; kuilen die zich zelfs met grondwater vulden. Aan deze vernietiging droeg een nieuwe oorlogstechniek bij, de loopgraven.

Rivieren werden inderdaad rood gekleurd met menselijk bloed.

Voorspellingen

Het was een moeilijke tijd voor reizigers. Normale wegen en de gebruikelijke zeeroutes werden gevaarlijk. Er deden verhalen de ronde; soldaten die hun weg kwijt raakten moesten via omwegen naar huis lopen, daar de kortere routes in handen van de vijand waren gevallen. Vele bekende gebouwen in Europa werden vernield. Ook werd het fundament van het morele Europese leven vernield.

Er was een veiliger en stabielere fundament nodig om de menselijke samenleving weer op te bouwen; wat kon dan beter zijn dan de fundamente van de Islam?

Een belangrijke ontwikkeling van de oorlog was de verhuizing van het Joodse volk om zich te vestigen in Palestina. Zelfs voor de oorlog afgelopen was werd aan de Joden de belofte gedaan dat zij zich in hun land van herkomst mochten vestigen. De geallieerden, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten, beloofden dat de onrechtvaardigheden die de Joden in het verleden waren aangedaan, tenietgedaan zouden worden. Het begin werd gemaakt met de vestiging van de Joden in Palestina. (Israël is nu een onafhankelijke staat) Het vreemde van deze voorspelling is dat er ook een verwijzing in de Heilige Koran is:

‘En wanneer de laatste belofte komt zullen Wij u allen tezamen brengen.’ (Koran 17:105)

De belofte van de laatste dagen is niet de Dag des Oordeels, maar de tijd waarin de Beloofde Messias zou verschijnen. Het samenbrengen van Israël zou in zijn tijd

plaatsvinden. Volgens de voorspelling was dit samenbrengen het gevolg van de Eerste Wereldoorlog.

De tijdslimiet van 16 jaar die voor deze ramp werd voorbehouden, was ook juist. De openbaringen erover kwamen in 1905. De oorlog begon in 1914 en de gevolgen eindigden in 1921. De verschillende vloten moesten niet alleen door de deelnemers aan de oorlog paraat worden gehouden, maar ook moesten hun wateren door neutrale landen bewaakt worden. Dit heeft de voorspelling ook vermeld. De voorspelling sprak van schepen die slag leverden op zee. Het wijst op een voorkeur die gegeven wordt aan kleine oorlogsschepen – een specialiteit van de oorlog 1914-1918.

Een teken voorspelt de plotselinge aard van het gebeuren. Het plotselinge uitbarsten van deze oorlog is bekend. Er werd wel een oorlog verwacht, maar toen deze begon was het toch plotseling. De moord op de Oostenrijkse prins en prinses bleek de vonk te zijn die het kruitvat in de lucht liet vliegen.

Een ander teken was het politieke voordeel dat het Arabische volk hieruit zou trekken. Het gevolg ervan was de onafhankelijkheid van de Arabische wereld.

De vernietiging van de steden en plaatsen van goddeloos vermaak – in het Oosten van Frankrijk – vond plaats zoals het voorspeld werd.

Een openbaring sprak van ‘Onze overwinning’, dat is de overwinning van de kant die de Beloofde Messias en zijn volgelingen gunstig gezind was. De Britse geallieerde

Voorspellingen

troepen ontvingen keer op keer wonderbaarlijke hulp en voorvallen liepen in hun voordeel uit zodat de overwinning tenslotte aan hen te beurt viel; hiervoor hadden de volgelingen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} gebeden.

Een zeer belangrijk teken was de voorspelling over de Tsaar van Rusland. De Tsaar zou tot een 'beklagenswaardige toestand worden gereduceerd' (*Haal-i-Zaar*). De gebeurtenissen die hiertoe leidden zijn het waard om te vertellen. De profetische beschrijving *Haal-i-Zaar* (beklagenswaardige toestand) betekent een voortdurende toestand van ellende en hulpeloosheid. Het betekent ook het einde van de heersende dynastie van Rusland; dus niet alleen van de Russische heerser. De voorspelling spreekt van Tsaar en niet van prins Nicolaas. Voor de Grote Oorlog waren er al pogingen ondernomen om zich te ontdoen van het Russische Koningshuis, doch niets gebeurde. Maar, wat gebeurde er toen de vastgestelde tijd kwam?

Toen de revolutie van 1917 begon was de Tsaar niet in de hoofdstad. Hij verbleef aan het front om gevechtslinies en posities te inspecteren. Er was geen teken van revolutie. Indiscretie van de kant van de gouverneur leidde tot agitatie, die in goed georganiseerde landen gemakkelijk bedwongen kon worden. De Tsaar gaf bevel – volgens zijn eigen wens – om de zaak hard aan te pakken. Dit had niet de gewenste uitwerking. Integendeel, het had nog meer moeilijkheden tot gevolg. De Tsaar verving de gouverneur en vertrok zelf naar de hoofdstad. Onderweg hoorde hij meer van de gebeurtenissen. De situatie werd slechter. Men adviseerde

de Tsaar de hoofdstad niet binnen te gaan. Hij trok zich er niets van aan en vervolgde zijn reis. Hij had niet veel verder gereisd toen hij hoorde dat de revolutionairen het Staatssecretariaat hadden bezet en dat er een volksregering geïnstalleerd was. In het tijdsverloop van één dag (12 maart 1917) was de grootste en machtigste vorst van de wereld afgezet en gereduceerd tot een onderdaan van zijn eigen volk. Op 15 maart tekende hij onder dwang dat hij en zijn familie nooit meer aanspraken op de Russische troon konden maken. De Tsaren waren niet langer meer heersers over Rusland. Maar de toestand zou nog erger worden.

Had Nicolaas II zichzelf en zijn familie gered door afstand te doen van de troon? Op 21 maart werd hij gevangen genomen en naar Skosile gebracht. Op 22 maart erkende de Verenigde Staten de révolutionnaire regering. Dit deed alle hoop teniet, zelfs overleven werd nu twijfelachtig. De bondgenoten in de oorlog tegen Duitsland stonden nu tegenover elkaar. Maar er moest nog meer geleden worden. Tot nu toe waren de teugels van de regering in handen van een lid van de Koninklijke familie, Prins Dilvao. De aanwezigheid van de Prins aan het roer garandeerde een goede behandeling voor de afgezette Tsaar en zijn familie. Zij waren begonnen met tuinieren en andere bezigheden die passend waren voor een afgezette vorst en zijn familie. Maar in juli moest ook deze Prins aftreden, en de nieuwe man aan het roer werd Kerensky. Het leven van de gevangen Koninklijke familie was hard maar draaglijk. Op 7 november 1917 zonden de Bolshevik revolutionairen de Kerensky regering naar huis. De toestand van de Tsaar werd beklagenswaardig, het zou de moedigste man ontmoedigen. De Tsaar werd

Voorspellingen

niet meer in het paleis gevangen gehouden, maar van de ene plaats naar de andere gebracht, totdat hij uiteindelijk terecht kwam in Ekaterinenburg; hier kreeg hij een proefje van de martelingen die hij zijn gevangenen deed ondergaan. Ekaterinenburg ligt ten oosten van de Oeral, meer dan 2000 kilometer van Moskou. Hier werden gereedschappen voor de mijnen gefabriceerd, die Russische gevangenen in de Koninklijke mijnen in de buurt gebruikten. Dit herinnerde de Tsaar aan de wreedheden die hij beging tegenover anderen.

De Bolsheviki regering verminderde nu zijn dagelijkse rantsoenen en gemakken. Zijn zieke kind werd in het bijzijn van zijn ouders door ruwe bewakers geslagen. Op de laatste dag werden de maagdelijke dochters in het gedwongen bijzijn van de Tsarina verkracht. Als de Tsarina haar ogen afwendde van dit mensonterende toneel, dan dwongen de soldaten haar te kijken. De Tsarina moest meer ellende verdragen dan enig ander mens ooit ten beurt viel. Tenslotte werd op 16 juli 1918 de hele Koninklijke familie doodgeschoten. De voorspelling van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} – zelfs de Tsaar zal zich in de meest beklagenswaardige toestand bevinden - was op dat moment letterlijk vervuld. En toch vroegen de mensen om nog meer tekenen om de waarachtigheid van de goddelijke boodschapper te bewijzen.

X De uitbreiding van Qadian

Nu richten wij ons naar de voorspellingen over de uitbreiding en algemene vooruitgang van de volgelingen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}; en wel eerst naar de voorspelling met betrekking tot de uitbreiding van Qadian, het dorp dat het hoofdkwartier werd van de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at.

Dit dorp zou volgens de voorspellingen groeien en zich uitbreiden tot mijlen ver in de omtrek, en het zou een welvend centrum worden. Toch was het ten tijde van deze voorspelling een dorp met 2.000 inwoners die in lemen huizen onder primitieve omstandigheden woonden. Ze maalden hun eigen koren, enz. Als enige verbinding met de buitenwereld had men een postdienst die twee keer per week binnen kwam en uitging. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} had niet veel volgelingen; ongeveer een paar honderd toen de voorspellingen bekend gemaakt werden. Hij kon hen niet gevraagd hebben om bij hem te komen wonen omdat Qadian klein was en geen weg en treinverbindingen had.

Steden waar geestelijke leiders zijn geboren groeien niet onvermijdelijk. Jezus^{as} werd in Nazareth geboren, en Nazareth is nog steeds een dorp.

(Heiligen zoals Shahab al-Din Suhrawardy, Shaikh Ahmad Sirhindi en Baha-uddin Naqshbandi (moge de Genade van Allah met hen zijn), werden in dorpen geboren; of gingen in dorpen wonen. Maar hun dorpen

Voorspellingen

bleven dorpen. Als zij zich uitbreiden dan groeiden zij binnen hun natuurlijke grenzen.) Het stichten van steden is niet gemakkelijk. Zonder de geschikte fysieke en economische omstandigheden kunnen zij niet floreren. Vanuit dit gezichtspunt had Qadian geen kans. Het lag bijvoorbeeld niet aan een rivier of spoorlijn.

Tegen alle natuurlijke en normale verwachtingen in zou Qadian steeds meer uitbreiden. De volgelingen begonnen toe te stromen en sommigen vestigden zich er permanent. De volledige vervulling van de voorspellingen zal tijd vergen, maar hun gedeeltelijke vervulling is verbazingwekkend. In de twintiger jaren steeg het bevolkingsaantal tot 5.000, en in 1947, het jaar waarin India verdeeld werd in India en Pakistan, steeg het tot ongeveer 15.000; met scholen, middelbare scholen, drukkerijen, moskeeën en gastverblijven. Tijdens de afscheiding kwam Qadian aan India toe, en het grootste gedeelte van haar bevolking emigreerde naar Pakistan. Maar Qadian werd niet verlaten. (Het is het Centrum van de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at in India, een heilige plaats die door velen uit verschillende delen van de wereld bezocht wordt. Rabwah, het Centrum in Pakistan is voorlopig het hoofdkwartier van de Internationale Ahmadiyya Moslim Djamaa'at.)

XI Financiële verlichting

Chronologisch gezien hebben de eerste openbaringen betrekking op de belofte dat God Zelf voor de financiële noden van de Beloofde Messias zal zorgen en voor die

van zijn Gemeenschap. De eerste openbaring kwam op de avond van zijn vaders dood. Deze gebeurtenis betekende verlies van inkomsten voor de familie. Een openbaring waarschuwde hem over de op handen zijnde dood, de andere verzekerde hem van Gods hulp. De Arabische openbaring kan vertaald worden met:

‘Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?’

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} deelde dit aan enkele van zijn vrienden mee. Eén van hen, een Hindoe, ging toen naar Amritsar om een zegelring te laten maken met de Arabische tekst in de steen ervan gegraveerd. Zijn oudere broer – die de familieaangelegenheden behartigde spande een rechtszaak aan tegen de rest van de familie. Meer dan tweederde van het bezit ging over in handen van de rest van de familie. Er bleef erg weinig over voor de twee broers; dit was nauwelijks genoeg om van te leven, en niet genoeg voor het grote werk dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} op het punt stond te beginnen. Er was geld nodig voor de publicatie van het belangrijke boek *Brahin-e-Ahmadiyya*. Op de een of andere manier kwamen de gelden hiervoor binnen van inschrijvers op het boek, dat in delen werd uitgegeven. Maar er was meer geld nodig. De gepubliceerde delen deden de Hindoe, Christelijke en Sikh critici versted staan. Er ontstond grote opwinding. Een antipropaganda campagne werd georganiseerd, waarbij zich uit jaloezie enkele Moslims voegden. Er was geld nodig om deze gezamenlijke aanval het hoofd te bieden. En dank zij God kwamen de gelden hiervoor binnen.

Voorspellingen

En nu, nadat hij de goddelijke mededelingen dienaangaande ontvangen had, kondigde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} af dat hij de Moslim Messias was die voorspeld werd in de profetieën van de Heilige Koran en Hadith. De eerste Messias was dood zoals alle andere stervelingen. De beloofde komst was de komst van een ander. Iemand onder de volgelingen van de Heilige Profet^{sa}, in geest en karakter van de eerste Messias. Deze aankondiging deed een storm van tegenstand opwaaien. De antwoorden aan critici en verzoeken om inlichtingen moesten gepubliceerd en verspreid worden. De uitgaven begonnen alle verwachtingen te overschrijden. Er moest een gastverblijf en een vrije keuken geïnstalleerd worden om een stroom van gasten te ontvangen; velen stroomden toe om er voor een bepaalde tijd te blijven. De financiële lasten zouden de Gemeenschap bij de opzet ervan ontwricht hebben als Allah niet geholpen zou hebben. Een paar dozijn mensen, allen erg arm, bewezen tegen deze behoeften opgewassen te zijn. De belofte van God: 'Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?' werkte.

Men begon de Ahmadi-Moslims te vervolgen. Volgens een *Fatwa* was de straf voor de Ahmadi's de dood. Het plunderen van hun huizen, hun bezit afnemen, hun vrouwen ergens anders huwen zonder eerst gescheiden te zijn, was een prijzenswaardige daad. Hier en daar handelden mensen in overeenstemming met deze *Fatwa*. Ahmadi-Moslims werden uit hun huizen gezet en ontslagen. Een stroom van vluchtelingen die naar Qadian kwamen deed de uitgave van huisvesting en voedsel hoog oplopen. De toegewijden vonden echter de benodigde fondsen, niet alleen voor de vluchtelingen, maar ook voor de zaak waarvoor zij zich inzetten. Het gastenverblijf was

altijd vol. Het huis van de Beloofde Messias was ook vol. Iedere kamer scheen onderdak aan een familie te geven. De financiële lasten werden steeds zwaarder, maar zij werden met opgewektheid gedragen. Zij werden licht door de herinnering 'Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?'

In 1898 opende Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} een High School die een religieuze cursus zou toevoegen aan het gebruikelijke schoolprogramma. Men begon twee maandbladen, één in Engels en één in Urdu, om uitleg van de Islam te geven. Van tijd tot tijd werden hier andere activiteiten aan toegevoegd. Men begon missionarissen en missies te onderhouden evenals een bureau dat het groeiende werk organiseerde en dirigeerde. Alles heeft zich thans aanmerkelijk uitgebreid en er worden steeds nieuwe afdelingen, divisies en doelstellingen aan toegevoegd. Op de voorgrond staan de nieuwe moskeeën die in het buitenland gebouwd worden en het drukken van vertalingen van de Heilige Koran in Europese, Afrikaanse en Aziatische talen.

De jaarlijkse begroting van de Gemeenschap (in 1966) bedroeg ongeveer tien miljoen roepies; het totale bedrag werd bijeengebracht uit vrijwillige bijdragen, het resultaat van goddelijke Genade die beloofd werd in de openbaring: 'Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?'

De Gemeenschap blijft echter arm, en dit komt overeen met de geschiedenis van alle godsdienstige groeperingen. Denk aan wat ze zeiden over de vroege Islam:

Voorspellingen

‘...wij zien dat niemand u heeft gevolgd, behalve de minsten en de eenvoudigen van geest onder ons.’ (Koran 11:28)

De moraal hiervan is duidelijk. Het succes van goddelijke groeperingen kan niet toegeschreven worden aan menselijke inspanningen. De Ahmadiyya Gemeenschap heeft haar aanwinsten, haar bescheiden middelen. Sommige Ahmadi-Moslims zijn kapitaalkrchtig, op kleine schaal, maar de verantwoordelijkheden van de Gemeenschap blijven toenemen. De opofferingen die de leden zich getroosten kunnen alleen toegeschreven worden aan goddelijke hulp en genade. Hun geloof is een gave Gods. Hun toewijding aan de zaak alleen van Allah. Er zijn miljoenen Moslims in de wereld. Hoeveel hebben zij over voor de zaak van de Islam? Als andere Moslims gaven wat Ahmadi-Moslims geven voor wereldprojecten, dan zouden de monetaire fondsen onmetelijk zijn. Op het ogenblik geven zij niet eens een fatsoenlijk gedeelte van wat deze arme groep Moslims geeft voor Islamitische doeleinden. Vanwaar dit verschil? Omdat Ahmadi-Moslims ondersteund worden door de veelzeggende goddelijke belofte: ‘Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?’.

XII De uitbreiding van de Gemeenschap

Deze voorspelling heeft betrekking op de goddelijke beloften over de verspreiding van de boodschap, de ideeën, de geest, en de methodes die Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} werd opgedragen te onderwijzen. Het

waren de ideeën en de leerstellingen van de Heilige Koran die vergeten waren.

In de geestelijke loopbaan van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} begonnen de beloften op een zeer vroeg tijdstip uit te komen;

‘Ik zal uw boodschap verspreiden tot alle hoeken van de aarde’.

‘Ik zal u meer trouwe en oprechte vrienden geven, en hun nageslacht en hun rijkdommen doen toenemen’.

‘Allah zal deze Gemeenschap van Ahmadi’s doen groeien, zodat hun aantal en hun belangrijkheid velen verbaasd zullen doen’.

‘Zij zullen in groten getale komen’.

‘Wij zullen u zeker van alles méér geven’.

‘Een groep uit de vroegere en een groep uit de mensen van de latere volkeren’.

Dit laatste schijnt te beloven dat de Ahmadiyya Moslim Djamaa’at mensen zal aantrekken van onder de volgelingen van eerdere profeten en onder de Moslims.

Sommige openbaringen kwamen in het Engels:

‘Ik zal u een groot deel van de volgelingen van de Islam geven’.

‘Profeet van Allah, ik kende u niet’. Een uiting van spijt die de mens in de mond gelegd wordt.

‘Deze aarde is ons erfdeel. Wij zullen het van alle kanten opslokken’.

Voorspellingen

Deze openbaringen beloven de uitbreiding van de Ahmadiyya Molsim Gemeenschap. En toch, in de tijd dat deze kwamen kon de mensheid niet vermoeden dat ze bewaarheid zouden worden. Een mens ontving ze. Hij liep alleen in de kleine binnenplaats van zijn huis. Hij schreef ze op zoals ze kwamen. De burens behandelden hem met minachting. Maar de openbaringen bewezen waar te zijn. Hier en daar traden nieuwe Ahmadi-Moslams toe en er werden nieuwe Ahmadi gemeenschappen en centra gevormd. In delen van Azië, Afrika, Europa en Amerika. De zich steeds meer uitbreidende Gemeenschap is een bewijs van de waarheid van de beloften die eraan voorafgingen.

Als dat wat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} voorspelde niet in de naam van Allah voorspeld werd, waarom kwam het dan uit? Hoe vreemd het ook mag klinken, tot nu toe behandeld Europa en Amerika de Islam als hun prooi, maar nu is de tijd aangebroken waarop de Islam Europa en Amerika als zijn prooi kan beschouwen. De zaken zijn omgekeerd. Islam is in opmars en haar vijand is op de terugtocht. 'Alle lof zij Allah, de Heer der werelden'.

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT

Argument 11: De liefde van God en Zijn Profeet

Na het argument van de voorspellingen moeten wij nu eens naar een ander argument kijken, en wel naar dat wat in de Heilige Koran staat in de verzen:

‘En zij, die naar Ons streven, – Wij zullen hen zeker op Onze wegen leiden. (Koran 29:70)

‘Zeg: indien gij Allah lief hebt, volg mij. Allah zal u liefhebben en uw zonden vergeven...’ (Koran 3:32)

Brandende liefde voor God en de Heilige Profeet^{sa} resulteren in (en het is er tevens bewijs van) afhankelijkheid van God en de Heilige Profeet^{sa}. God houdt van hen die Hem en Zijn Profeet^{sa} liefhebben. Een criterium van waarachtigheid (waarachtigheid van de aanspraken van een persoon op Gods gunst en nabijheid) is de mate van zijn liefde voor God en de Profeet, en de kwaliteit van zijn toewijding aan deze twee.

De Heilige Koran over de liefde voor God

Liefde voor God is de maatstaf voor iemands nabijheid tot God. Maar wat is liefde? In de Heilige Koran vinden we daar een beschrijving van.

‘Zeg, indien uw vaders en uw zonen, en uw broeders en uw vrouwen, en uw verwanten, en de

rijkdommen die u verkregen hebt, en de handel waarvan u slapte vreest, en de woningen waarvan u houdt, u liever zijn, dan Allah en Zijn boodschapper en het streven voor Zijn zaak, wacht dan tot Allah met Zijn oordeel komt; Allah leidt het ongehoorzame volk niet'. (Koran 9:24)

De liefde voor God is de bereidheid om opofferingen voor Zijn zaak te doen. De betekenis van liefde, zonder daar opofferingen voor te willen doen, is ijdel en een hol gepraat. Liefde toont zich door zichtbare handelingen en betrokkenheid.

Als onze betekenis waar en oprecht is, dan moeten wij dit tot uitdrukking kunnen brengen in ons gedrag, onze aanbidding, ons vasten, onze omgang met anderen en onze liefde voor het Heilige Boek. Deze tekenen werden zichtbaar in Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} toen hij de jaren des onderscheid bereikte. Zijn gedachten richtten zich op God en de Heilige Profet^{sa}. Vanaf zijn prille jeugd leefde hij volgens de Wet – de Sharia. Na zijn eerste onderwijs, dat hij thuis kreeg, begon zijn vader erop aan te dringen dat hij een baan moest aannemen. De gewoonte was een baan als regeringsambtenaar. Maar de jonge Mirza Ghulam Ahmad kon hiertoe niet overgehaald worden. Een Sikh vriend van de familie nam het op zich om namens zijn vader hierover met hem te spreken. De Sikh trof Mirza Ghulam Ahmad in zijn kamers in afzondering, totaal opgegaan in zijn studie. De Sikh sneed het onderwerp aan. 'Mijn vader,' zei Mirza Ghulam Ahmad geduldig 'wil dat ik in overheidsdienst treed, maar ik vrees dat ik al in dienst ben van een ander (God bedoelende)'.

De liefde van God en Zijn Profeet

Hij bracht zijn dagen door met het lezen van en het mediteren over de Heilige Koran, de Hadith en Mathnavi Rumi. Zijn bezoekers waren arm en hij deelde zijn eten met hen. Vaak gaf hij al zijn eten aan hen. Vaak vergat het gezin van zijn broer hem eten te brengen. Dan nam hij genoegen met geroosterde kikkererwten. Om aan het aandringen van zijn vader te ontkomen nam hij een baan aan buiten Qadian te Sialkot bij het kantongerecht. Gedurende de tijd die hij vrijmaken van rechtszaken studeerde en mediteerde hij. Waarschijnlijk dat gedurende deze tijd in Sialkot Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zich ten volle bewust werd van de hachelijke toestand waarin de Islam zich bevond, en van de handelwijze van de Christelijke missionarissen. Sialkot was het middelpunt van Christelijke activiteiten geworden. Priesters vielen de Islam openlijk aan en zaaiden haat ertegen.

Het Christendom was de godsdienst van de toenmalige heersers over India. De mensen waren bang om openlijk weerstand te bieden tegen de predikers van het Christendom. Sommige Ulema die dat wel durfden werden voor schut gezet. Hun kennis was spaarzaam, hun begrip en houding was duister. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} besloot de priesters van repliek te dienen.

Er waren ook andere tegenstanders van de Islam, de Arya Samaj schrijvers en predikers, die laaghartige en lasterende aanvallen op de Islam en de Heilige Profeet^{sa} deden. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} overdacht de

gevaren die zij en ook sekten zoals de Brahma Samaj vormden.

Het opgaan in God

In de tussentijd verzocht zijn vader hem naar Qadian terug te keren. Hij dacht dat zijn zoon nu wel volgens de voorschriften kon werken en dat hij nu al zijn aandacht zou kunnen wijden aan aangelegenheden betreffende het familiebezit. Hij vroeg om met rust te worden gelaten. Maar de druk van de rechtszaken en andere aangelegenheden drukten zwaar op de vader, en dus besloot de jonge Mirza Ghulam Ahmad terug te keren om te helpen. Gedurende zijn bezoeken aan het gerechtshof werd het steeds duidelijker hoe hij in God geabsorbeerd was. Anderen stonden erop dat hij zou blijven, aangezien de zitting elk ogenblik zou kunnen beginnen. Maar Mirza Ghulam Ahmad^{as} bleef niet. Terwijl hij afwezig was kwam de zaak voor waar hij zich mee moest bezighouden. Het recht kon zich tegen hem gekeerd hebben. Maar de rechter negeerde zijn afwezigheid en besloot de zaak in zijn voordeel, zijn vaders voordeel, om precies te zijn.

Een ander voorval vond plaats in Lahore. De familie had hoger beroep aangetekend voor bij de arrondissementsrechtbank betreffende een eigendomsrecht van het familiebezit. Op een zekere dag keerde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} terug van de rechtszaal in een hele gelukkige en tevreden stemming. Zijn gastheer, een levenslustige vriend, trok hieruit de conclusie dat de uitspraak in zijn voordeel was geweest. Maar al spoedig kwam hij erachter dat hij de zaak

verloren had. Waarom was hij zo tevreden, vroeg de vriend. Omdat hij nu geruime tijd kon wijden aan gebed en meditatie.

Hazrat schrijft aan zijn vader

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} vond al gauw dat zijn aanwezigheid in de rechtszaal niet kon samengaan met zijn leven van studeren, bidden en mediteren. Hij schreef daarom naar zijn vader met het verzoek hem van zijn plichten die verband hielden met de familierechtszaken te ontslaan. Zoals gebruikelijk schreef hij in het Perzisch. De brief luidde:

‘Mijn meester, mijn vader, vrede!

Met gepaste gehoorzaamheid en nederigheid legt ondergetekende dit aan u, hooggeëerde, voor:

Dat ik ieder jaar met mijn wereldse en geestelijke ogen, landen en steden een of andere ramp zie overkomen, waardoor vrienden en familieleden van elkaar gescheiden worden, en dat er geen jaar voorbij gaat zonder dat er een grote brand uitbreekt of dat er een ramp zich voltrekt zoals bij de komst van de Dag des Oordeels; dat daarom mijn hart koud geworden is voor deze wereld en mijn gezicht bleek van angst voor de toekomst. Vaak herinner ik mij de beroemde regels van Shaikh Muuslih al-Din Saadi Shirazi terwijl de tranen langs mijn wangen lopen. ‘Vertrouw niet op dit vluchtige leven, denk niet dat u veilig bent voor de sport van tijdverdrijven.’ Twee regels van een

gedicht van Farrokkh Qadiani (een pseudoniem van Hazrat in zijn eigen vroegere gedicht) zijn ook als zout op mijn gewonde hart. 'Jongeling bindt uw hart niet aan dit leven, het ogenblik van de dood zou wel eens nabij kunnen zijn!'

Daarom wil ik voor de rest van mijn leven in eenzaamheid doorbrengen, weg van het gezelschap van mensen, zodat ik al mijn tijd kan wijden aan de herinnering aan God, om zo mijn vroegere gemiste kansen goed te maken en mij te behoeden voor toekomstige rampen. 'Het leven is weggeëbd, alles op een paar stappen na. Ik blijf beter wakker in de nog resterende nachten omwille van iemand die mij zeer dierbaar is!'

Deze wereld heeft geen gezond fundament, het leven hier kan niet vertrouwd worden. 'Hij die van anderen leert is wijs.' En vrede.

Toen zijn vader stierf ging hij spoedig weer studeren, bidden en vasten, met slapeloze nachten. De belangen van hun bezittingen vertrouwde hij aan zijn oudere broer toe.

In navolging van een aanwijzing van God begon hij met het grote boekwerk *Brahin-e-Ahmadiyya*. Hierin beloofde hij 300 argumenten als bewijs voor de Islam te leveren. Er zijn vier delen verschenen. Men was het er over eens dat sinds eeuwen niet iets dergelijks over de Islam was geschreven. Ook de vijandigheid tegenover hem nam toe, maar zijn voortdurende dienst aan de Islam veranderde hierdoor niet.

Wat deden de Ulema? Zij scholden elkaar voor Kafir uit, zij debatteerden over dwaze vraagstukken zoals hoe men zijn handen moest houden tijdens het gebed. Kon men de *Takbir* (Allahoe Akbar) hardop zeggen als men in het gezamenlijke gebed van houding veranderde, enz.

Ulema verspillen hun tijd

De Ulema verspillen hun tijd en hun krachten, terwijl de Islam met uitsterven bedreigd werd. Zij brachten sektarische verschillen aan de orde terwijl de fundamentele van de Islam aangevallen werden. Alleen Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} had gezien wat werkelijk gedaan moest worden. Ongeloof en werkeloosheid waren de ziekten. Het geneesmiddel was: toewijding aan God en de verdediging van de Islam tegen lage aanvallen.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} trad in het strijdperk tegen de aanhangers van de Arya Samaj Daya Nand, Lekh Ram, Jiwan Das, Murli Dhar en Inder Man en onder de Christenen Fateh Masih, Atham, Martin Clarke, Howell, en Talib Masih.

Als hij maar van iemand hoorde dat deze geïnteresseerd was in de Islam, dan schreef hij hem meteen om de waarheid van de Islam uiteen te zetten. De bekering van de Amerikaan Alexander Russell Webb was een resultaat van zijn correspondentie. Webb gaf zijn diplomatieke loopbaan op om missionaris voor de Islam te worden.

Wanneer er ergens een vijand van de Islam was, een valse profeet als Dowie of Piggott dan daagde Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} hem zeker uit. Dag en nacht gedurende zijn lange leven – hij werd 74 jaar – bleef hij een toegewijde dienaar van de Islam. Zijn toewijding aan God en Zijn Profeet was volledig en alomvattend. Slaap, rust en eten konden uitgesteld worden, maar iets dat voor de Islam gedaan moest worden kon niet uitgesteld worden.

Hij verwelkomde elke hulp van vrienden en was daar dankbaar voor. De doktoren schreven hem rust voor, maar hij vond alleen maar rust in het werk voor de Islam. De nacht voor zijn sterfdag was hij wakker gebleven om zijn geschrift *'Boodschap voor vrede'*, waarin hij Hindoes en Moslims uitnodigde zich te verenigen, te beëindigen.

De kwaliteit van zijn liefde voor God en de Heilige Profeet^{sa} komt karakteristiek tot uitdrukking in zijn gedichten, speciaal in de Arabische en Perzische.

Argument 12: Verrijzenis van de doden

Ons twaalfde argument, dat is samengesteld uit duizend en kleinere argumenten, gaat over het verschijnsel van levengevende krachten.

Jezus^{as} had de macht om doden tot leven te wekken. Maar om te denken dat – zoals de Christenen en zelfs de Moslims denken – Jezus^{as} doden letterlijk en lichamelijk weer tot leven opwekte is verkeerd. Zulke krachten geeft God niet aan de mensen. Als Hij dat deed dan zou Hij niet de Ene, Unieke en Enige God zijn die Hij is.

Leven voor de geestelijke doden

Het zijn de geestelijke doden die tot leven hersteld kunnen worden. In deze betekenis is er geen profeet geweest, van Adam tot de Heilige Profeet (vrede zij met hen allen), die niet de doden tot leven heeft opgewekt. Het doel van hun komst is juist dit soort van opstanding. Een kenmerk hiervan, waarnaar een profeet beoordeeld kan worden, is juist of hij wel of niet in staat is om nieuw leven te geven aan de geestelijk doden. Als dit niet het geval is, dan moet men zijn aanspraken met achterdocht aanschouwen. Maar als hij hiertoe wel in staat is, dan moet hij de ware man van God zijn.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} was in staat dit teken op zo een duidelijke en overvloedige wijze te tonen dat er geen twijfel aan was dat hij een ware boodschapper van

God was. Hij bracht geestelijk leven voor duizenden die voorheen geestelijk dood waren geweest.

In die tijd was de gehele wereld geestelijk dood. Volgens de traditie van de Heilige Profeet^{sa} zou iedere profeet sinds de tijd van Noah dit voorspeld hebben, en gewaarschuwd hebben voor de bedreiging van onze tijd. De Heilige Profeet^{sa} noemde deze tijd de 'bedreiging van de Dadjal'. De geestelijke malaise en de daaruit voortkomende geestelijke dood zouden door de Dadjal verspreid worden. Het was de zending van de Beloofde Messias om het geestelijke leven van de mensen weer te herstellen.

Wat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} op dit terrein bereikte kan afgewogen worden tegen wat andere godsdienstige leraren bereikten. Mozes^{as} was zonder twijfel een grote profeet, maar hij verenigde in zich politieke en geestelijke doelstellingen. Velen geloofden uit politiek oogpunt alleen maar uiterlijk. In Egypte:

'Niemand geloofde Mozes, dan enige jongelingen ...' (Koran 10:84)

Zelfs toen Mozes^{as} uit Egypte was weggetrokken geloofde de meerderheid van de opstandige volgelingen van Mozes slechts uit politiek eigenbelang. Ze zeiden:

'O, Mozes, wij zullen u geenszins geloven, totdat wij Allah van aangezicht tot aangezicht zien...'
(Koran 2:56)

Verrijzenis van de doden

Jezus^{as} had zoals wel bekend is, slechts weinig volgelingen, en zij die tot een echt geestelijk leven opbloeden waren gering.

Maar Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} was een volgeling van de Heilige Profet Mohammad^{sa}. Hij zou de superieure geestelijke successen en zegeningen van zijn Meester weerspiegelen. De geestelijke verandering die hij tot stand moest brengen moest uniek zijn. Wat vond hij toen hij kwam? Bijgelovigheid dat zich uitgaf voor godsdienst, het najagen van lage wereldse doeleinden, over de hele wereld verspreide zich onverschilligheid en zelfs opstand tegen geestelijke zaken, minachting voor een godsdienstige levenswandel, geopenbaarde kennis en geopenbaarde waarschuwingen voor morele waarden, onverschilligheid tegenover het gebed en gebrek aan respect voor godsdienstige leraren.

En wat bereikte hij? Een groep van volgelingen die een goede scholing had en toch in God en Zijn profet geloofde, evenals in engelen, gebed, wonderen, openbaringen, het leven hierna, de Dag des Oordeels, de Hemel en Hel; en die ook de voorgeschreven Islamitische verplichtingen nakwam. Slechts enkelen schieten tekort in het nakomen van hun verplichtingen ten opzichte van de dagelijkse gebeden. Zij volgen hun wereldse roeping, maar zijn tegelijkertijd toegewijde dienaren van God en Zijn Profet. Als ze bidden vloeien tranen langs hun wangen. Hun harten worden week uit dankbaarheid aan God. Hun bezorgdheid over de godsdienst is groter en dieper dan hun belangstelling voor persoonlijke en politieke aangelegenheden. Velen van hen hebben hun

wereldse carrière opgegeven om de zaak van de Islam te dienen.

Ze hebben er vrede mee om in armoede te leven, zodat het geloof en hun leven vol van religie kan bloeien. Ze hebben de aantrekkingskracht van een zorgeloos bestaan afgewezen en aanvaardden in plaats daarvan de discipline en aanwijzingen van hun Imam, en dit alles voor de zaak van de Islam.

Het kwaad dat door de Dadjal gesticht werd, werd in de hand gewerkt door wereldwijde organisaties. De pogingen die voor de Islam worden aangewend moeten ook op een wereldwijde schaal georganiseerd worden. De volgelingen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} moeten daarom niet alleen zichzelf beschikbaar stellen, maar ook hun tijd, talent en geld in dienst stellen van hun Imam, de opvolger van de Beloofde Messias.

Velen van hen wonen ver van huis en familie en werken niet voor persoonlijk winstbejag of politiek opportunisme, maar uitsluitend voor de Islam. Vele anderen wachten op hun beurt om soortgelijke diensten te verrichten. Zij zijn de doden van weleer die tot leven opgewekt zijn door de aanraking van de Messias van de Islam.

Als er ergens in bijvoorbeeld Engeland, Amerika of ergens anders in het westen, eenzame Moslims zijn die prediken, de Islam uitleggen en verdedigen, dan zijn dat de doden die door de Islamitische Messias weer tot leven opgewekt zijn.

Als er ergens toegewijde personen zijn die zich hebben gevestigd in delen van Afrika, die de heidenen en de Christenen oproepen tot de boodschap van Tawhid – het zuivere Monotheïsme van de Islam – dan zijn dat de volgelingen van de Beloofde Messias.

En als er al mensen bezig zijn zich voor te bereiden of al zijn vertrokken naar andere delen van de wereld om de boodschap van de Islam, het Islamitische geloof, de Islamitische manier van aanbidden en de Islamitische gebruiken te verspreiden, dan zijn dat de volgelingen van diezelfde Messias.

Tekenen van leven

Wie kan deze tekenen van leven verkeerd begrijpen? Hoeveel van de vier-, vijf-, zes-, of achthonderd miljoen Moslims in de wereld hebben hun huizen verlaten om anderen over de Islam te vertellen. Honderden Ahmadi-Moslims hebben hun huizen verlaten, en zijn nu in vreemde landen met voor hen onbekende klimaten om voor de Islam te werken. Zij hebben hun privé zorgen en verplichtingen. Zij hadden thuis kunnen blijven en hun roeping en carrière kunnen volgen, maar zij hebben de gave van het leven van de Messias gekregen en besloten om de gift aan anderen door te geven.

Leven geeft meer leven. De volgelingen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} die tot leven kwamen door zich aan hem te binden, zijn zelf ook in staat om leven aan anderen te geven. De levengevende krachten van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} zijn het bewijs van de speciale

Genade van God. De krachten worden overgedragen op zijn volgelingen, die ook in staat zijn om leven aan anderen te geven, op hun manier en volgens hun verdiensten. Zij kunnen vertellen over de schoonheid van de Heilige Koran. Hun geloof lost twijfel en moeilijkheden op. Geen gedachtegang of ideologie die de Islam aantasten of uitdagen, kan hen intimideren. De gave van het contact met God door middel van dromen, visioenen en openbaringen is ook van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} overgegaan op zijn volgelingen. De levende God spreekt tot hen en maakt Zijn Wil aan hen bekend. Ze worden geleid naar wegen die tot Zijn welbehagen leiden, tot Zijn goedkeuring. Zij ontvangen moed en vertrouwen van Hem.

Het aanvaarden van gebed en de gave van speciale goddelijke hulp begenadigt ook hen en leeft voort door hen. Hun vijanden lijden nederlaag en schande. Hun opofferingen worden telkens weer beloond. Zij voelen zich niet eenzaam of verlaten. God is met hen. Hij beschermt hen en hun dagelijks werk voor de Islam. De levengevende krachten van de volgelingen, weerspiegelen de levengevende krachten van de Messias.

De levengevende krachten van de Messias reflecteren de levengevende krachten van zijn Meester en Leraar Mohammad^{sa}! Alle genade komt van Mohammad, vrede en zegeningen van God zij met hem. 'Gezegend is de leraar en gezegend is de leerling.' (Een openbaring aan de Beloofde Messias.)

DEEL III UITNODIGING

Onze argumenten voor de waarachtigheid van de aanspraken van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} eindigen hiermee. De lezer wordt nu uitgenodigd ze één voor één te overwegen. Als hij dit doet met de bedoeling om de waarheid te vinden, dan zal hij ervan overtuigd raken dat de Messias gekomen is en dat hij Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} uit Qadian is. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} is de Beloofde Messias, de aangestelde boodschapper. Het is nutteloos om nu nog op iemand anders te wachten.

Wij hebben het bewijs van de tijd. De morele en geestelijke situatie van onze tijd schreeuwt om een boodschapper; de toestand waarin zich de Islam en de Moslims bevinden schreeuwen telkens erom dat de Beloofde Hersteller moet komen.

De tekenen die van tevoren zijn vastgelegd, en die zijn komst aankondigen zijn één voor één verschenen. Als de beloofde persoon nu nog niet verschenen is, wanneer zal hij dan komen?

De aanspraken zijn bewezen

De enige die er aanspraak op maakt om aan de voorspellingen te voldoen is Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} uit Qadian. Hij heeft zijn aanspraken ondersteund door zuiverheid van persoon en karakter, die door vriend en vijand bevestigd zijn. Door krachtige argumenten heeft hij de triomf van de Islam over andere

godsdiensden ingeluid. Hij heeft opnieuw het Moslim geloof tot leven gebracht en alle afwijkingen die over de eeuwen erin geslopen waren eruit verwijderd. Gedurende zijn hele leven heeft hij zich verheugd in de hulp en liefde van God, zoals alle goddelijke boodschappers dat altijd hebben gedaan. Hij behaalt overwinning op overwinning op zijn tegenstanders. Zijn vijanden leden de nederlaag, werden vernederd en vonden de dood.

De engelen van God werkten voor zijn zaak, en hemel en aarde werden voor zijn zaak bewogen.

Hij nodigde allen uit, met inbegrip van de beste geleerden van zijn tijd, om zijn aanspraken op wonderbaarlijke intellectuele gaven te onderzoeken, maar niemand durfde.

Zijn wonderbaarlijke Arabische verhandelingen over de betekenis van de Heilige Koran blijven ongeëvenaard. En waarom niet?

‘Een beschermd Boek, dat niemand zal aanraken behalve zij die zich louteren.’ (Koran 56: 79-80).

Hij kreeg kennis van de Onzichtbare. Zijn voorspellingen die al in vervulling zijn gegaan, en die nog op vervulling wachten zijn bewijzen van zijn waarachtigheid, evenals van de macht en de kracht van God. Zijn hele leven heeft hij bewezen een toegewijdene aan God en Zijn Profeet te zijn. Zulke toegewijdene personen zijn de geliefden van God en zij zijn geboren om Zijn genade en gunst te ontvangen.

Uitnodiging

Hij heeft een groep volgelingen achtergelaten, die zich wijden aan de dienst van de Islam, en die de belofte hebben afgelegd te werken voor de wedergeboorte van de Islam, het geloof van deze tijd.

Moslims die van de Islam en de Heilige Profeet^{sa} houden, en die bereid zijn de belangen van de Islam boven van henzelf te stellen, zullen niet twijfelen om de waarheid te aanvaarden, nadat deze hen duidelijk is geworden.

De toestand waarin de Islam zich bevindt roert ons tot medelijden. Wie zou niet alles in het werk willen stellen om de Islam weer tot leven te wekken en te zien bloeien? Maar de liefde die de Moslims voor de Islam hebben schijnt niet verder dan hun lippen te gaan. Velen van hen geven alleen om de politieke voorspoed van de Moslims, wat ook van belang is; maar om voor de voorspoed van de Islam als zodanig te zorgen is een geheel andere zaak. Wie trekt zich hiervan iets aan? Velen schijnen te denken dat de Islam welvarend zal worden zodra of alleen maar als de Moslims in wereldlijke zin beginnen op te bloeien. Dit zou alleen maar het beeld dat de vijanden zich van de Islam gevormd hebben ondersteunen. Namelijk dat de Islam zijn bestaan dankt aan het bestaan van het zwaard, en dat het weer het zwaard nodig heeft om opnieuw tot leven te komen.

Maar God heeft bevolen dat deze verkeerde voorstelling van de Islam voor eens en voor altijd vals zal blijken te zijn. Hij heeft daarom een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} gezonden om aan te tonen dat de Islam zich weer over de wereld kan verspreiden. Niet door geweld, en niet door politieke druk waartoe de Moslims door de

Voorzienigheid niet meer in staat zijn, maar door argument, en persoonlijke voorbeeld en overreding. Alleen op deze manier kan het verkeerde beeld van de Islam vervangen worden door zijn ware gedaante.

God wil dat zelfs de vijanden van de Profeet^{sa} zich bij hem zullen aansluiten als zijn volgelingen en dienaren. Om dit mogelijk te maken staat maar één weg open, en dat is door de zuivere Islam te presenteren, zoals die opnieuw beschreven is door de Beloofde Messias. Als men zich afzijdig houdt van de Beloofde Messias dan staat dit gelijk met het verhinderen van de beloofde vooruitgang. Het komt erop neer dat men de vijand helpt. Geen wonder dat de Heilige Profeet^{sa} gezegd heeft: 'Er is geen angst voor de Umma die mij aan het ene eind en de Messias aan het andere heeft.' (Kitab Ibn Majah).

Muren die veiligheid bieden

De Heilige Profeet^{sa} is een muur die veiligheid geeft. De Messias is de andere veiligheidsmuur. Hij die de Messias verwerpt is buiten de grenzen van veiligheid. De beloften van God voor het herleven van de Islam in onze tijd, zijn verbonden met de komst van de Messias. De Islam is voorbestemd om door hem weer nieuw leven te krijgen. De boom die tekenen van verdorring vertoond kan weer groen worden, als de regen op tijd komt. Zo zal ook de droge en bijna dode boom van de Islam weer groen worden nu de Beloofde Messias is gekomen. Zijn volgelingen hebben nieuwe hoop, nieuw geloof en nieuwe kracht gekregen. Nu geen aanbidding meer van Jezus^{as} als God of als Zoon van God. God is Genadevol, Hij

Uitnodiging

wachtte erop dat de mensheid zich tot Zijn Heilige Boek zou keren, maar zij hebben zich ervan afgewend. Zij vergaten de waarschuwing die het Boek zelf bevatte:

‘O, mijn Heer, mijn volk heeft deze Koran verzaakt!’ (Koran 25:31)

Geen wonder dat God diegenen verlaten heeft die Zijn Boek verlaten hebben. Hij zal Zich niet in genade tot hen wenden tenzij zij verklaren, aan de hand van de Beloofde Messias, dat zij het Heilige Boek niet meer met onverschilligheid zullen behandelen en dat zij hun tekortkomingen en fouten uit het verleden zullen goedmaken. Zij hadden er vrede mee dat de Heilige Profeet^{sa} in deze aarde begraven ligt en dat Jezus^{as} van Nazareth levend ten hemel is opgestegen. God deed hen ook een laag niveau op deze aarde bereiken en vestigde de Christenen als heersers over hen. De vernedering van de Moslims was het gevolg van hun verzet tegen God. Om zich weer te verheffen moeten zij vrede sluiten met God. Daarom is degene die zich naar God haast, gezegend; gezegend is hij die de naar hem uitgestrekte hand van de Beloofde Messias grijpt.

De komst van de Messias is geen gewone gebeurtenis. Denk eraan dat de Heilige Profeet^{sa} hem zelf zijn groeten zond. Hij vroeg de Moslims zich bij hem aan te sluiten, zelfs als dit hard zwoegen en werk met zich mee zou brengen. In alle godsdiensten zijn voorspellingen bekend over de Messias; deze bestaan niet alleen in de Islam. De man die aan de voorspellingen van zo veel profeten beantwoordt, en voor wiens komst zij allen hun volgelingen vroegen te wachten, moet van groot formaat

zijn. De komst van boodschappers van God is zeldzaam. De komst van grote boodschappers, zoals de Beloofde Messias, is zelfs nog zeldzamer. Onder de Moslims zal er geen grotere man verschijnen. De Beloofde Messias is uniek als leider onder de volgelingen van de Heilige profeet^{sa}. Hoe kostbaar is daarom onze tijd, hoe belangrijk is het om de Beloofde Messias te kennen en zich bij hem aan te sluiten!

De eersten die meestal tot een gemeenschap van God toetreden zijn over het algemeen arm. Maar deze Gemeenschap zal niet altijd arm blijven. Zij schiet wortel en breidt zich uit. Niemand moet daarom denken dat de Ahmadiyya Molsim Gemeenschap arm is, en dat dit zo zal blijven. Neen, zij zal groeien en bloeien. Laten machtige staten samenspannen, en proberen haar in haar groei te stoppen, zij zullen niet slagen. De openbaringen van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} wijzen op dagen van overwinning. 'Uw volgelingen zullen de overhand hebben over hen die uw rechtmatige aanspraken ontkennen tot de Dag des Oordeels.' 'Zij die buiten uw Gemeenschap blijven zullen steeds meer in aantal afnemen.' 'Koningen zullen zegeningen zoeken van uw kleren.'

Maar de daden moeten op tijd zijn. Een stap die op het juiste ogenblik wordt ondernomen heeft meer betekenis dan een stap die ondernomen wordt op een ander tijdstip. Eerste gelovigen zijn eerste gelovigen. Zij gaan de geschiedenis in als zijnde uniek onder de gelovigen. Zij verwerven zich een speciale eer en onderscheiding. Zij geloven als geloof moeilijk is. Zij die zich nu aansluiten bij de Ahmadiyya Moslim Djamaa'at, nu men nog denkt dat de Gemeenschap zwak en onbeduidend is, zullen de eer

Uitnodiging

van de eerste gelovigen ontvangen. Zij zullen speciale beloningen en speciale zegeningen ontvangen. De deur naar eer is nog open. Deze staat open voor hen die willen verklaren:

‘Onze Heer, wij hebben een prediker gehoord, die opriep tot het geloof: ‘geloof in de Heer’, en wij hebben geloofd.’ (Koran 3:194)

Leid anderen tot deze verklaring, zodat u later steeds herinnerd wordt met eerbied en respect, en zodat de gelovigen die na u zullen komen tot het einde der dagen voor u zullen bidden.

Als lasten geen lasten zijn

Het is waar dat zij die zich bij een goddelijke Gemeenschap aansluiten een zware last van opofferingen en verantwoordelijkheden moeten dragen. Maar lasten zijn niet altijd lasten. Draagt de boer die op zijn rug het resultaat van harde arbeid draagt een last? Is de baby op de armen van zijn moeder een last? De dienst aan een goddelijke Gemeenschap is geen last voor gelovigen. Denk niet aan de opofferingen die het toetreden tot de Ahmadiyya Moslim Djamaa’at met zich meebrengt. Denk liever aan de dankbaarheid die u God verschuldigd bent door Moslim te zijn, denk aan de zegeningen die u heeft ontvangen van de Heilige Profet^{sa} en zijn voorbeeld. Denk aan alles wat u hem verschuldigd bent. Twijfel niet uw schouders onder de last te zetten, een last die iedere Moslim moet dragen. Of u nu hoog geplaatst bent of laag, een leider of zomaar een gewoon iemand;

het is uw plicht de Islam te dienen zoals het de taak van iedere andere Moslim is. Treedt toe tot de goddelijke Gemeenschap en pluk de beloning die vastgesteld is voor al haar leden. De Heilige Profeet Mohammad^{sa} heeft gezegd:

‘Hij die wegblijft bij de Jama’at is niet een van ons’.

Uitnodiging

Maar als u een leider bent, dan is uw taak tweevoudig. Uw ene plicht is ten opzichte van uzelf, uw andere plicht is tegenover hen aan wie u leiding geeft. De Heilige Profeet^{sa} schreef aan de Romeinse Keizer:

‘Als u mij niet aanvaardt, dan is de zonde van het niet aanvaarden van uw onderdanen ook over u.’

Geloof daarom, zodat uw vrienden en volgelingen ook mogen geloven. Krijg een aandeel in de beloning van hun geloof, en de goede daden die het gevolg zullen zijn van hun geloof. En denk tenslotte hieraan: als wij van hier naar het Hiernamaals gaan kunnen wij niets met ons meenemen, of wij nu arm zijn of rijk. Wij dragen alleen ons geloof en onze goede werken met ons mee. Beantwoordt daarom de goddelijke oproep opdat u door God aanvaard zult worden. En:

‘Alle lof zij Allah, de Heer der werelden.’

UITNODIGING TOT AHMADIYYAT